

۲. تو ڪوڏي ڪسيءَ کي آهيرو بڻايو،
 ”آشا“ تي مهر جو تو مينهڙو وسايو
 تنهنجي آهر رحمت مان ڪجهه ڪين آهيان،
 مان آئين اکين سين تنهنجا گيت ڳايان.

۱ بند !

۱. بند ! تنهنجي وس ڪجهه ناهي،
 ڏوري ڏاٽر هٿ ۾ آهي.
 جئن هلائي شڪر شڪر ڪر،
 شڪر شڪر سان سدا صبر ڪر.
 سگهندين ڪين ڪي تون بدلائي،
 بند ! تنهنجي وس ڪجهه ناهي !
۲. سياڻپ تنهنجي ڪين ڪي هلندي،
 سائينءَ جي در هلندي نه پچندي.
 ٿيندو اهو جيڪي رڻ چاهي،
 بند ! تنهنجي وس ڪجهه ناهي.
۳. ”آشا“ رڱيون ڪين رڱج تون،
 واڳ پنهنجي واليءَ کي ڏج تون.
 توکي پار پريو پهچائي،
 بند ! تنهنجي وس ڪجهه ناهي.

Published By: Anjali Prakashan

Block C- 811/1622, Nij Dham Marg, Ulhasnagar -5.

D.T.P. By : Smt. Varsha Ashoklal Ahuja

Block C- 49/97 Kurla Camp Road, Ulhasnagar -4. Ph.: 2525982/2526973.

Printed At : Swastik Printer

9, Vishal Industrial Estate, Opp. Ceat. Tyer, Bhandup (W) Mumbai - 78

نام سان ناتو

۱. نام سان ناتو جوڙ پيارا ! نام سان ناتو جوڙ
من مايا کان موڙ پيارا ! من مايا کان موڙ
جن ڪٽنبين لئه ڪوڙ ڪمائين سي ئي توکي ڏنگيندا
۲. ناحق موهه چڪر ۾ ڦاسي مٿو نه پنهنجو ڦوڙ.
جڳت پڌارت جيو جڳت جا سڀ پاڻيءَ جا فوٽا،
تون پاڻي ڪين ولوڙ پيارا، پاڻي ڪين ولوڙ !
۳. سهڻي ڪايا سهڻي مايا، رشي مٺي پٺيلائي
رستا، اکين جي رس ۾ ريجهي، ٻيڙو نه پنهنجو ٻوڙ
۴. ”آشا“ نام سان نينهن لڳائج هڪ ڀريوءَ جا گل تون ڳائج،
لنو لعلن سان لائڻ چاهين ته دنيوي ناتا ٽوڙ !

آلين اکين سين

۱. تنهنجا پور پل پل مان پرېتر پڇاڻان
مان آلين اکين سين تنهنجا گيت ڳاڻان
نه دل ٿي لڳي منهنجي دنيوي ڪمن ۾
ڻيان مان ته مالهن تنهنجي چمن ۾
چونڊي پشپ پيارل مان تو لئه وڇاڻان
مان آلين اکين سين تنهنجا گيت ڳاڻان.
۲. ويا ورهيه ٻڌري ٿيس مان جوڳياڻي
اچي حال ڏس: تون ورهه ۾ ويڳاڻي
ڪڏهن ڪانڌ ايندين مان واڻون واجهاڻان !
مان آلين اکين سين تنهنجا گيت ڳاڻان



دلبر دادل شاه

- منهنجا دلبر دادل شاه،
تنهنجي درشن جي آ چاهه
نوري تنهنجو نور نرالو،
جنهن آ پسيو سو ٿيو متوالو،
آيو تنهنجي اندر اُحالو،
ڪر مون تي به اهڙي نگاه،
منهنجا دلبر دادل شاهه ۱
- پرير جي ملڙي بنسي وڃائي،
راڌي شام جي ڏور مچائي،
ستيه ڪرم جي حوت جڳائي،
تو رب جي بڻائي راه،
منهنجا دلبر دادل شاهه ۲
- جيڪي آيا تنهنجي پٺاري،
تن کي لڳائڻ قرب ڪناري،
حيون نوڪا وڃ تون تاري ۱
منهنجا مرشد نوري ملاح،
منهنجا دلبر دادل شاهه ۲
- برهه جي وئين برسات وسائي،
اُڃڙ دلين کي سز بڻائي،
ورهه جو وئين ”آشا“ دونهون ڏکائي،
ويا گذري ته ڪيئي ماهه ۱
منهنجا دلبر دادل شاهه ۲

شري ڪرشن پڳوان

۱. جڏهن ڌرتيءَ تي ويو وڌي اتي اچار،
ڌرم ڪرم ويو ناس ٿي چوڌر هاهاڪارا
آئين وٺي اوتار جڳهه جي رکشا واسطي.
۲. ڪنس جو سنهار ڪيو، سچ جي جڳهه جئڪار،
دروپديءَ جي لڄ رکيئي، گنگار جو اُڌار،
پڳت وڃل منار ڪرشن ڪنڀيا تون هئين.
۳. ارجن کي يڌ ڪيتر ڀر تو گيتا ٻڌائي،
سڻي گيان گيتا جو مت ارجن کي آڻي،
ڪئي شروع لڙائي، پنهنجي حق جي واسطي.
۴. موهن تنهنجي مرليءَ آ مست ڪيو سنسار،
گوپيون گوال ۽ گانيون ڦريا ٿي چوڌار،
ليلا ڀر ڀار، تنهنجي گردنر گوپال
۵. اڄ ڀارت تي پيڙ آ، آءُ وٺي اوتار،
سهي سگهي ٿي ڪين سا ڌرتي ايڏو بار
روئي زارون زار، ڪر تون رکشا ڌرم جي.
۶. ڪر تون رکشا ڌرم جي اچي بانگي بهاري
سورهن ڪلا سمپورڻ تون ”آشا“ گرداري،
وڃ ڏئي مراري، سکيا ڪرم يوگه جي.

سمرڻي سور

- ڪنهن سان پيارا حال نه اور،
 سائينءَ جي ويهي سمرڻي سور.
 جن کي سمجهين پنهنجو پيارو،
 ڪيئن نه ڪن ٿا توکان ڪنارو.
 وڃي نه تن تان گھوران گھور.
 سائينءَ جي ويهي سمرڻي سور.
 سڀني کي ٿو ساڀيا سمجهين،
 ناحق ٿو الجھن ۾ الجھين!
 سمجھ دنيا بيڙيءَ جو پور.
 سائينءَ جي ويهي سمرڻي سور.
 جبي چئي هر دم ڳالھائج،
 مڌر مڌر تون ستيه سٿائج،
 پنهنجي من ۾ تڪ ۽ تور،
 سائينءَ جي ويهي سمرڻي سور.
 جئن ڪري مرضيءَ جو مالڪ
 ”آشا“ تون مالڪ جو مالڪ،
 ڏاڏر هٿ ۾ تنهنجي ڏور.
 سائينءَ جي ويهي سمرڻي سور.

ويچار ۷۱

جيڪي پڙهيو ٿي سو هنداءِ اٿس
 شيوا سمرن ۾ سڦل جيون بڻائي.

۲. راضي ڪرڻ جي چاهين راڻو،
 ٿي ۽ سڌائين تون ته نماڻو،
 داسن جو ٿڃ پيارا داس،
 پريو ڪندو ڪم تنهنجا راس.
 ۳. ”آشا“ جنهنجي وڏي وڏائي،
 جنهنجو سمرڻ آ سڪدائي،
 تنهنجي ملڻ جي رڪ تون پياس،
 پريو ڪندو ڪم تنهنجا راس.

دلبر


۱. دل دلبر تو لئه ماندي آ!
 تنهنجي قرب جي قيد ۾ باندي آ!
 تون حال منهنجو سڀ ڄاڻين ٿو،
 تون دل منهنجيءَ کي پڇاڻين ٿو،
 رڪي لوڪ پري مونکي ڪيڏو سڄڻ،
 تنهنجو منهنجو ناتو انادي آ.
 دل دلبر تو لئه ماندي آ.
 ۲. ڪڏهن ايندين اڱڻ ۾ پير پري،
 دل سڏڪي سڏڪي سڏڙا ڪري،
 ڪيڏا ڪانگه اڏاير تو لئه پرين،
 ڪنهن خبر نه ”آشا“ آندي آ.
 دل دلبر تو لئه ماندي آ.

جڳ ماتا

- منهنجي سڀ ڪجهه آهي ماتا
 سروسن جي سا آهي داتا.
 ۱. قدم قدم تي رکشا ڪري ٿي،
 جڳ جنني سا آه وڌاتا.
 ۲. آدي شڪتي جڳ دمبا مٿيا،
 آد جڳاد کان جنهن سان ناتا.
 ۳. رشي مٺي جنهنجو ڏيان لڳائڻ.
 ديؤ ديؤين گڻ جنهنجا ڳاتا
 ۴. جن بي صدق رکيو ماتا پر،
 تن من جا تن مطلب پاتا
 ۵. لڙڪن جا گل پيٽ ڌريان ٿو
 ”آشا“ نيل درشن لاءِ آتا.

پريو ڪندو ڪم راس

- پريو ڪندو ڪم تنهنجا راس،
 تنهن پر سدائين رڪه وشواس.
 ۱. بگڙيل ڪم ٿو مالڪ ٺاهي،
 سڀ ڪجهه هن جي هٿ ۾ آهي،
 صدق رکي ڪر تون ارداس،
 پريو ڪندو ڪم تنهنجا راس.



سنگرو سوامي سروانند مهاراج

- سوامي سروانند ها سنت لاثاني،
سنت سچا لاثاني سي برهمگياني.
۱. تياڳ تپسيا جي ها مورت،
پڳتي گيان جي ها سي صورت،
برهمنيشني، برهم ڌياني،
سوامي سروانند ها سنت لاثاني
۲. ست نام ساڪي منتر ڏنائون
دڪين جا دڪ دور ڪيائون،
سچي راهه ڏسيائون روحاني.
سوامي سروانند ها سنت لاثاني،
۳. پڪين پسن جي سار لڌائون،
سوالين جا پورا سوال ڪيائون،
اڻڪاري نشڪام ها داني
سوامي سروانند ها سنت لاثاني.
۴. پريم پرڪاش منڊل جا راڻا،
”آشا“ سد سد هئا نماڻا
ويا ستر ڪري سي سيلاني
سوامي سروانند ها سنت لاثاني.

ويچار ۷۰

شڪر ڪر شڪر ڪر سدائين ادا
شڪر ۽ صبر سان ملي سڪ سدا
نه دانهن ڪرڻ سان تو دڪ دور ٿي،
منو آهه ميوو ته رب جي رضا.



ٿي ۽ سڃاڻ !

۱. دنيا مانجهادي جو ماڻ
پيارا ! ننڊ مان ٿي ۽ سڃاڻ !
ڀرمن ۾ ڀيو من ڀٽڪائڻ
ننڍون ڪندي تون سواس وڃائين،
ننڊ ننڊوري نهوڙي نيند،
توڪي ڏسڻو پوندو ڏهاڳ
پيارا ! ننڊ مان ٿي ۽ سڃاڻ .
۲. سگر سنڌن چرڻ ويهي،
شيوا ۾ ڪر سڦل تون ديهي،
سواس سواس سان نام چڀي تون،
تون کولج پنهنجو ڀاڳ
پيارا ! ننڊ مان ٿي ۽ سڃاڻ .
۳. سڀرڪن جو سنگ ڪري وٺ،
گيان وڳيان سان جهول پري وٺ
نام جي پونجي سگرهه ڪر تون
”آشا“ تون ڳاء روحاني راڳ،
پيارا ! ننڊ مان ٿي ۽ سڃاڻ !

ويچار ۶۹

بانور نه ڪر پيارا هتي، مهمان ڏينھڙا چار تون،
ڪر ياد رب کي تون سدا، سوچي ته ڪر وهنوار تون.

معافي ڏجانءِ

- مهر ڪجانءِ معافي ڏجانءِ
معافي ڏجان منهنجا سائين،
۱. چڪر ويوهه ۾ ڦاٿو آهيان
ان مان ڪئن مان جند ڇڏايان!
تون مڪت ڪجانءِ منهنجا سائين!
- معافي ڏجانءِ منهنجا سائين!
۲. ڪين ڏسج تون منهنجون مڍايون،
ڪامل مون ۾ ڪيئي ڪچايون
تون ڍڪ ڍڪجانءِ منهنجا سائين!
- معافي ڏجانءِ منهنجا سائين!
۳. موهه جو ناتو جڳ سان ٽوڙيان،
چت جي ور تي توسان جوڙيان،
مونڪي سُمٽ ڏجانءِ منهنجا سائين!
- معافي ڏجانءِ منهنجا سائين!
۴. قدم قدم تي ڪرپا تنهنجي،
بن ڪرپا ”آشا“ هلي نه ڪنهنجي
تون پٽ رڪجانءِ منهنجا سائين
- معافي ڏجانءِ منهنجا سائين!

ويچار ۶۸

ڏيهه ۾ ڏيئا ٻرن ٿا، ڏيل ۾ ڏيئا ٻرن،
پڳوان ڪر ڪرپا اها، آيا آهيون تنهنجي شرن.

ستگر و مهر ڪري

- جڏهن ، ستگر مهر ڪري،
تڏهن جيئو جو پاڻ وري.
ستگر آهي دين ديال،
سد سد آهي هو ڪرپال،
پارس وانگر پريمين کي هو،
لوه مان سون ڪري،
جڏهن ستگر مهر ڪري،
سوريءَ مان هو ڪنڊو مٽائي،
ڪنڊن مان پي گل اُڀڄائي،
چاٽيءَ پنهنجي تن کي لڳائي،
سڀ گشت ڪلش هري،
جڏهن ستگر مهر ڪري،
چوپڊيوڻي يوڳ مان پائڻ،
گياني اندر ۾ ڏيان ڏيائڻ
سو پڌ گر سيوا مان پائي،
ٿو جيو جهٽ مان تري،
جڏهن ستگر مهر ڪري،
گر چرنن رڄ آ گنگا حل،
مئل مٽائي ڪري سا نرمل،
ساڪي چيئن ڏسي سڀن ۾،
”آشا“ ڏسي ڏسي پيو ٿري،
جڏهن ستگر مهر ڪري.

پريتير پڌاريا

1. پريتير پاڻ پڌاريا پڌاريا،
جن لئ ٿي مون هنجون هاريا.
سندن اکين ۾ نور نوراني،
راه ڏيکارين ٿا روحاني،
تن من ڌن تن تان مان واريا.
پريتير پاڻ پڌاريا پڌاريا.
2. مشڪل کي آسان ڪرين ٿا،
خوشين جا پندار پرين ٿا،
دک درد اچي جن ٿاريا ٿاريا.
پريتير پاڻ پڌاريا پڌاريا.
3. آنءُ اڻ تارون، غوطا کاڌم،
پوساگر جو پار نه پاتم،
اچي منهنجا ٻيڙا تاريا تاريا،
پريتير پاڻ پڌاريا پڌاريا.
4. ڪيئن نه خوشيءَ مان ”آشا“ روئي،
چرڻ سندن لڙڪن سان ڏوئي،
تتل هرڊا جن ٿاريا ٿاريا،
پريتير پاڻ پڌاريا پڌاريا.

ويچار ۶۷

گڻن وارو ماڻهو سدائين وڻي ٿو،
هجي توڙي ڌاريو ته پنهنجو ٻڻي ٿو.

۶. هر هر تو لئه هنجون هاريان،
 درشن لئه زينهن رات پكاريان،
 اچي كر "آشا" تي كهكاه
 منهنجا كرشن كنميا تون آءا

ننگ ڪٽجانء

- ننگي ننگ ڪٽجانء ننگپال آهين،
 ننگپال آهين تون رڪپال آهين.
 ۱. ڪوليءَ کي ڪڍ ڏين، ڪاٺيءَ کي ڏين مڻ
 رزق ڏين ٿو سڀ کي ڪٽپال آهين.
 ننگي ننگ ڪٽجانء ننگپال آهين.
 ۲. پليل آهيان پٽڪيل وٽر شرڻ تنهنجي
 شرڻ آئي سان ڪندو ڀلا پال آهين.
 ننگي ننگ ڪٽجانء ننگپال آهين.
 ۲. جنهن تي تنهنجي ڪرپا لڳي وا نه ڪوسو،
 ڪندين ڪرپا "آشا" تي، تون ڪرپال آهين،
 ننگي ننگ ڪٽجانء ننگپال آهين.

ويچار ۶۶

ڪر نه تون ڪنهنجي ڳلا، ڏاڍي تڪي تلوار آ،
 جو ڪري ٿو، جو ٻڌي ٿو، سو سزا حقدار آ.

۱۷



کرشن کنعیا آء

- منهنجا کرشن کنعیا آء!
توتان صدقي ڪريان مان ساهه.
۱. اڪڙيون توکي پسڻ لئه آتيون.
پاڻان ور ور تو لئه جهاتيون.
ڪونهي جيون تي ڪو جتاءِ
منهنجا ڪرشن ڪنعيا تون آءِ!
۲. شپام شبي تنهنجي اکين سمايان،
من مندر ۾ مان توکي ڏييان
منهنجي من جو توسان لڳاءِ
منهنجا ڪرشن ڪنعيا تون آءِ!
۳. برج ۾ وچ تون راس رچائي،
پرير سندي برسات وسائي،
پوءِ لڳندو سڻائو واءِ!
منهنجا ڪرشن ڪنعيا تون آءِ!
۴. ڏس نه تون منهنجون شپام ڪچايون
مون ۾ آهن ڪيئي مڊايون.
ڪريان ڏاڍو ٿي پڇتاءِ!
منهنجا ڪرشن ڪنعيا تون آءِ.
۵. گوپين گانيون توکي سنپارين،
آب اکين مان ويٺيون هارين
”آشا“ تن تي ڪري ڪهڪاءِ
منهنجا ڪرشن ڪنعيا آءِ

پريوءَ وس

- پريو جي وس سڀ ڪجهه آهي
 بندو بيوس لڄار پيارا |
 ڪڪ پي پڇي ڪري ڪين ڪي ٻيٿو،
 دولت طاقت هوندي هيٺو،
 ڪري ڪرائي ڪرتار پيارا |
 پريوءَ جي وس سڀ ڪجهه آهي.
 ۱.
 جيءَ پلي ڪيڏيون ڏوڙن پائي،
 ٿيندي اُها ها پريو چاهي،
 آه ڏڏن ڏاتار پيارا |
 پريوءَ جي وس سڀ ڪجهه آهي.
 ۲.
 سياڻپ سائين وٽ نه هلي ٿي،
 پاس خاطري ڪين چلي ٿي.
 هو آهي خود مختيار پيارا |
 پريوءَ جي وس سڀ ڪجهه آهي.
 ۳.
 ڪال به راوڻ جي وس ۾ هو،
 ڪيئن نه مٽيءَ ۾ مٽي ٿيو سو،
 ڪر نه ”آشا“ اهنڪار پيارا |
 پريوءَ جي وس سڀ ڪجهه آهي.

ويچار ۶۵

ستائڻ ٻين کي وڏو پاپ آ
 وٺڻ دل ٻين جي وڏو جاپ آ.

ڏاٽر کي ڏور

- ڏي ڏاٽر کي ڏور
بندا ! ڏي ڏاٽر کي ڏور.
۱. ڏاٽر کي جن ڏور ڏني آ،
جيت جڳت ۾ تن جي ٿي آ.
- توڻ نام جي سمرڻي سور
بندا ! ڏي ڏاٽر کي ڏور.
۲. آدم ڪرڻ انسان جو ڪم آ،
ڦل ته ڏيڻ پڳوان جو ڪم آ.
- توڻ ڪرم جو چرخو چور
بندا ! ڏي ڏاٽر کي ڏور.
۳. ارجن واڳ ڏني ڪرشن کي،
جيت پاڻي ماري دشتن کي،
- ارجن ٿيو شه مور
بندا ! ڏي ڏاٽر کي ڏور.
۴. پاڻ پريو ٿو ٺاهي ٻاهي،
تنهنجي وس ۾ ڪجهه پي ٺاهي،
- پنهنجي اندر تڪ تور
بندا ! ڏي ڏاٽر کي ڏور.
۵. پريو جي ڪر پاڻ حوالي،
ساري جڳ کي ”آش“ پالي،
- توڻ تنهن سان اوروڻ اور
بندا ! ڏي ڏاٽر کي ڏور.

پريم وڌايو

پيارا! پاڻ ۾ پريم وڌايو.
اوهان گڻ گوند ها ڳايو.

1. شري رام کي سک سان ساريو،
پاڻ پريو شري رام پڌاريو،

ڪيو شريءَ حنم سڃايو

پيارا! پاڻ ۾ پريم وڌايو

2. دلبر دل کان دور ته ناهي،

پريو پريم جي وس ۾ آهي،

سک سان تنهن کي ريجهايو،

پيارا! پاڻ ۾ پريم وڌايو.

3. ڪرما جي ڪچڙي کاڌائين،

نامدو جو ڪر پيتائين،

اوهان سائينءَ کي سرچايو

پيارا! پاڻ ۾ پريم وڌايو.

4. ويپڪ سڀ ۾ سائين آهي،

ساري سرشتي پاڻ هلائي.

اوهان ڪنهن کي ڪين رنجايو،

پيارا! پاڻ ۾ پريم وڌايو.

5. پريم جتي آ پريو جتي آ

شانتِي آند ”آشا“ اُتي آ.

ڪيو سڀ کي سکي، سک ڄاڻيو،

پيارا! پاڻ ۾ پريم وڌايو.

ستگرو سوامي شانتي پرکاش مھاراجن جي آرٽي

۱. جڻ ٿر شانتي پرکاش سوامي ستگر شانتي پرکاش،
ڌرتيءَ تي اوتار هئڻ تون اُڌري وئين آکاش!
برهم نيشني برهم شروتري، هئڻ تون برهم ڳياني،
انت ويلي پي ڌيان مڱن تون ستگر هئڻ ڌياني.
۲. ايش ڀڳت تون، ديش ڀڳت تون، گڻو رکشڪ سوامي،
دکڻ بکڻ جو تون ته سهارو هيٺن جو حامي.
۳. ڪروڻا جو تون ساگر ڀرڻ جو هئڻ سڙوڀ،
ديش وديش ۾ رنگه رچايا ليلا تنهنجي انوپ،
۴. ڀرڻ پرکاش منڊل جو چندرما روشن ڪئي توراها،
ست نام ساڪي منتر ڏيئي ستيه جي بتائي واه.
۵. سوامي ٿيئونرام جي سکيا تو گهر گهر ڦهلائي،
سوامي سروانند جي جوتي تو ستگر چمڪائي.
۶. ڀرڻ، جاپشپ به اڀريون ڌيان تنهنجو ڌياريون،
جڻ جڻڪار ماريون ستگر آرٽي تنهنجي ڳاريون
۷. شردا سان ٿا سيس نوايون سوامي تنهنجي در،
”آشا“ عرض ڪري ٿو ستگر سنگت تي ڪرپا ڪر.

.....

سوامي شانتي پرکاش هو محب منو منار،
ڪروڻا جو ساگر هو، ڀرڻ سندو اوتار
سار لڌائڻ دڪڻ جي، هو اڙين جو آڌار،
ڏنائين سين کي پيار، جانب منهنجي جيءَ جو.

۲. صحت ۽ سُمت ڏي ڪري وڙ تون والي،
 جپيان نام تنهنجو ۽ ٻين کي جپيان.
 ۲. تنهنجي ڪيڙي ڪرپا ڏنو منڻ چولو،
 ڪندي سڀوا سمرڻ سڦل سو بڻايان.
 ۲. اناسڪت ٿي مان رهان هن جڳت ۾،
 ”آشا“ ورتي ڇت جي مان توسان لڳايان.

ستڱرن جي مهما

۱. ستڱر تنهنجا گيت ڳايان مان،
 لڙڪن جي مالها پايان مان
 آءُ اڻ تارون تري نه ڄاڻان،
 وچ سير ۾ لڱ ٿيا ساڻ،
 تنهنجي واهر لئه واجهايان مان،
 ستڱر تنهنجا گيت ڳايان مان.
 ۲. دور ڪيو ٿا دڪ دڪين جا،
 پيٽ پريو ٿا پيٽ بڪين جا،
 مهر نظر لئه ٻاڏايان مان،
 ستڱر تنهنجا گيت ڳايان مان.
 ۲. رڏين سڏين جا مالڪ آهيو،
 پريمين جي ٿا مڱري بڻايو،
 شرڻ اوهانڪي آهيان مان
 ستڱر تنهنجا گيت ڳايان مان.
 ۲. ڳيائي آهيو ڏيائي آهيو،
 ”آشا“ صورت سبڪائي آهيو،
 رح چرنن جي لڳايان مان،
 ستڱر تنهنجا گيت ڳايان مان.



پريوءَ جو در

- پريوءَ جو در کليل ته آهي،
شرڻ اچي تنهنڪي پنهنجو بڻائي.
۱. پريوءَ جي در جو نه پاڏائين!
مڱ تنهن کان جو کين موٽائي.
۲. ٺوڪر ڏين ٿا دنيا جا در
ڏس ڀڳوت جو در کڙڪائي.
۳. ڪنهن ۾ اُميد نه رک تون پيارا
مالڪ تنهنجي آس پڄائي
۴. پريو تو کان پري نه هرگز
تنهنڪي پريم سان ڏس پرچائي.
۵. پاڻ ڪري جو هوت حوالي،
هردم هوت اُنهيءَ کي چاهي
۶. گهرڻ ڇڏي ڏي جڳ کان ”آشا“
رازق سڀ کي روزي رسائي.

هي پر ماتما !

- صبح جو سويلي تنهنجا گيت ڳايان،
تنهنجا گيت ڳايان تنهنجو ڌيان ڏيائين.
۱. سائين تنهنجي سڪ جي سدا سوريان مالها،
ڪندي ياد توکي لڙڪ مان وهائين.

ورهيءَ جا ورلاپ

۱. ساريندي توکي سڄڻ نيڻ وهائن نير،
ڏي ڏي دل کي کير ٻيو آهي من اڏير،
ٿيو آهيان دلگير، وره ويڳاڻو ڪيو.
۲. وره ويڳاڻو ڪبو اچي لهه تون سار،
مندون موتي آيون، ڪين موئين منار،
کير ڪري ٻيو پيار؟ جانب منهنجي هيءَ جا!
۳. جانب منهنجي هيءَ جا تنهنجا پل پل پون پور،
تنهنجي درد، فراق ۾ ملن ڪٿا ته انگور!
ڪهن سان سليان سور، ساحن منهنڪا سپرين!
۴. ساحن منهنڪا سپرين، توکي دم دم ساري ساه،
پيار ڏنو تو پرېتم هر دم مونکي اٿاه،
کير ڪري ٻيو سماءُ، تون هئين منهنجو قدر دان.
۵. تون هئين منهنجو قدر دان، تون هئين سڄو وينجهار،
دل منهنجيءَ جا پارکو، منهنجا غم گسار،
تون اچي لهج سار، توبن ”آشا“ اداس آ!

ويچار ۶۴

ساريندي سڄڻن کي ڳوڙها پيا ڳڙي،
ورور لڙڪ لڙي، اکين آب وهايو.

۲. انب پوکيندين انب پائيندين،
 اک پوکيندين اک کائيندين،
 کرمڻ جو ڦل هرڪو پوڳي،
 ”آشا“ قدرت جي هيءَ نيت،
 پيارا اڃوئي جڳهه جي پریت.

منهنجا محبوب

۱. منهنجا محب منزل اڃا کين آئين،
 ايڏي دير دلبر تون ڇو ٿو لڳائين؟
 روئي روئي راڻا مان توکي پڪاريان،
 مان دم دم دلبر پئي توکي ساريان.
۲. آهيان تنهنجي راڻا، تون ئي سر جو سائين،
 مان تنهنجي سڪايل، تون وِتر سڪائين!
۳. ڪڏهن قرب وارا اڻڻ منهنجي ايندين؟
 اچي مون پياسيءَ کي ديدار ڏيندين.
۴. ورهه ۾ لڇان ٿي، نه ٻيو ڪجهه ڪڇان ٿي!
 تنهنجي پار جا ويٺي پانڌي پڇان ٿي.
۵. تون ئي درد ڏکڙا ته منهنجا مڏائين،
 اُگهي لڙڪ منهنجا تون ڇاتيءَ لڳائين.
۶. ”آشا“ وصل جي ٿي مونکي جيئاري،
 تڳان ٿي پيارل مان تنهنجي سھاري.

۲. سواء تنهنجي ساجن ٻيو نا وسيلو،
 نذر مان ٺهل مان هلي ڪين حيلو،
 نظر مهر جي ڪر توکي پڪاريان،
 سڄڻ توکي ساريان، اکين ۾ دھاريان
 ۲. چمان چرڻ تنهنجا ڇاٽيءَ ڇپائين،
 ”آشا“ جي عرضي پريتم اڱهائين،
 ستر سونهارا سڀ توتان واريان،
 سڄڻ توکي ساريان، اکين ۾ وهاريان.

جوني پريت

۱. پيارا اجولي جڳھ جي پريت،
 سوارٽ جو هر صيت.
 جن پريمين کي پنهنجو ڄاڻي،
 موڙها من تن مان ڇا پاڻي،
 آئين اڪيلو، ويندين اڪيلو،
 آهي جڳھ جي اها ريت،
 جولي جڳھ جي پريت.
 ۲. جنهن تي تون آهين ديوانو،
 سا دلڻا ٿي مسافر ڪانو!
 رهيو نه ڪوئي اسٽ هٽري،
 جڳھ جي اها آ ريت،
 پيارا اجولي جڳھ جي پريت.

اکڙين سڪن ٿيون

- جيجل جو ڳين لئ اڪڙيون سڪن ٿيون،
اڪڙيون سڪن ٿيون، رويو روئن ٿيون.
۱. انئي پهر جن کي ساريان اندر ڀر،
ساريندي جن کي اڪڙيون ٿمن ٿيون.
۲. من ڀر مڇايو محبت جو مڇ جن،
تن جي وره ڀر دونهيون دڪن ٿيون.
۳. سڀني ڀر ساجن ڪيون روح رهاڻيون،
جاڳندي به پل پل ياد سي پون ٿيون.
۴. پريتم سواءِ ٻيو مان ڪجهه ڪين چاهيان،
دنيا جون چيزون نه مونکي وڻن ٿيون.
۵. آهن اُميدون اڱڻ اوس ايندل،
ڏسي جن کي ”آشا“ اڪڙيون ٿرن ٿيون.

اکين ڀر وهاريان

۱. سڄڻ توکي ساريان، اکين ڀر وهاريان،
اکين ڀر وهاريان، اندر پنهنجو ٺاريان،
ڪري ياد توکي ٿي دلڙي نماڻي،
تنهنجي وره ڀر ڏاڍي ويڳاڻي،
اچڻ تون اڱڻ ڀر هنجون ويٺي هاريان،
سڄڻ توکي ساريان، اکين ڀر وهاريان.

ديا ڪر

- ديا ڪر ديا ڪر ديا ڪر ڏي !
 مونکي تنهنجي ڪرپا جي گهرجي ڪئي !
۱. گنهگار آهيان ڏنگايون نه ڏس،
 شرن تنهنجي آيس ڪميا ڪر ڪئي.
 ۲. شهنشاهه عالم نوازش تون ڪر،
 حنن تي تنهنجو چنن تنهن جي بگڙي ٻلي.
 ۳. نڪي يوگ مان ڪا ڪمائي ڪئي،
 نه سوريئر تنهنجي نام جي سمر ٿي.
 ۴. سواسن جا هيرا وڇاير گهڻا،
 ٻچي باقي ٿوري آ گذري گهڻي.
 ۵. بندو آهه بيوس نه وس ٿو هلي،
 ٿئي ٻالهه سائي جا توکي وڻي.
 ۶. ”آشا“ تنهنجي در تي آ سائل سدا،
 پنهنجي مهر جي ڏي تون مالڪ ملي.

ويچار ۶۲

سندرتا سرهاڻ بنا پشپ نه وڻن ڪنهنڪي،
 سيرت نه جنهنجي سهڻي مان نه ملي تنهنڪي.

ڪڏهن ڏيندين درشن

- ڪڏهن درشن ڏيندين مراري!
مان برهه جي ماري ماري!
روئي روئي رات گذاريان،
تو لئه ڪرشن ويٺي نھاريان،
طلب نه ٻي ڪا تات اندر ۾،
پسان توکي مان هڪواري،
ڪڏهن درشن ڏيندين مراري!
من مندر ۾ توکي ڏييان،
لڙڪن جي مالها توکي پايان،
پياس ۾ ويٺي آنءُ پڪاريان،
ڪر پنهنجو مونکي بهاري،
ڪڏهن درشن ڏيندين مراري!
جيون جيوئي ويندي وسامي،
تڏهن ايندين ڇا تون سوامي.
ملندءِ منهنجي يسر پوءِ توکي،
ويندين موٽي تون گرڌاري!
ڪڏهن درشن ڏيندين مراري!
تنهنجي سڪ جي سمرڻي سوريان،
اڇ تون توسان حال مان اوريان،
سسڪيون سڌا پيٽ تي منهنجي،
”آشا“ تو بن آ دڪياري!
ڪڏهن درشن ڏيندين مراري!

جڻه جڻه جهوليلعل

1. جڻه جڻه جهوليلعل سائين جڻه جڻه جهوليلعل
سڀني کي ڪيو مالا مال، سڀني کي ڪيو مالا مال
هندو ڌرم جي رکشا خاطر ولي آئين اوتار
سچ جي جڻه جڻه ڪار ڪئي ٿيو ظاهر جو ته زوال.
سائين جڻه جڻه جهوليلعل....
2. جيڪي تنهنجي جوت جهڙا من جون مرادون پائن
جيڪي تنهنجي شرڻ اچن ٿا تن سان پلائين پال،
سائين جڻه جڻه جهوليلعل....
3. جوتين وارا انٽريامي تنهنجي موج مدامي،
ڪير ۾ ڪند ڪراچي سنڌين کي ننگ ڪٽجان ننگيال.
سائين جڻه جڻه جهوليلعل....
4. ”آشا“ تنهنجي در تي سوالي و بندو در تان مور نه خالي
وڙ ڪر وروڻ ديو تون والي ڄاڻين ٿو سڀ حال
سائين جڻه جڻه جهوليلعل....

دوها

جيڪي ٿيو تنهن ۾ پلو، گذريءَ کي تون وسار
آئينده جو خيال ڇڏ، حال ۾ ٿي هوشيار.

ڏڏن جو ڏاتار آ، ڏڏ تي تون ته گذار،
سياڻپ هلندي ڪين ڪي، داتا جي دربار

۲. پنهنجو پيار پيئارين ٿا،
 دليون تتل سي ٺارين ٿا،
 ”آشا“ پريم جو سي اوتار،
 ڏسي تن کي نيٺ ٺرن.
 مونکي سنگر ياد پون.

پريتم اڃا نه آئين

۱. پريتم اڃا نه آئين، تنهنجو انتظار آهي،
 توکي پسڻ لئه دلڙي ڏاڍي بيقرار آهي.
 سوارٿ جو سنيھ مونکي مڙني ڏنو منا آ،
 پر تو جهڙو نه مونکي ڏنو ڪنھن به پيار آهي.
۲. ساگر تون پريم جو مان بس بوند لاءِ پياسي،
 ڪر پياس پوري پريتم تنهنجي اختيار آهي.
۳. مصريءَ کان وڌ مٺو تون، آھين نرم مڪڻ کان،
 تون آھين پرم پويتر مون ۾ وڪار آهي.
۴. تنهنجي آمد تي جانب دل جو ڪنول ته ٽڙندو،
 آھين جتي تون دلبر خزان ۾ بهار آهي.
۵. عيبن ۾ مان اُگھاڙي ڍولڻ ٿي تون ڍڪڇ مون،
 تنهنجو نالو پوشيده پرست ستار آهي.
۶. دنيا جون چاهنائون هرگز نه ٿينديون پوريون،
 ”آشا“ تنهنجي قرب جو بس طلبگار آهي.

متنبر یاد پون

[illegible]

۶. مان کي ماري مات ڪري ڇڏ،
تون جو ديرو دل ۾ اڏي ڇڏ،
ته پوندءِ ڄاڻ سڄڻ،
محب تنهنجي من گهر.
۷. ”آشا“ جا ٿو مٽل اڏائين،
سڀ جو وڏو ٿو پاڻ سڏائين،
دنيا ترڪ تون ڪر،
محب تنهنجي من گهر.

سڀ جو خير

۱. پيارا سڀ جو گهر تون خير،
ڪڍ پنهنجي اندر مان غير.
حاسد پاڻ کي هاڃو رسائي،
رڪ ڪنهن سان ڪين ڪي وير.
۲. قدم قدم تي ترڪڻ بازي،
تون ڪڙج سنڀالي پير.
۳. هرڪ نه هارج هن دنيا تي،
آهي دنيا رڪ جو ڏير.
۴. جيو برهم ۾ پيد نه ڪوئي،
وجهي مايا ٿي ته ڏڦير.
۵. ”آشا“ توسان ڪئن به هلي ڪو،
ڪڻ سڀ سان سهڻو پير.

من ۾ محبوب

- محب تنهنجي من گھر
 ۱. ڇو ڳولھين در در
 خوب گھمين تون ڪمبو ڪاشي
 تون نه رهين درشن اپلاشي
 ڪونه گڏيئم . دلبر !
 محب تنهنجي من گھر.
۲. اوندهه ۾ ڇو ٿاها ڪائين
 روشن راهه تون ڇو نه بڻائين ؟
 جيون سڦلي ڪر،
 محب تنهنجي من گھر.
۳. سمنڊ ۾ پيو ٿو غوطا ڪائين
 ڪن ڏسين پر مول ۾ چاهين
 مٺ موتين سان پر،
 محب تنهنجي من گھر.
۴. پٽڪين ڇو ٿو جهنگه ۽ جهر ۾،
 پاڻي ڏس جهاتي تون اندر ۾،
 توکي ملندءِ مرليڌر،
 محب تنهنجي من گھر.
۵. ويڙهيو وڪارن توکي آهي،
 تن کي پڇاڻڻ لڙ پڻه ڪاهي،
 ڪر ائين ساري سر،
 محب تنهنجي من گھر.

۵. تون چيتنيم سنڌ جو تون ٿڱور سنڌ جو،
 تڪارام تلسي ڪبير سور سنڌ جو،
 سچل شاهه ساميءَ جو سنگم دلاڙ،
 دادا واسواڻي سنڌين جا سونهارا.
۶. ڏڻي ڏاڻ ”آشا“ کي اهڙو پلار،
 نشو نينهن جو ٿي پيئڻ سان پيار،
 وٺان وات وحدت جي ڏي سگهه سگهار،
 دادا واسواڻي سنڌين جا سونهارا.

آءُ تون ڪرشن مراري

۱. ڀارت تي اڄ پيڙ وڌي وئي آءُ تون ڪرشن مراري!
 ڌرم ڪرم جي رکشا خاطر آءُ تون برج بهاري!
 تنهنجي پيارين ڳاين جو اڄ ڪلي عام ٿئي ٿو قتلار!
 اڄ پاپين جي پاڙ پٽڻ لڻ ڇڪر سدرشن ڌاري!
۲. ڪيئي ڪنس دريوڌن هاڻي پيدا هتڙي ٿيا ٿي،
 سوين ٿيون لتجن درويديون ڇو وينين ڇپ ڳرڌاري؟
 ڌرم هيٺ ۽ ڪرم هيٺ اڄ ڪيڏا ٿيا هندواسي،
 ڳيتا جو اڇي ڳيان سڙائج سڪي ٿي جنتا ساري.
۳. ”آشا“ جڏهن وڃي پاپ وڌي ٿو وٺين اڇين ٿو تون اوتار،
 بي انصافي ظلم وڌي ويو آءُ پڳتن جا هٿڪاري!

پوڄنيہ دادا ساڌو واسواڻي

۱. دادا واسواڻي سنڌين جا سونهارا،
روحاني تون رهبر آهين قرب وارا.
تون ڪرشن جي مورت تون نانڪ جي مورت،
تي سيتل ٿو هردبه پسي تنهنجي صورت،
تنهنجي نور ۾ آ عجب نور پيارا،
دادا واسواڻي سنڌين جا سونهارا.
۲. الٰهي پهر انهيءَ جي چوٽي ڇڙائين،
حسين جاپ ڀريو ۽ حسين کي ڇڙائين،
وهي گيان گنگا هي تو مک مان ڌارا،
دادا واسواڻي سنڌين جا سونهارا.
۳. تون تياڳي تپسوي سڄو سنت آهين،
تون گياني، تون ڌياني سڄو ڪنت آهين،
وصل ڪيئن ڀرين سان تو ڀر ڀر پيارا،
دادا واسواڻي سنڌين جا سونهارا.
۴. تون ڀڳتيءَ ۽ شڪتيءَ جو ڀنڊار آهين،
تون هيٺن جو حامی ۽ آڌار آهين،
سوين ڪن ٿا سڄدا تنهنجي در ڌارا،
دادا واسواڻي سنڌين جا سونهارا.

۵. مڙيا موندئي، ڪير مڙي نه ڪير مڙي،

ڀاءُ کي ڀاءُ مڙي، ڀي ڏيکاري مڙي،

ڀاڻي ڀڙي، ڀڙي ڀڙي، ڀڙي ڀڙي،

ڀاڻي، ڀڙي ڀڙي ڀڙي، ڀڙي ڀڙي،

۶. سچ جي ڪرائي، ڪرائي ڪرائي،

ڪرائي ڪرائي، ڪرائي ڪرائي،

ڪرائي ڪرائي، ڪرائي ڪرائي،

ڪرائي، ڪرائي ڪرائي، ڪرائي ڪرائي،

عشق جو رستو

عشق جو رستو اڻانگو ڪين ٿي، سائي ٿياري

جي مڙي چاهين ته ملند، مڙي ڀڙي ڀڙي،

۱. هڪ ٽڪو طوفان آ ڇولي ڀڙي ڀڙي،

درد جي درياهه ٻوڙيا ڀڙي ڀڙي،

۲. آسرو لاهي ٽڪڙيا جي مڙي مڙي،

سي تري هن سمنڊ مان پهتا وڃي دلبر دوار،

۳. قرب ڀڙي آهن ڪندا ڪين ڪي سهڻا ٽالا،

پيار ڪنڊن سان رکيو جن سي ليا مڙي ڀڙي،

۴. جي وصل جي وات چاهين ڪر مڙي، ڪي تون مڙي،

جن فنا ڪيو پاڻ کي سڀني ٻڙيا مڙي،

۵. پيچ پريتر سان ڳنڍڻ آهي سراسر ٿي ڏکيو،

آشا ڇڏ ڏنيو تمناون پسڻ چاهين جي يار.

پاپ جو پشیمو

پاپ جو پشیمو ڪيئن ڪندو

پوءِ پيدا ٿيڻ لڳو

۱. پاپ جو پشیمو ائين ٿئي ٿو ته
ڪيئن ٿئي ٿو ته پوءِ پشیمو
ٿئي ٿو ته پوءِ پشیمو
پاپ جو پشیمو ڪيئن ڪندو
۲. پاپ جو پشیمو ڪر ٿو
پاپ ڪر ٿو ته پوءِ پشیمو
ٿئي ٿو ته پوءِ پشیمو
پاپ جو پشیمو ڪيئن ڪندو
۳. رُڪ جا ڄڻ ته آڻيا اڏاڙين
پوءِ اڪين مان ٽرڪ ٿي اڏاڙين
پوپ آڻي ٿو ته پوءِ پشیمو
پاپ جو پشیمو ڪيئن ڪندو
۴. پاپ پشیمو ٿو ته پوءِ پشیمو
پاپ پشیمو ٿو ته پوءِ پشیمو
ٿئي ٿو ته پوءِ پشیمو
پاپ جو پشیمو ڪيئن ڪندو



۴. منهنجو روح پياسي ازل کان اُسات
اچي پيار پنهنجو پريتم تون پيار.
۵. ورهيه ۾ ويڳاڻي آشا گيت ڳايان،
وڃايان مان تن جي تنبوري جي تار.

سنت هرڌارام صاحب

- سوامي هرڌارام آهي سنت سچو ته تياڳي،
رهي. اٿو سنسار ۾ هُو ۾ آهي سچو ويراڳي
۱. دڪين بڪين جي شيوا ڪري ٿو، پڪين پسن کي ڏي ٿو پيار،
مسڪينن ۽ مريضن جي ڪيئن نه لهي ٿو سائين سار.
۲. ۾ر اُپڪاري پٽيه آتما آهي سائين هرڌارام
پين کي سڪي ڪرڻ ۾ اچي ٿو هن سنت پياري کي آرام
۳. سنيهه سهاڻپوتيءَ جي صورت سنت سچو آ لائني،
نام سان ناتو نباهي ٿو هو ڪرم يوگي آبرهمگياني
۴. نياڻين لئه جدا وديا مندر ڪاليج جو نرمال ڪيو،
بيمارين لئه اسپتال ۽ ٻڌڻ لئه ٻڌا آشرم ٺهيو.
۵. نياڻين جا پي ڪارج سنواري سائين هرڌارام
سڪرت جا آشا ڪم ڪري جپي جپائي رام جو نام.



ستگرو سوامي ٿيئونرام مهاراج

- سوامي ٿيئونرام جھولي منهنجي ڀر،
 ابو آهيان سوالي ستگر تنهنجي در.
 ۱. ڄاڻي ڄاڻهار آهيان تون ستگرو
 تون پڄائج آس جا منهنجي اندر.
 ۲. سنت ڀڳوت جو سدا آهن سرڻ،
 ڪانه آهي ڪا ڪمي سنن جي گهر.
 ۳. تو اُڇڙ دلين ۾ آندي نئين بهار،
 مهر سان مرشد سنگت کي شاد ڪر.
 ۴. تون دٻا جو آهيان ساگر ستگرو،
 تنهنجي ڪرپا لاءِ ”آشا“ منتظر

ستگرو سوامي شافتي پرڪاش مهاراج

- اکين آب آڻي روڻان زار زار
 ڪري ڪير ڀرپور مونکي پيار
 ۱. وڻين اهڙي هنڌ تون نه پهچي سگهان حت
 ڪريان ڪيئن دلبر تنهنجو مان ڏيدار.
 ۲. لطف ڪين مونکي اچي ڪنهن به شيءِ مان
 منهنجا محب منزل اچي له تون سار
 ۳. نڪي يوگ ڄاڻان سماڏي لڳائي،
 ستل آهيان ننڊ ۾ اچي تون اُٿار.

ڏياريءَ جو سنديش

۱. رام جي مريادا اپنائِي جيون سڦل بڻايون،
هنومان لڪشمڻ جي سيوا هردي منجهه هنڊايون.
پاؤن چريتر ستي سيتا جو ڀرت جو ڀراتر پريم.
۲. تلسيداس جي مانس دواران روشن راهه بڻايون.
دڪي دريدر رهي نه ڪوئي، هرڪو سک جو ساهه پئي.
۳. رام راڄ جو آدرش اهڙو ڀارت ۾ اپنايون.
شبريءَ جهڙي پياس رکون ته ايندو رام اڱڻ ۾.
۴. پريم ڀاؤ سان رام ٿي پرسن، تنهن جا ڪڻ اڄ ڳايون.
جيءُ آئي! نهچ آئي ڏياري جڳ مڱ ديپ جلن،
رام وريو ايوديا ۾ واپس خوشيون خوب مڻايون.
۵. محبت روپي مٺائي ڪاڻون ۽ ٻين کي پي ڪارايون.
رُسي ويل جي ڀائر پينر تن کي ڳلي لڳايون.
۶. رام نام سان من مندر کي اچو ته ”آشا“ چمڪايون،
اندر مان اڳيان مٺائي، ڳيان جي جوت جڳايون.

ويچار ۶۲

شرڏا ادب پريم سان ڪري ٿو جو شيوا،
کٽي آسپس وڏن جي ملن تنهنڪي ميوا

سائين سيٿوار صاحب

۱. شاهپور قلعي تي سائين سيٿوار نام جي جوت جڳائي
رام نام هي سمرڻي سوري نام سان پرست لڳائي.
گرو گوساين گڻيش گر جي ورتي شرڻ ته سيٿوار،
جڳدمبا جو بڻيو آپاسڪ، رڳ رڳ ۾ ديويءَ جو نام.
۲. مانا هي هئي مڙهي شاهپور مڙهيءَ هي شيوا خوب ڪئي،
سيٿوار تي ديوي مانا مهر جو مينهن ته وسائي وئي.
۳. پراڻڪاري پٽيه آتما سائين سيٿوار سڌ سالڪ ها.
سادا سودا سرل نماڻا رڌيءَ سڌيءَ جا مالڪ ها.
۴. هڪ ڏينهن پڻنچن کي ڏني سائين سيٿوار سوني سر،
ڏسي ڪرامت سنتن جي سي عجب ۾ پيا ٿي ور ور.
۵. هي ته وڏو درويش آجنهنجي لڪ لوڪن کي ناهي،
پاڳن وارا آهيون اسين ڏني سوني سر سائينءَ آهي.
۶. مڻل جهرڪين کي وري هيٺاريو سائين سيٿوار،
ڏنڊن مان هڪدم وڻ خنهن ڪيو تنهن سنت سڄي کي پرڻام.
۷. پنهنجي اڃا سان ڪئي سماپت حيون ليلا سيٿوار،
”آشا“ تن جي جوت جڳائي سنت سائين هرچورام.

ويچار ۶۱

من وچنءَ ڪرم سان سڀ کي سک پهچاءَ
سمرڻ سيوا ۾ سدا حيون سڦل بڻاءَ

ڏياريءَ جو سنديش

۱. رام جي مريادا اپنائِي جيون سڦل بڻايون،
هنومان لڪشمڻ جي سيوا هردي منجهه هندايون.
پاڻ چريتر ستي سيتا جو ڀرت جو ڀراتر پريم
۲. تلسيداس جي مانس دواران روشن راهه بڻايون.
دکي دريدر رهي نه ڪوئي، هر ڪو سک جو ساهه پئي،
رام راڄ جو آدرش اهڙو ڀارت ۾ اپنايون.
۳. شبريءَ جهڙي پياس رکون ته ايندو رام اڻڻ ۾،
پريم ڀاڙ سان رام ٿي پرسن، تنهن جا ڪڻ اڄ ڳايون.
جيءُ آئي! نه آئي ڏياري جڳ مڳ ديپ جلن،
۴. رام وريو ايوديا ۾ واپس خوشيون خوب منايون.
محبت روپي مٺائي ڪاڻون ۽ ٻين کي پي ڪارايون
رُسي ويل جي ڀائر پينر تن کي گلي لڳايون.
۶. رام نام سان من مندر کي اچو ته ”آشا“ چمڪايون،
اندر مان اڳيان مٺائي، گيان جي جوت جڳايون.

ويچار ۶۲

شرڌا ادب پريم سان ڪري ٿو جو شيوا،
کٽي آسپس وڌن جي ملن تنهنڪي ميوا

سائين سيئورام صاحب

1. شاحبير ٿلحي تي سائين سيئورام نام حي حوت جڳائي
رام نام جي سمرڻي سوري نام سان پريت لڳائي.
2. گرو گوسائين ٿڻيش گر حي ورتي شرڻ ته سيئورام،
جڳدمبا جو بڻيو آپاڪ، رڳ رڳ ۾ ديويءَ جو نام.
3. ماتا حي هڻي مڙحي شاحبير مڙحيءَ جي شيرا خوب ڪڍي،
سيئورام تي ديوِي ماتا مڙ جو مينهن ته وسائي وڻي.
4. پراڻڪاري پٺيه آتما سائين سيئورام سڌ سالڪ ها،
سانا سونا سول نمائا رڌيءَ سڌيءَ ها مالڪ ها.
5. هڪ ڏينهن پنهجن کي ڏني سائين سيئورام سوني سر،
ڏسي ڪرامت ستنن حي سي عجب ۾ پيا ٿي ورور.
6. حي ته وڏو درويش آحنجنجي لڪ لوڪن کي ناهي،
پڙجن وارا آهيون اسين ڏني سوني سر سائينءَ آهي.
7. مٿل مٿرڪين کي وري جيئاريو سائين سيئورام،
ڏند مان ڪنڊ وٺڻ ختنن ڪيو تنهن سنڌ سڄي کي پرڻام.
8. پنهنجي اڃا مان ڪڍي سماعت جيون ليلا سيئورام،
آشا تنن حي جوت جڳائي سنڌ سائين هر چورام.

ويچار ٦١

من وچن ۽ ڪر سان سڀ کي سک پهچاءِ
سمرڻ سيرا ۾ مڌا جيون سڦل بڻاءِ

ڪر نه وستار!

- ڪر نه ايڏو وستار!
- پيارا ڪر نه ايڏو وستار.
۱. ميا گهڻي رت رت سان ويڙهائي،
هوندي پدارت نند ڦٽائي،
جيئن ڪري دشوار!
پيارا ڪر نه ايڏو وستار.
۲. سڪندر ڪيڏيون جنگيون چوڻيون،
ڏن لاءِ ڪارون قبرون کوڻيون،
اڄ ڏينهن تائين سي خوار!
پيارا ڪر نه ايڏو وستار.
۳. گهڻي اولاد به آ دکدائي،
آگيا ڪاري هڪ پٽ سڪدائي،
ڪُل جو ڪري اڏار!
پيارا ڪر نه ايڏو وستار.
۴. نام جي پونجي ڀلي وڌائجي،
گڻ گوبند جا هر دم ٻڌائجي،
تنهنجو ٿئي نستار!
پيارا ڪر نه ايڏو وستار!
۵. ڏنو جو ڏاٽر پرسن ره تون،
”آشا“ پريوءَ جو چنن ڪر تون.
تي تنهنجو پيڙو پار!
پيارا ڪر نه ايڏو وستار!

٢. تون هن جو ۽ جو آ تنهنجي،

جو وينين تنهن کي وساري،

٥. ”آشا“ پي درشن جي پياسي،

وڃ منٿو تنهن کي ڏيکاري

جيءُ جي وس ناهي

جيءُ جي وس ۾ ڪجهه پي ناهي،

١. پرؤس آ لاچار پيارا !

١. حال جيءُ جو آهي ڪيٺو،

ڪڪ به پڇي ڪري ڪين ڪي ٻيٺو،

ڪجهه ڪين سندس اختيار پيارا !

جيءُ جي وس ۾ ڪجهه پي ناهي !

٢. منگه ماڙيون مٿل اڏي ٿو،

ڪيئن نه اڃانڪ دنيا ڇڏي ٿو !

١. آهي سڀني جو سنسار پيارا !

جيءُ جي وس ۾ ڪجهه پي ناهي !

٢. ڪيڏو پي ٻلوان حجي ڪو،

ڪيڏو پي ودوان حجي ڪو،

ويرت آ اهنڪار پيارا !

جيءُ جي وس ۾ ڪجهه پي ناهي.

٢. بندو ”آشا“ بيوس آهي،

ٿيندي آها جا پريو چاهي،

١. ڏوري وس ڏاتار پيارا !

جيءُ جي وس ۾ ڪجهه پي ناهي.

سامي صاحب

۱. سامي صاحب گيان جي گلزار جو هئين تون باغبان
تنهنجي سڪيائن جي پشپن سان ٿيو معتر جهان.
واڻي ويدن جي سڻائي تو سلوڪن جي اندر،
پرير سرڌا سان ڳايا ٿا وڃن هر ڪنهن مڪان.
۲. پنهنجي هستيءَ کي مٽائي پاڻ ٿين گمنام تون،
پر سدا سنڌي ادب ۾ تنهنجو درجو ٿيو مهان.
۳. سنڌ جو تسلي هئين ۽ سنڌ جو تون ئي ڪبير،
تنهنجي واڻيءَ کي پڙهڻ لئه آهي هر سنڌي خواهان.
۴. لعل لوجي ٿو لدو پاڻ ۾ پيهي ڪري،
گيان جي جوتي جلي ۽ دور ٿي ويڙو اڳيان.
۵. گل ڪنول وانگر سدا سنسار ساگر ۾ رهين،
راز روحانيت سندو ٻوليو تنهنجيءَ منڙي زبان.

راڌا پڪاري

۱. ڪنڌيا راڌا روئي پڪاري،
ويني تنهنجي راهه نھاري،
تو بن هن کي چئن نه آهي،
وئين باهه برهه جي ٻاري،
۲. من مندر ۾ توکي پوڄي،
انڻي پھر ويني توکي ساري،
جيون نڻيا پوساگر مان،
۳. اچي ڪير ڀلا ٻيو تاري،

- هرچورام سائين تنهنجي محما ڳائڻ،
 سوين لوڪ سر ٿا تنهنجي در جھڪائڻ.
 لکي رام لنوڙي لعل سان لڳائي. ۲
 جيون گھوٽ سائينءَ به جوتي ڳڻائي،
 سندن منحن ۾ مٿيا عجب روشنائي.
 مٿي تن جي در جي ٿا مستڪ لڳائڻ،
 هرچورام سائين تنهنجي محما ڳائڻ،
 سوين لوڪ سر ٿا تنهنجي در جھڪائڻ.
 ڏيونرام جھنڊو ستن جو جھايو، ۴
 جپيو نام پريو جو بين کي جپايو،
 روپارام سائين آرونق وڌائي،
 پنهنجي سگرڻ جا ٿا ميلا لڳائڻ.
 هرچورام سائين تنهنجي محما ڳائڻ،
 سوين لوڪ سر ٿا تنهنجي در جھڪائڻ.
 اچن جيڪي سوالي وڃن کين خالي، ۵
 ٿلھي وارا سائين ٿا ڪن مالا مالي.
 شڙڏا پيار سان جيڪي هن در اچن ٿا،
 ”آشا“ سنت تن خون مرادون پڄائڻ
 جيون گھوٽ محما تنهنجي لوڪ ڳائڻ
 سوين لوڪ سر ٿا تنهنجي در جھڪائڻ.

ويچار ۶۰

ترڪ کي تون ترڪ ڪر، مان ۾ ويهي گذار،
 سانت ۾ صاحب ملي، سانت ۾ سائينءَ کي سار.

۲. کانء جو پچ جو منهن تي گهمائي،
 برو نه سپنو تنهنڪي ستائي.
 ۵. کانء جي آهي نماڻي مورت،
 پوتر آهي هنجي صورت.
 ۶. درشن ڪئي دڪ دور ٿين ٿا.
 شرڏالن جا پاڳ کلن ٿا.
 ۷. ڪري جو گائين جي ٿو شيوا،
 ڀريو ڏئي ٿو تنهنڪي ميوا.
 ۸. گوپال ڪرشن گانيون چاريون،
 شيام سندر کي گانيون پياريون.

شاهپور ٿلهي جا سنت

۱. سيٿورام سائين تنهنجي مهما ڳائڻ
 سوين لوڪ سر ٿا تنهنجي در تي جهڪائڻ
 هرچورام سائين جيڪو باغ ڀوڪيو،
 ڌرمون رام سائين اُتي پاڻ موڪيو،
 شهاپور شهر جو ته رتبو وڏي ويو،
 سڀاڳي زمين سا جتي سنت آهن،
 هرچورام سائين تنهنجي مهما ڳائڻ،
 سوين لوڪ سر ٿا تنهنجي در جهڪائڻ.
 ۲. شهاپور ٿلهي تي مائي هڪڙي آئي،
 هئي سنڌ تنهنڪي نه اولاد ڄائي،
 ڪرپا ڪئي هرچورام بچو تنهنڪي ڄاڻو،
 سچا سنت من جون مرادون پڄاڻن،

گوبند جا گڻ ڳايان

- ڪنهنڪي ڪنهنڪي مان پرڇايان،
 چونه پريوءَ کي سرڇايان،
 مان گڻ گوبند جا ڳايان.
۱. سنساري سرڇڻ جا ناهن،
 سوارٿ جا سڀ ساڻي آهن.
- چو تن سان نينهن لڳايان
 مان گڻ گوبند جا ڳايان.
۲. ساڻي سنبندڙي رسي وڃن ٿا،
 ٿوري گهڻيءَ تي پاسو ڪن ٿا.
- چو تن لڻ نند ڦٽايان،
 مان گڻ گوبند جا ڳايان.
۳. جڳت سمورو ”آشا“ جڄمبلو،
 آيس اڪيلو ويندس اڪيلو
- چو ناحق دل اٽڪايان!
 مان گڻ گوبند جا ڳايان.

گانءَ

۱. گانءَ اسانجي آهي ماتا،
 رشين منين گڻ تنهن جا ڳاتا.
۲. کير گانءَ جو امرت آهي،
 چرڀي هرگز ڪين وڌائي
۳. گانءَ جو ڇيٽو آ سڪدائي،
 گئونٺ به هن جو آ ڦلدائي

ڪنهن لاءِ !

- ڪنهن لاءِ تون ڪوڙ ڪمائين !
ڪوئي ساٿ نه ڏيندءِ
مڙئي ماڻهو مطلب جا،
هڪ ڏينهن ساڙي ايندءِ.
۱. ڪي ڪم پرين ڪي ڪم پرين،
ڪن جون اکيون ميا ۾،
اهڙن سان وهنوار نه ڪر تون
تنهنجا وار پٽيندءِ.
ڪوئي ساٿ نه ڏيندءِ
بنگلا اڏائين لک ڪمائين،
۲. ڪوڏي کڻي نه سگهندين !
هٿ پي تنهنجا هٿي ٿي رهندا،
ڪاڍا رک ٿي ويندءِ
ڪوئي ساٿ نه ڏيندءِ
پريو سان ڳنڍ نينهن جو ناتو،
۳. هٿ هٿ جيڪو سهائي
نام جي پونجي گڏ ڪر پيارا،
بي پونجي ڪم نه ايندءِ
ڪوئي ساٿ نه ڏيندءِ !
ست ڪرمن جي پوک تون پوکي،
۴. فصل ڀلو جي چاهين،
داتا جي درٻار ڏانهن ”آشا“
سفر سھانو ٿيندءِ،
ڪوئي ساٿ نه ڏيندءِ.

پرين پنهنجو ڪن

- شل پنهنجو پرين مونکي ڪن،
 منهنجي ڏوهن کي نه ڏسن.
 ۱. آنءُ نه ڄاڻان پاڻ ۽ پوڄن،
 بونءُ سمآڏي ۽ آراڏن،
 اڪيون درشن ڪاڻ سڪن؛ شل....
 ۲. ماهه برمه جي ويا جي ٻاري،
 ساهه سدا تن کي ٿو ساري،
 ٿا دونهان درد ڏکن؛ شل....
 ۳. پل پل جن جا پور پڇاڻان،
 ٿيٽ وصل جا ويٺي ڳاڻان،
 سي سپرين شال اچن؛ شل....
 ۴. آهيان ”آشا“ عبين هاڻي،
 صاحب ٿيندم مون سان ساڻي،
 آچي مرشد شال ملن، شل....

ويچار ۵۸

جت اٻڪو آندو ٿئي، پريم جي جوت هري،
 ايڪي ٻي ٿي ٻڌي، آئي وڌا ٿري.

ويچار ۵۹

ڳڻن وارو ماڻهو سڏائين وٺي ٿو،
 هجي توڙي ڌاريو ته پنهنجو بڻي ٿو.

دادا شيام

- دادا شيام! دادا شيام!
ڏٺو پريم جو تو پيغام.
نوري تنهنجو نور نرالو،
جنهن به پسيو سو ٿيو متوالو،
تنهنجي رڳ رڳ ۾ هورام.
دادا شيام! دادا شيام!
جيءُ ديا جي تو جوت جڳائي.
پکين پسن جي جان بچائي
ڪن ياد توکي گڏام!
دادا شيام! دادا شيام!
پيت پريا تو پيت بکين جا،
دور ڪيا دڪ تو دڪين جا،
هٿن سان شيوا مک ۾ نام.
دادا شيام! دادا شيام!
ميران پوميءَ ۾ رنگ رچايو
محبت جو تو مينهن وسايو،
پاتو تتل دلين وشرام.
دادا شيام! دادا شيام!
تنهنجو جنم دن دادا ملهايون
گرديو تنهنجا گيت ٿا ڳايون
ڪريون وار وار پرڻام.
دادا شيام! دادا شيام!
”انجلي“ ”آشا“ سنگت آياري.
راه روحاني توتہ ڏيڪاري،
تنهنجي چرٿن چارٿي ڌام.
دادا شيام! دادا شيام!

دادا جشن جي جنمڊن

- اڄ ڏينهن سڀاڳو آ،
ڏيون دادا واڏايون، هار چنڊن جا پايون.
۱. ڪريون تنهنجو جڏهن درشن،
من ڏاڍو ٿئي پرسن
آهين پيار جو ساگر تون،
تنهنجو پيار سدا پايون،
ڏيون لک لک واڏايون.
۲. سڄو سنت تون لاثاني،
آهين پورڻ برهم گياني،
ملي سنگه جڏهن تنهنجو،
پلا پاڻه پنهنجا پانيون،
ڏيون لک لک واڏايون.
۳. آيا آهيون تنهنجي در،
ڪرپا جي نظر ڪا ڪر،
ڏي نام جو امرت تون،
پاڻه بگڙيل جئن لاهيون،
ڏيون لک لک واڏايون.
۴. تون پڙهيءَ جو پندار،
آهين گيان سندو گلزار،
آهين لڙڪ هزارن جا،
مالها لڙڪن جي پايون،
ڏيون لک لک واڏايون.
۵. ڪريون گلن جي اڄ ورڪا،
ڪر مهر جي تون برڪا،
”آشا“ سيوا سمرن سان،
پنهنجي جيون چمڪايون،
ڏيون لک لک واڏايون.

دادا جشن واسواڻي

- دادا جشن آ دين ديال
ڪيئن نه لهي ٿو اسانجي سنڀال
هڪ هڪ ڪي پنهنجو پيار ڏئي ٿو.
پڪين پسن جي سار لهي ٿو،
دل جو ڪيڏو آهه وشال،
دادا جشن آ دين ديال
مٿر مٿر مسڪان آ جنهنجي،
مٿڙي مٿڙي زبان آ جنهنجي،
گوپيون اسين هو آ گوپال؛
دادا جشن آ دين ديال
دڪين جا دڪ دور ڪري ٿو،
خوشين جا پندار پري ٿو،
پرڀمين جا ڪري پورا سوال؛
دادا جشن آ دين ديال،
دادا جشن آ روحاني راڻو
سد سد آهي هو ته نماڻو،
ڪرپا ڪندڙ آهي ڪرپال،
دادا جشن آ دين ديال،
پريو ملن جي راهه بتائي.
پوساگر مان پار لڳائي،
”انجلي“ ”آشا“ ڪري نحال.
دادا جشن آ دين ديال.

تو بن!

- اکیون روئن ٿیون زارون زار،
کیر لهندو تو بن سار.
۱. سورن مونکي سیاڻو ڪپڙو،
رت ته رڳن جو سڪڻي وپڙو،
گذري ڏکڻ ۾ ساري ڄمار،
اکیون روئن ٿیون زارون زار.
۲. من ماندو مایوس رهي ٿو،
مایا جي ته ڪشش کان ٽهي ٿو،
ڏي درشن تون حڪوار،
اکیون روئن ٿیون زارون زار.
۳. سورج بن ڪئن ڪول ٿڙي،
چنڊ بنا ڪیئن ڪمود ٿڙي،
ڪیئن ماڻ ٿيان باغ ٺهار،
اکیون روئن ٿیون زارون زار.
۴. جوڳل بڻجي جوڳه ڪهایر،
درد جي دونحن دل ۾ دکایر،
پهڙین ”آشا“ جي تون پکار،
اکیون روئن ٿیون زارون زار.

ویچار ۵۷

ویزو ڀکارن جي چڙهي، ڪري ڪیڏو ٿي نقصان
وڃن ویر ۾ گهلجي ویر وڏا، ودوان.

تون ڪجهه پي پيارا ناهين!
 مانس هڏن جو پيڇرو آهين!
 ۲. پريوءَ سان ڳنڍ نينهن جو ناتو،
 جنهن مان ”آشا“ سڀ ڪجهه پاتو،
 جو انگ سنگ توسان سدائين
 مانس هڏن جو پيڇرو آهين!

پياري پايي سدوري ٻائي وشنڊاس ڏاميجا جي ياد ۾

۱. امان جيڄل منهنجي جو ڳياڻي،
 ساري ساهه ٿو توکي سنڀاڻي.
 سرتي شبد سان تو ته ملائي ڇڏي،
 پنهنجي منزل آتم ڀر اڏي،
 سواس سواس چپيو شري واهگرو،
 گرو نانڪ شاهه جي پڳڻياڻي،
 امان جيڄل منهنجي جو ڳياڻي.
 ۲. احسان لکين مون تي ٿنهنجا،
 ڪير سهندو انگل آرا منهنجا،
 ڄاڻي چمر کان ڪيڏو پيار ڏنڻ،
 دل تو بن منهنجي ويڳاڻي،
 امان جيڄل منهنجي جو ڳياڻي.
 ۳. ماما مدالسا جيان تو ڳيان ڏنو،
 جوڳو ماما جو مونکي ڏيان ڏنو،
 سنتوش شيل جي سکيا ڏني،
 اٽي پهر پڙهي تو گرڀاڻي،
 امان جيڄل منهنجي جو ڳياڻي!

سنت بابا هرداس رام

۱. جانب هو جڳانؤ جو بابا هرداس رام،
جپيائين پريوءَ جو نام، الئي پھر اندر ۾!
۲. ستر سنت کنوررام ڏنس نام جو دان،
کري مھر سندو احسان لالون لال کري ڇڏيو!
۳. بابا هرداس رام ٿيو مستيءَ ۾ مخمور،
چمکيو منجهس نور، نوراني ته الله خوا
۴. شيوا کندي گرن جي ٿيو شاهي تنهنجو شان،
اح سوين وڃن قربان بابل تنهنجي نانءُ تان!
۵. نمرتا هي مورتِي، تو پاڻي حليمائي جو هار،
ڏنڻه سين کي پيار، جانب تو جڳانؤ ها!
۶. اچن هزارين سوالِي، ٿا بابل تنهنجي در،
جهوليون خاليون تن جون، سدا سايون ڪر،
پالھو پاند تون ۾، ”آشا“ آسانن جو!

پاڻ پڏائين!

- مانس هڏن جو پڇرو آهين!
تون جاتي پاڻ پڏائين!
۱. سچ کي ڇڏي تون ڪڇ ۾ اٿڪين،
ترشڪوءَ وانگر تون لٽڪين،
وينو ناحق پاڻ ڦاسائين!
- مانس هڏن جو پڇرو آهين!
۲. جيڪي تو وٽ سا آ امانت،
ڪين امانت ۾ ڪر خيانت،

سادو واسواڻي ۽ جي آرتي

۱. جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !
 سنڌ ۾ وٺي اوتار تون آئين، هيئن جا همراهه.
 برهمه ڪيائي برهمه ڏيائي، برهمه جو تون سوڙو،
 درشن ڪئي دڪه دور ٿيا جن ته رکيو ويساهه.
 جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !
۲. جيو ديا جي جوت جڳائي، پڪين پسن کي پريم،
 دڪين بڪين جي سار لڏي، تون بيواهه جي واهه.
 جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !
 ۳. ڪروڻا جو تون ساگر، پڳتيءَ جو پندار،
 سمرڻ شيوا ستيه سنيهه جي تو ته بتائي راهه.
 جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !
 ۴. پريم جا پشپ مان چاڙهيان لڙڪن جي مالها،
 ڌوپ ڏيان جو ٻاريان درشن جي آ چاهه.
 جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !
 ۵. گرونانڪ جيان صورت نمائي، نوراني تون نور،
 ميران جهڙي پڳتي پاونا، پريم ديا ته اگاهه.
 جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !
 ۶. ميران ڀومي ليلا ڀومي، رنگ رچايا تو،
 تيرت اِستان آهي هاڻي ٿي آهي درگاهه.
 جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !
 ۷. آرتي پريم سان ڳايون دادا تنهنجي دڙ،
 ”انجلي“ ”آشا“ ونه سدا ڪن مهر جي ڪر تون نگاهه.
 جڻ جڻ دادل شاهه جڻ جڻ دادل شاهه !

۲. سٽان سڏڪي سڏڪي ساحن سڀني ۾ من اچين تون،
 آهي انتظار تنهنجو مٿا ٻول وڃ ٻڌائي.
 ۲. ”آشا“ اس تي تڙان ٿي ڪڏهن محبت ميو ٿيندو؟
 ”انجلي“ منهنجي اڳل ۾ وڃ پيرا گهمائي!

منهنجا مرشد

- مرشد منهنجا مهر ڪيو ڪا،
 آهيان اوهانجو غلام سائين!
 ۱. جڙو تڙو اوهانجو آهيان،
 درت اوهانجي لائق ناهيان،
 بخشيو بديون بدنام سائين!
 مرشد منهنجا مهر ڪيو ڪا،
 ۲. پيار پنهنجي هي چڪي پياريو،
 مهر نظر سين مون ڏي نھاريو،
 ڏئي محبت جو هڪ خام سائين!
 مرشد منهنجا مهر ڪيو ڪا،
 ۳. من مندر ۾ ڏيان ڏيان،
 جاڳي جاڳي رام ريجھيان،
 سدا چپيان شل نام سائين!
 مرشد منهنجا مهر ڪيو ڪا،
 ۴. ”آشا“ اوهانجي در تي سوالي،
 ڪين اوهان موٽائيندا خالي،
 ٻاجھ ڪيو مون مدام سائين!
 مرشد منهنجا مهر ڪيو ڪا،

منا ڪين آئين!

۱. سڄڻ ڪين آئين منا ڪين آئين
روڻان رات ڏينهان اچي پرچائين!
خطا منهنجي آهي خطاوار آهيان،
ڪير ڪي ڪچايون گنهگار آهيان،
عنايت ڪري تون ڇاتيءَ ڇپائين!
سڄڻ ڪين آئين منا ڪين آئين
۲. لکين ڪامڻيون تنهنجون تون ئي ڪانڌ منهنجو،
پيارا! مان پڪڙيو اچي پانڌ تنهنجو،
نذر مان نمائي تون پنهنجو شل بڻائين!
سڄڻ ڪين آئين منا ڪين آئين
۳. نه دلڙي لڳي ٿي دنيا جي ڪمن ۾،
رهان روبرو مان ته تنهنجي چرنن ۾،
”آشا“ من مندر ۾، تون جوتي جڳائين
سڄڻ ڪين آئين منا ڪين آئين

تنهنجي ياد

۱. ورو ورو سڄڻ ٿي تنهنجي مونکي ياد ٿي ستائي
توکان سواءِ جانب گلي ڪير ٻيو لڳائي!
ماڻهو ملن ٿا ڪيئي دل ڪين ڪا ٿي ڍاڀي،
ديدار ڏئي تون دلبر منهنجي پياس وڃ ٻجهائي.
۲. جاڳندي به توکي ساريان سمهندي به ٿو سنپاريان،
ڏي ڏيندين تون ئي ساڄن ٻيو ڪير منهنجو آهي؟

سدا حس

- ڪئي سائين هي تي حس
هلي ڪين ڪنهنجو ڪو وس
۱. پاڻ ئي ڄاڙهي پاڻ ئي لاهي
پاڻ ئي ڏاهي پاڻ ئي لاهي
رڪ ويسه واليءَ ۾ بندا
ڪين لائيندو توکي ڪس
ڪئي سائين جي تي حس.
۲. زحر مان امبرت رام بڻائي
ڪنڊن مان گل ڇڏو اڀڄائي
جن اون الھ جي آ ورتي
مليونتن کي آهي ڳيان جو ڳس.
ڪئي سائين هي تي حس.
۳. هوئي تنهنجو پتا ۽ ماما
هوئي تنهنجو بندو ۽ پراتا
پاڻ حوالي ڪر ڀرپوءِ جي
تنهنجو ٿيندو ان ۾ جس،
ڪئي سائين جي تي حس.
۴. صبر شڪر جا ڪيما ڪوڙي
وڻهه وڪارن کان منهن موڙي
ناتو نينهن جو ”آشا“ جوڙي
تون پي ڏس رام جو رس،
ڪئي سائين جي تي حس.



دادا ساڌو واسواڻيءَ کي شرڌا فجلي

۱. دل ڀريل آ درد سان من آهه ماندو بيقرار
دادا تنهنجي هيئن جدائي آسهڻ آڇ ناگوار
سنت شرومڻي سنڌ جا دادا دلارا وئين هليو
تنهنجي مرتيوءَ جو ٻڌي روئي ٿو هرڪو نر ۽ نار
۲. تون رشي تياڳي تپسوي سنهيه جي صورت هيئن،
نياز نوڙت سادگي ۽ گيان جو هيئن تون پندار.
۳. تو اميريءَ کي ڇڏي ڀاتو فقيريءَ جو لباس،
قرب جي ڪفني تو ڀاتي ميران وانگر قربدار
۴. گياني ڏياني برهمچاري پڻ سڌارڪ بينظير،
سنڌي جنتا جو سونهون تون آتمڪ روشن منار
۵. اوچ ڪوٽيءَ جو ڪوي ليکڪ ۽ شيوڪ تون هيئن،
پنهنجي تقريرن ۽ تحريرن سان ڪيو ٻين جو اُڌار
۶. سنڌ جو ناگور هيئن ۽ سنڌ جو تون چيٽني،
ساڌنا ڀڳتيءَ سان ۾ر تو ڪيو ساکياتڪار
۷. خلق ۾ر خالق پسي تو خلق جي خدمت ڪئي،
اڄ سڄي سنسار ۾ر تنهنجو منا آ ناماچار
۸. شانتي، ڀاڻو جشن، هري، هوتچند آشا ستي
ڪنهنڪي آڇ دادا چون! ٿا لڙڪ لاڙن زار زار
۹. سنتسنگهه، گنگارام، آتم، آتو، ڀمو، سنگت دڪي،
غم پنهنجو ڪنهن سان بيان ڪن وئين هليو تون غمگار
۱۰. تون مرڻ جو ڪين آهين ڪال ڪاڻي ٿين اڪال،
پدامرتو جو تو ڀاتو ”آشا“ ڪيو جڳه جو اُڌار.

آيا ستگر

- آيا ستگر سچا ڀاڳ ڀانيان،
من مندر مان جن لئه سڄايان.
آهن پورن ٻئي برهم ڳياني،
آهن پورن ٻئي برهم ڏياني،
پئي تن جي مان مستڪ لڳايان،
آيا ستگر سچا ڀاڳ ڀانيان.
من مندر مان جن لئه سڄايان.
آهن پرير ديا هي جو مورت،
نينهن نوڙت نياز جي صورت،
تن حاوچن ملا مان هندايان،
آيا ستگر سچا ڀاڳ ڀانيان.
من مندر مان جن لئه سڄايان.
”آشا“ آهن روحاني سي راڻا،
ٻئي آهن جو سد سد نماڻا،
جڏهن درشن ڪريان شانتي پايان،
آيا ستگر سچا ڀاڳ ڀانيان.
من مندر مان جن لئه سڄايان.

(ستگرو سوامي پرڪاش مھاراجن
۽ دادا جشن واسواڻي جي آمد تي)

شري شيام سندر جي پياس!

مونڪي آ شيام سندر جي پياس،
جڳ جي نه ڪائي آ آس!
۱. مور مڪت پيتامبر ڌاري،

گل وڻجن تي ڪرشن مراري،
من موهيندڙ مڪڙو جنهنجو،
ڪڏهن گڏجي ڪندو هو راس،
مونڪي شيام سندر جي پياس!
۲. مڌر مڌر آ مرلي جنهنجي،

گوپين کي بس تات آ تنهنجي،
گوال ٻال گانيون ويڳاڻيون،
من تنهن کان سواءِ آ اداس!
مونڪي آ شيام سندر جي پياس!
۳. ياد ڪندي ڪيئن ڏينهن ٿا گذرن،

روئندي روئندي راتيون گذرن.
هڪ ڏينهن ايندو شيام اڱڻ ۾،
”آشا“ اهڙو آهي وشواس،
مونڪي شيام سندر جي پياس!

ويچار

چنتائون ڪن چڪنا چور،
چنتن ڪر تون، سڀ دڪ دور

پوڄنيہ دادا جشن جنر مبارڪ

۱. دادا جشن مبارڪ! تنهنجو جنر ملهايون،
اوتار عشق جو تون گل گيت تنهنجا ڳايون.
پگتي گرم جي مورت آهين ڳيان جي تون صورت،
درشن ڪئي ملي ٿي روح کي سدائين راحت،
درويش تون دڙو، لڪ لڪ توکي واڌايون،
دادا جشن مبارڪ! تنهنجو جنر ملهايون.
اوتار عشق جو تون گل گيت تنهنجا ڳايون.
۲. نوريءَ جا انجلي وارث نوڙت ۽ نياز وارا،
شيوڪري دڪين جي سرحاط ڏئين ٿو پيارا،
شرڏا ۽ پريمر سان ٿا سر تو اڳيان جهڪايون،
دادا جشن مبارڪ! تنهنجو جنر ملهايون.
اوتار عشق جو تون گل گيت تنهنجا ڳايون.
۳. سونهون سچو تون ”آشا“ آهين روحاني رهبر،
منار تون سين جو، هر دل، هو آهين دلبر،
اپنائِي تنهنجي سکيا جيون سڦل بڻايون،
دادا جشن مبارڪ! تنهنجو جنر ملهايون.
اوتار عشق جو تون گل گيت تنهنجا ڳايون.

ويچار ۵۵

حياتي نه غفلت ۾ پنهنجي گذار،
ڪندي ڪار ڪم تون پريوءَ کي پڪار.

لهندو سار سچڻ

- اچي لهندو هڪ ڏينهن سار سچڻ،
ڪندو پاڻ اچي مونکي پيار سچڻ.
جنهن کي پل پل آءُ پڪاريان ٿي،
جنهن کي رڳ رڳ ۾ مان ساريان ٿي،
ڏيندو پڪ مونکي ديدار سچڻ،
اچي لهندو هڪ ڏينهن سار سچڻ.
جنهنجي قرب جي ”آشا“ ڦاٽل مان،
جنهنجي در جي آهيان سائل مان،
ڪندو مون تي عنايت يار سچڻ،
اچي لهندو هڪ ڏينهن سار سچڻ.

پون ياد...

- پون ياد پل پل ٿا پريتم پيارا،
سي پريتم پيارا جيءَ جا جيئارا!
روئي روئي جن لئه ويئي هنجون هاريان،
پاڻي اکريون تن لئه مان ويئي نچاريان،
ڪڏهن محب ايندا مٿا قرب وارا!
پون ياد پل پل ٿا پريتم پيارا،
پرينءَ کانسواءِ مان اوندهه ٿي ڀانيان،
ورهه ۾ مان تن جي واسا مٿي ڳايان.
”آشا“ سي سچڻ ٿي اکين جا ته تارا
پون ياد پل پل ٿا پريتم پيارا،

تو لئه نهاريان

۱. نه دل ټي لږي منهنجي دنيوي ڪمن ۾،
بهار آئي پر نا بهاري چمن ۾.
۲. جئن سچ ٿو اُڀري سڄڻ توکي ساريان،
کٽي نيڻ آلا مان تو لئه نهاربان.
۳. ستين سمندين ساڄن مان ڪيئن توکي پايان،
خيالن ۾ ڊوڙي تنهنجا گيت ٻايان.
۴. پري وئين پرين پر نه پينام آيو،
سڪايل کي ساڄن نه ايڏو سڪايو.
۵. سهاڻڻ ٿيان ”آشا“ حنر ٿي سڄايو.
اٿم اُح ”انجلي“ اڇي اُح ٻجھايو.

ڪڏهن محب ايندا !

اسانجي اڻڻ ۾ ڪڏهن محب ايندا !
ڪڏهن محب ايندا، سي ديدار ڏيندا.
ورهين کان ويڳاڻي پئي وائون نهاريان،
روئي روئي راتيان پرين کي پڪاريان،
ڪري قياس ڪنهن ڏينهن اڇي ڏي ته ڏيندا.
اسانجي اڻڻ ۾ ڪڏهن محب ايندا،
ملن پان مون سان، ملان آءُ تن سان،
گنڊيل تار آهي منهنجي ته جن سان،
اڇي سي ته ”آشا“ نذر کي ته نيندا.
اسانجي اڻڻ ۾ ڪڏهن محب ايندا !

توڪي ريجهائين

۱. روئي روئي راڻا مان توڪي ريجهائين،
توڪي ريجهائين ٻيو ڪجهه ڪين چاهيان،
ستل هوس نندڙ ۾ اچي تو اُٿاريو،
پنهنجي پيار جو پيالو مونکي پيئاريو،
اڃان پياس آهي پياسي مان آهيان،
روئي روئي راڻا مان توڪي ريجهائين،
توڪي ريجهائين ٻيو ڪجهه ڪين چاهيان،
۲. سوارت جو سنسار آهي سڄو ئي،
سواءِ. توڙ ساڃن نه غمٽار ڪوئي،
تنهنجو پيار پاڻ تنهنجو پيار پاڻ،
روئي روئي راڻا مان توڪي ريجهائين،
توڪي ريجهائين ٻيو ڪجهه ڪين چاهيان،
۳. پنهنجي ٻاجه ٻانهن ۾ ڪڍ تون پيارا،
جيءَ جا جيئارا اڪڙين جا تارا،
فقط آهي ”آشا“ تنهنجو نام ڳايان.
روئي روئي راڻا مان توڪي ريجهائين،
توڪي ريجهائين ٻيو ڪجهه ڪين چاهيان،

شل چاتي ۽ چپائين !

اٿم انتظار ٿون چاتي ۽ چپائين،
تون چاتي ۽ چپائين تون پنهنجو بڻائين !

۱. وصل تنهنجو مون لڌ سدا سرڳ آهي،
ڪمل چرڻن تنهنجن جي من ڪجهه به ناهي،
ڏي چرڻن جي شيوا تون مونکي سدائين،
تون چاتي ۽ چپائين تون پنهنجو بڻائين !
اٿم انتظار ٿون چاتي ۽ چپائين،

۲. تون سور به مان آهيان ڪمل گل پيارا،
ڪرڻا جي ڪرڻن سان مان ٿرندس سونهارا،
گمود آن ۽ آهيان چندرما تون آهين.
تون چاتي ۽ چپائين، تون پنهنجو بڻائين !
اٿم انتظار ٿون چاتي ۽ چپائين.

۳. ڪيان روح رهاڻيون مان تواسان ويهي،
تون سر مور ساحن مان تنهنجو سنيهي،
پنهنجي سنگ واري تون ”آشا“ پڄائين،
تون چاتي ۽ چپائين، تون پنهنجو بڻائين !
اٿم انتظار ٿون چاتي ۽ چپائين.

تون بن پريتير!

۱. کين ٻڌي ڪوئي دل جون دانهون!
تو بن پريتير بند ٿيون واهون!
سڌڪي سڌڪي ڪنٺ سڪي ويو،
درد جو ديرو دل ۾ ٿي پيو،
ٿيون اُڀرن اندر مان آهون،
کين ٻڌي ڪوئي دل جون دانهون!
تو بن پريتير بند ٿيون واهون!
هر ڪنهن کي هٿ پنهنجا سور،
هر ڪو پڇائي پنهنجا پور،
هر ڪنهن جون هٿ پنهنجون راهون،
کين ٻڌي ڪوئي دل جون دانهون!
تو بن پريتير بند ٿيون واهون!
۲. سورن ۾ آهيان سامڻي،
لوڪ چون مان آهيان سياڻي،
ڏنيون ”آشا“ عشق سزائون،
کين ٻڌي ڪوئي دل جون دانهون!
تو بن پريتير بند ٿيون واهون!

ويچار ۵۲

گڏهن کين ڪنهنڪي تون ناراض ڪر
سدا ٻين جو دامن خوشين ساڻ ڀر.

ڪٿي آ!

- ڪٿي آمنهنجي من جو مٽ!
چيڙي دل جو، جو سنگيت
۱. رات سڄي چنڊ پيو چمڪي،
تارن جي بارات سان بهڪي،
لوڪ خوشيءَ ۾ مان ويڳاڻي!
کڙي من جو چنڊ ڪنهن ربت.
ڪٿي آمنهنجي من جو مٽ!
۲. تنهن بن آ من ماندو منهنجو،
ڪين سهارو آهي ڪنهن جو،
روئي روئي لڙڪ مان لاڙيان،
ڳاڻان وره جو ويلِي گيت.
ڪٿي آمنهنجي من جو مٽ!
۳. پريتر تو وٽ درد جو دارون،
ڪربان تنهنجي در تي ڪارون،
”آشا“ پيار جي انجلي پيئارج،
تنهنجو پيار پيئان مان گيت.
ڪٿي آمنهنجي من جو مٽ!

سنت پڌاريا

۱. سنت هتي اڄ آيا پاڳن واري آهيان،
پاڳن واري آهيان، گيت مرحبا ڳايان!
سنت جتي پائين پيرا، وسن سدا سي ڏيرا،
درشن ڪئي پرسن ٿيان، هار گلن جا پايان؛
سنت هتي اڄ آيا، پاڳن واري آهيان.
۲. سنت پريوءَ جو نت اوتار، ڪن سڀن جو اُڏار،
نرمل نينهن ڏين پيار، رڄ مستڪ تن لايان؛
سنت هتي اڄ آيا، پاڳن واري آهيان،
درشن ڪئي دڪ دُور ٿيا، مونجهارا مڻجي ويا،
”آشا“، ڪن عنايت سي گولي تنجي آهيان؛
سنت هتي اڄ آيا، پاڳن واري آهيان.

تنهنجي تنوار

۱. من ۾ تنهنجي تات تنوار،
توسان دل جي ڳنڍيل آتار.
تنهنجو تصور ڏي تسڪين،
آءُ مٺا منهنجا منار.
۲. ياد ڪندي توکي لڙڪ مان لاڙيان،
ٿي هلڪو دل جو بار.
تون ئي منهنجي من کي ڄاڻين،
ڪري تو بن ڪير پيار.
۳. ”آشا“ تي ڪر ”انجلي“ عنايت
نينهن پري آ تنهنجي نهار.

سنتن جو سنگ

- سنتن جو ڪر سنگ
منڙا | سنتن جو ڪر سنگ
سنتن جو سنگ جيئو ڪي تاري،
پوساگر مان پار اُڪاري،
لڳي ٿو رام جو رنگ،
منڙا | سنتن جو ڪر سنگ.
۱.
درجن جي سنگ ڪيئي اُڏريا،
سنتن جي سنگ ڪيئي سڌريا،
پڙهي ڏسو پر سنگ،
منڙا | سنتن جو ڪر سنگ.
۲.
درجن جو سنگ آڏڪڏائي،
سنتن جو سنگ آ سڪڏائي،
چڙهي ڇت ۾ آندو اُمنگ،
منڙا | سنتن جو ڪر سنگ.
۳.
سنتن جي ڪر سبوا سڏائين،
حتم جي سڦلو ڪرڻ تون چاهين.
تنهنجو ”آشا“ ڪٽندا ننگ
منڙا | سنتن جو ڪر سنگ.

سمت ڏي

۱. سمت ڏي تون سائين تنهنجو نام ڳايان،
تنهنجو نام ڳايان تنهنجو ڌيان ڏيائين.
دنيا جي رسن ۾ عمر مون وڃائي،
باقي سواس سمرڻ ۾ سڦلا بڻايان.
سمت ڏي تون.....
۲. ڇڏي نام امرت زهر مون آڀيتو،
ڏي شڪتي تون سائين زهر کي پڇايان.
سمت ڏي تون.....
۳. ڪندي ڪار ڪم مان نه توکي وساريان،
اُتي رات آديءَ تو لئه لڙڪ لاڙيان!
سمت ڏي تون.....
۴. سپن ۾ پسان مان توکي محب منڙل،
مگر ڪين ورتي مان تن ۾ لڳايان.
سمت ڏي تون.....
۵. وڪارن جي ”آشا“ ٽپت آهه ڏاڍي،
تنهنجي ڄاڻو ۾ مان وشرام پايان.
سمت ڏي تون.....

ويچار ۵۳

گيان جو سورج اُڀري جڏهن
ٿي اوديا اوندھ وڃي تڏهن

تنهنجي تار

- ڪڏهن ڏيندين سڄڻ ديدار،
 مونکي تنهنجي لڳل آ تار.
 نيٺ ڪٿي مان روز نهاريان،
 ۱. ورور ساڄن تولهه پڪاريان،
 مل مون سان تون هڪوار،
 مونکي تنهنجي لڳل آ تار.
 ۲. سڪ جا ساحن ڳوڙها ٻاڙيان،
 وره ۾ تنهنجي لڙڪ مان لڙيان،
 مونکي گهرجي تنهنجو پيار،
 مونکي تنهنجي لڳل آ تار.
 ۳. ”آٽا“ آهي تنهنجي جي پياسي،
 دلبر در تنهنجي جي داسي،
 توکي پايان حب جا هار،
 مونکي تنهنجي لڳل آ تار.

ويچار ۵۲

بين جي جيڪو سار لهي ٿو،
 ونگو نه تنهنجو وار ٿئي ٿو.
 بين سان پلائي جيڪو ڪري ٿو،
 سائين تنهن جي سار لهي ٿو.



جهولي لعل

- جهولي لعل جهولي لعل جهولي لعل !
۱. لعلن جي جيڪو جوت جڳائي،
من جون مرادون سوئي پائي،
ٿيندو سو خوشڪال، جهولي لعل
۲. دولهه جي در جيڪو ايندو
ڪارج پورو تنهن جو ٿيندو،
سو ٿيندو مالا لال. جهولي لعل
۳. لعل اڏيرو انٽريامي،
هيٺن جو سدا آهي حامي،
چاڻي ٿو سڀ حال. جهولي لعل
۴. جوتين وارو ڪشت ڪٽيندو،
پوريل تنهنجو در ته پٽيندو،
ننگي ٿيندو ننگپال. جهولي لعل
۵. امر لعل سائين اُشا پڄاڻيندو،
بيڙو سنگت جو پار لڳائيندو،
يلو ڪندو سڀ پال. جهولي لعل

ويچار ۵۱

علم کان وڌ عمل آهي پيارا،
جي ڪن ٿا عمل سي بڻجن سونهارا

رام نام چيو

- چيو رام نام پيارا !
تئيندو سدائين سوپارا.
۱. منهن مايا کان موڙيو،
حيءَ جانب سان جوڙيو،
ويندءَ منجي مونجھارا،
چيو رام نام پيارا !
۲. جن چيو پريو جو نام،
تن پاتو سچو وشرام،
جس لوڪ ڳاڻن سارا،
چيو رام نام پيارا !
۳. ”آشا“ پيچ پريو سان پاءِ،
هڪ سائينءَ کي سرچاءِ،
تنهنجا صاحب رکوارا،
چيو رام نام پيارا !

ويچار ۵۰

پريو سڀ ۾ ويانڪ، ڏي سڀني کي پيار،
جو نفرت ڪري ٿو آ تنهنکي ڏڪار.

۲. جڳت جوڻو سارو اٿي هي پсарو،
هرڻ جيان تون پٽڪي عمر ناڪڻوائڻج.
۲. وڻج اوت ”آشا“ لک جي سدائين،
ڪندي ڪار ڪم پي نه والي وسارج.

ساري توکي ساهه!

- توڪي ساري سڄڻ منهنجو ساهه!
منهنجي اڻڻ ۾ جلدي آءُ.
۱. بادل جيان منهنجون اکريون وسن ٿيون،
سانگين لاءِ سي سدا سڪن ٿيون،
ڪر. محب مون تي ڪهڪاءُ!
توڪي ساري سڄڻ منهنجو ساهه!
۲. لوڪن کي لک ڪهڙي منهنجي،
تار ٻنڊيل آ منهنجي تنهنجي،
ڪهڙو جانب لک لڪاءُ،
توڪي ساري سڄڻ منهنجو ساهه!
۲. شرم ٻوٽيءَ جيان مان شرميان،
تنهنجي آمد تي مان مسڪايان،
لڳي ”آشا“ وصل جو ڪو واٽ،
توڪي ساري سڄڻ منهنجي ساهه!

ڊولڻ ڊڪجانءِ !

- منهنجا ڊولڻ تون ڊڪجانءِ،
 پت پوتيءَ جي رڪجانءِ !
 ۱. تون پارس، مان آهيان لوھ،
 چهي مون کي سون ڪجانءِ !
 ۲. ڪيا ڏوھ اٿس ڪيئي،
 ڪين ڏوھن کي ڏسجانءِ !
 ۳. آهي پوءِ ساگر پارِي،
 تنھن مان تون ئي پار ڪجانءِ !
 ۴. منهنجي پياس ڪجانءِ پوري،
 منهنجي اڻڻ پرين اُچجانءِ
 ۵. ڪين واھه وسيلو ٻيو،
 سدا ”آشا“ سان ساڻي ٿجانءِ

ڌڻيءَ کي ڌيائءِ

پرياتي

- صبح جو سويلي ڌڻيءَ کي ڌيائج،
 ڌڻيءَ کي ڌيائج، تنھن جو نام ڳائج.
 ۱. سويلي اڻڻ. سان کلي پاڻي جيءَ جو،
 اُٿي! تون به پيارا پريوءَ کي پڪارج.
 ۲. سمهي موھه ننڊ ۾ جنم تو وڃاڻو
 وري هٿڙو موقعو نه هرگز وڃائج !



ڪيئن پريتم !

- ڪيئن پريتم توکي پاڻ؟
ويني تولا مان واجهاڻ.
۱. يوگم سماڏيءَ مان نا ڄاڻان،
گيان جو مارگه ڪين پڇاڻان!
ڪيئن چنچل ڇت سان ڏياڻ؟
ڪيئن پريتم توکي پاڻ؟
۲. گهڙيءَ پر توکي پرڇاڻان!
ساجن ڪيئن توکي سرڇاڻان!
ويني گنگا يمنا وهائان،
ڪيئن پريتم توکي پاڻ؟
۳. سڪ سالن کان تنهنجي آهي،
بي ڪا چاهه اندر ۾ ناهي،
تنهنجا پل پل پور پڇاڻان،
ڪيئن پريتم توکي پاڻ!
۴. توبن منهنجو ڪير وسيلو،
هلي نه منهنجو ڪوئي هيلو،
مان ڪنهن کي حال سڻايان؟
ڪيئن پريتم توکي پاڻ!
۵. جنم، جنم کان تنهنجي پياسي،
”آشا“ تنهنجي ڍڙ جي داسي،
ويني گيت وصل جا ڳايان،
ڪيئن پريتم توکي پاڻ!

نردوشن کي ستائڻ

1. جيڪو نردوشن کي ستائيندو
سو اڳتي هلي پڇتائيندو.
ڪنهنجي آه اچائي ڪين وڃي،
سائين آڪڙ سڀني جي ٿو پڇي،
جيڪو ٻين جي دل کي دکائيندو،
سو اڳتي هلي پڇتائيندو.
2. ڪنهن کي پيار ڏيڻ وڏو آه نواب،
آه پاپ رنجائڻ ملي عذاب
اهڙو نردئي نرڪ کي پائيندو.
جيڪو نردوشن کي ستائيندو،
رنج ڪڪ جو پي ڪڍ ڪين ”آشا“
تون ٻول سدائين مڏر پاشا.
تو کي ڀرپو گلي لڳائيندو،
جيڪو نردوشن کي ستائيندو.

اڳتي نام چپ

پرياتي

1. اڳي نام چپ تون سمو ٿي سهيلو،
سمو ٿي سهيلو هي اُمرت جو ويلو،
جيئرو نام جن جن کليو پاڳه تن جو،
ومڪ نام کان جو اڳي سو ڏهيلو.
2. ميا هر تو قاسي ڀرپوءِ کي وساريو،
وسارچ جهٽ کي جهٽ ٿي جهميلو.
3. مطلب جا ماڻهو مڙئي ٿي دنيا جا،
هجن توڙي مائت ڪٽنب ۽ قبيلو.
4. پتو ناهي ڪنهنجو ڪڏهن ڪڇ ٿيندو،
”آشا“ هاڻ هلندي ٿيندو محب ميلو.

آڌر پڪي !

- تون آڌر پڪي آلبیلا!
 آڌر آڌر تون ڏور ڏسائون،
 محب ڪندا جت میلا،
 تون آڌر پڪي آلبیلا !
 ۱. من جا میت اڏامي وڃڻا !
 پنڪ ڪسڻ تي تنهنجا ٿيڙا،
 اڏي نه سگهندين پوءِ اُتاهون،
 هيءُ اُٿي اُڏڻ جي ويلا،
 تون آڌر پڪي آلبیلا !
 ۲. ماريءَ جاڻ ته چار وڃائي،
 تنهنجي گلي ۾ پوندي ڦاهي،
 پڇتائڻ مان فيض نه رسندڙ،
 وڃي مالڪ سان ڪر میلا،
 تون آڌر پڪي آلبیلا !
 ۳. وينين وساري پنهنجي وطن کي،
 امراپور آنند چمن کي،
 مهڪيا گل جلدي ڪوماڻا،
 توڙا لهه نه سمجهي ٻهههه !
 تون آڌر پڪي آلبیلا !
 ۴. چوڳي جي لالچ ۾ اٽڪين،
 چڙڪ ڪوڙڪي جي ۾ لٽڪين،
 ”آشا“ موهه نهوڙي نيند !
 جڳهه وهنوار جهميلا،
 تون آڌر پڪي آلبیلا !

منهنجو سنگر

هيو سنگر منهنجو سونهارو،
جيڪو لکن دلين جو دلارو.

۱. اڳيائين کي گيان ڏنائين،
سڀ کي نام جو دان ڏنائين،
سائين پگتيءَ جو پنڌارو،
هيو سنگر منهنجو سونهارو.

۲. ڊکڙا ڊکين جا دور ڪيائين،
ڪالبن ڪهليون سڀ جون پريائين،
سدا پريمين جو ته سهارو،
هيو سنگر منهنجو سونهارو!

۳. سنگت ساري ئي جنم ملهائي،
”آشا“ پي گڻ گيت ٿو ڳائي،
ويو راهه جو وڃائي وارو!
هيو سنگر منهنجو سونهارو.

ويچار ۲۹

نڪي ڏوهه ٻين جا، پر پنهنجا ڏسو،
هسو ڪين ٻين تي، پر خود تي هسو.

۴. جان جيئندس کين ڀلائيندس،
تنهنجي مهما گهر گهر ڳائيندس،
”آشا“ توکان سواءِ منهنجي کين سري،
منهنجا ستگر وئين تون اڪيلو ڪري!

پوڄنيہ ستگرو سوامي شانتي پرڪاش مهاراجن جي جدائيءَ ۾

۱. سواميجن هليا ويا ويڳاڻو بڻائي!
ويڳاڻو بڻائي! ويا منھڙو مٽائي!
مون سمجھو سدائين سڄڻ ساڻ هوندا،
هليا هوت ويڙا بنا موڪلائي!
۲. ڪنھن سان حال اوريان هاڻي اندر جون
روڻان ويٺي جيڄل ڪير پرچائي!
سهي کين سگھندا منھنجو درد دم ھا،
هاڻي ڪير مونکي ڇاتيءَ لڳائي.
۳. ڪيڏو پيار پنھنجو سڀن کي ڏٺائون،
شيام سندر جيان ويا مرلي وڃائي.
۵. لڏئون سار دم سڄڻ ھا سباجھا،
پنھنجي مهر جي ويا ورکا وسائي.
۶. سوامي جن سيلاني ڪري سفر پورو،
ھزارن دلين ۾ ويا دونھڙو دکائي.
۷. منھنجا جيءَ جيئارا اکر ٽين جا تارا،
”آشا“ منھنجي دل ۾ ويا ديرو ڄمائي.

۲. ھي توڪل ھي ڪشتي ۾ چڙھيا،
 دنيا جي درياھ مان سي پار ٿيا.
 ”آشا“ لهندو تن جي سار سڄڻ،
 جن قرب جي ڪفني پاتي آ،
 ٿي سڻي تن جي حياتي آ.

منحنجا سنگر

منحنجا سنگر وٿين تون اڪيلو ڪري ا
 پرديس مان وٿين پرديس پري ا
 ۱. روڻي روڻي هنجنون ھاريان ٿو،
 پري سڌا سائين پڪاريان ٿو،
 تصوير تنهنجي اکڙين ۾ تري،
 منحنجا سنگر وٿين تون اڪيلو ڪري ا
 ۲. تنهنجو قدر نه ڪيو بي قدر مان ٿيس،
 هاڻي هڪ ٿو هٿان لاچار بڻيس،
 ڪيئن محب ماڻن نوسان روح ٿو رڙي،
 منحنجا سنگر وٿين تون اڪيلو ڪري ا
 ۲. ڪوئي ڪونه منحنجا ٿو ٻُورڙا اُگهي،
 مونکي توکان سواءِ ھو سڃاڻي سڃي،
 مونکي پيار ڪري، پاڪر ۾ پري
 منحنجا سنگر وٿين تون اڪيلو ڪري ا

۲. حرصن حوصن بيهوش ڪيڙو،
 مئل هوس مان، مونڪي توڻي جيئاريو.
 ۳. هتي آهه ترڪڻ مان ترڪيس ٿي ستر،
 جهلي مونڪي توڻي پنهنجي سنگهه وهاريو.
 ۴. توهان جي ورهه ۾ وينو لڙڪ لاڙيان،
 توهان کي مان ساريان، توهان مونڪي ساريو.
 ۵. تپت آهه تن ۾ وڪارن جي ڏاڍي،
 توهان پنهنجي رحمت سان تنهنڪي نواريو.
 ۶. نه دنياوي ڪمن ۾ لڳي دل ٿي منهنجي،
 اٿم ”آشا“ مون ڏي اوهين بس نهاريو.

سائينءَ سان لنو

- جن سائينءَ سان لنو لاتي آ،
 ٿي سڦلي تن جي حياتي آ.
 ۱. جن ڪچ کي ڇڏي سچ سودو ڪيو،
 ملهه تن جو منا آ سڻو ٿيو،
 سوين سجدا ڪن ٿا تن کي سدا،
 جن پنهنجي ذات سڃاڻي آ،
 ٿي سڦلي تن جي حياتي آ.
 ۲. سچا پريمي سڀ ۾ سر ٿا پسن،
 ڪڍي دل مان دئي هڪ حق ٿا ڏسن،
 سي ماڻن موج مداڻي ٿا،
 جن جيءَ ۾ جهاتي پاتي آ،
 ٿي سڦلي تن جي حياتي آ.

شيام سندر آيو

1. شيام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو،
سڪي گيت خوشيءَ جا ڳايو.
نيٺ ڪٿي ٿي جنهن لئه نهاريم،
رڳهه رڳهه ۾ ٿي جنهنڪي ساريم،
اچي پاڻ تنهن ڳلي لڳايو،
شيام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو.
2. سالن کان سڪ جنهن لئه ڇيڙي،
جنهن جي ملڻ لاءِ ماندي دلڙي،
تنهن پريتم پاڻ پساو،
شيام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو.
3. ساري جڳهه جو، جو آ سهارو،
”آشا“ جي هيءَ جو آ جيٺارو،
سڀ گڏهي راس رچايو،
شيام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو.

شري گرديو !

1. ستل هوس ننڊ ۾ اچي تو اُٿاريو،
پنهنجي پيار جو حل مونکي تو پياريو.
پياسي روح منهنجو پرينءَ کي پسڻ لئه
تو گرديو رستو مونکي ڏيکاريو.

۲. حرصن حوصن. بيهوش ڪيڙو،
 مثل هوس مان، مونڪي توڻي جيئاريو.
 ۳. هتي آهه ترڪڻ مان ترڪيس ٿي سڱر،
 جهلي مونڪي توڻي پنهنجي سنگهه هاريو.
 ۴. توهان جي ورهه ۾ وينو لڙڪ لاڙيان،
 توهان کي مان ساريان، توهان مونڪي ساريو.
 ۵. تپت آهه تن ۾ وڪارن جي ڏاڍي،
 توهان پنهنجي رحمت سان تنهنڪي نواريو.
 ۶. نه دنيوي ڪمن ۾ لڳي دل ٿي منهنجي،
 اٿم ”آشا“ مون ڏي اوهين بس نهاريو.

سائينءَ سان لنو

- جن سائينءَ سان لنو لاتي آ،
 ٿي سڻي تن جي حياتي آ.
 ۱. جن ڪچ کي ڇڏي سچ سودو ڪيو،
 ملهه تن جو مان آ سڻو ٿيو،
 سوين سجدا ڪن ٿا تن کي سدا،
 جن پنهنجي ذات سڃاڻي آ،
 ٿي سڻي تن جي حياتي آ.
 ۲. سچا پريمي سڀ ۾ سر ٿا پسن،
 ڪڍي دل مان دئي هڪ حق ٿا ڏسن،
 سي ماڻن موج مدائي ٿا،
 جن جيءَ ۾ جهاتي پاتي آ،
 ٿي سڻي تن جي حياتي آ.

شیام سندر آیو

۱. شیام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو،
سکي گيت خوشيءَ جا ڳايو.
نيٺ کٽي ٿي جنهن لئه نهار ۾،
رڳه رڳه ۾ ٿي جنهنڪي سار ۾،
اچي پاڻ تنهن ڳلي لڳايو،
شیام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو.
۲. سالن کان سک جنهن لئه هٿي،
جنهن جي ملڻ لاءِ ماني دلڙي،
تنهن پرستم پاڻ پسايو،
شیام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو.
۳. ساري جڳه جو، جو آ سهارو،
”آشا“ جي جيءَ جو آ جٻڙو،
سڀ گڏجي راس رچايو،
شیام منهنجي اڄ گهر ۾ آيو.

شري گورديو !

۱. ستل هوس ننڊ ۾ اچي تو اُٿارو،
پنهنجي پيار جو حل مونکي تو پيارو.
پياسي روح منهنجو پرينءَ کي پسڻ لئه
تو گورديو رستو مونکي ڏيکارو.



۲. پري پل به پريو توکان کين هرگز،
وساري بيون ڳالهيون ڏٺي ڪي ڏيائڻ.
۳. پينل دل سان راضي سڄڻ جلد ٿئي ٿو،
پسڻ لئ پرين کي ”آشا“ هنجئون هارج.

منهنجا راڻا !

۱. روئي روئي راڻا، مان توکي ريجهايان،
مان توکي ريجهايان ٻيو ڪجهه کين چاهيان.
ستل هوس ننڊ ۾ اچي تـو اُٿاريو،
پنهنجي پيار جو پيالو مونکي پيئاريو،
اڃا پياس آهي پياسي مان آهيان،
روئي روئي راڻا، مان توکي ريجهايان.
۲. سوارٽ جو سنسار آهي سڄو ٿي،
سواءِ تـوءِ ساڄن نه غمنار ڪوئي،
تنهنجو پيار پايان تنهنجو پيار پايان،
روئي روئي راڻا، مان توکي ريجهايان.
۳. پنهنجي باجهه ٻانهن ۾ ڪٽ تون پيارا،
جيءَ جا جيئارا، اڪڙين جا تارا،
فقط آهي ”آشا“ تنهنجو نام ڳايان،
روئي روئي راڻا، مان توکي ريجهايان.



دنيا عجب بازار !

- دنيا عجب بازار آ، ڪجهه ڪر خريد انسان تون،
نيڪيءَ جو بدلو نيڪ آ، ڪڏهن نه ٿي شيطان تون.
۱. جيڪي ڪپڙي وٺ هائ تون هٿ جنس هر ڪا تيار آ،
آرام مان آرام آ، آزار مان آزار آ.
 ۲. قائم نه ڪنهنڪي جان تون هي بي بقا سنسار آ،
ڪر پار پين جو پٿرو تون تنهنجو پي پٿرو پار آ.
 ۳. پنهنجي شئي هي واسطي هي جو نه ڪر نقصان تون،
نقصان ٿيندو تنهنجو پي ان ڳالهه تي ڪر ڏٺا تون.
 ۴. ڪلهه نه ٿي ڪر جهڙا ٿي ڏي ڏينهن جو وٺ رات جو،
ڪهه تون به ڪا؟ ٻين کي به ڏي خيال ڪر حيرت جو.
 ۵. نبار نوڙت سان هلي دنيا ۾ ڪر گذران تون،
ڪرم جو هي ڪيل ٿي پلڪي نه ٿي هيران تون.

پرياتي پريوءَ کي پڪارج

- صبح جو سويلو پريوءَ کي پڪارج،
پريوءَ کي پڪارج سائين کي سنپارج.
۱. نصيبن سان توکي مليو منش چولو،
دنيا جي ڏيڻ ۾ نه تنهن کي ڳنڻائج.
 ۲. وڏا وڙ واليءَ جا لهي سار دم دم،
مهروان مالڪ کي تون نا وسارج.

نام چپيو

- نام چپيو! نام چپيو!
- نام چپيو هر وار، پيارا نام چپيو!
۱. نام جو نالو ٻيڙو آهي،
ڪري ڀؤ ساگر مان پار، پيارا نام چپيو!
۲. نام جو نالو اوشڻ آهي،
چاڪ ڪري بيمار، پيارا نام چپيو!
۳. جيڪي نام جو جاپ چپين ٿا،
تن جو ٿئي اُڏار، پيارا نام چپيو!
۴. جن پي نام سان ناتو جوڙيو،
تن جي جڻ جڻڪار پيارا نام چپيو!
۵. سمرڻ ۾ ڪيو سواس سڃايا،
ملندو مڪتي دوار، پيارا نام چپيو!
۶. نام جي پونجي جنهن وٽ آهي،
سوئي شاهوڪار پيارا نام چپيو!
۷. نام جو نالو امرت آهي،
پي ٿيو باغ بهار، پيارا نام چپيو!
۸. ”آشا“ نام سان نينهن لڳايو،
نام ٿيندو رکوار، پيارا نام چپيو!

ويچار ۲۸

پريو سڀ ۾ وياپڪ، نه ڪنهنڪي ڌڪار،
جو نفرت ڪري ٿو آتنهنڪي ڌڪار.

۲. داسي تنهنجي در جي آهيان،
تو بن ساجن ڪجهه پي نه چاهيان،
مان پيرو ڪين ڪي بهان،
تنهنجي قدمن تان قربان وڃان.
۳. ”آشا“ اٿم تون اڳل ۾ ايندين،
پاڻ سان هر ڀير مون کي نيندين،
تنهنجي وات ڏسان پئي اڃان،
تنهنجي قدمن تان قربان وڃان.

پڳوت گيتا

۱. گيتا گيان جو آ گلزار،
گيتا گيان جو آ پنڌار.
۲. گيتا گوتم جو آوار،
تنهن ۾ آه روحاني راز.
۳. گيتا گيان جي جوت هڳائي،
گيتا ڪرم جي راهه مٽائي،
۴. حيو برهم جو پيد ٻڌائي،
سنسارن جا مڙئي مٽائي.
۵. شري ڪرشن ڏنو ارڻس کي گيان،
شروڻ ڪيو ڏئي پورو ڌيان.
۶. شروڻ چننن منن ضروري،
جي چاهيون ٿا شانتي پوري،
۷. گيتا امرت وائي آهي.
امل ڪري سو مڪتي پائي.
۸. ”آشا“ آند جي ٿا چاهيو،
گيتا جو سڀ گيان هنداڻو.



سوامي شافتي پرڪاش مهاراجن جي جنم دن تي موقعي تي

۱. ستگر دين ديال - ٻيڙو منهنجو پار ڪريو.
سوامي اوھان جو جنم ملھايون.
ھار ڇندن جا اوھان کي پايون،
ڪرپا ڪري ڪرپال - ٻيڙو منهنجو پار ڪريو.
۲. برھم نيشني برھم گياني،
سوامي ٿيئون رام جي آھيو نشاني،
جڳھ جڳھ جيئندءَ شال - ٻيڙو منهنجو پار ڪريو.
۳. پيار ديا جا پندار سوامي،
ڪرم يوگي سنت انٽريامي،
جاڻو ٿا سڀ حال - ٻيڙو منهنجو پار ڪريو.
۴. گيان ڏئي اڳيان مٿايو،
”آشا“ جو اڇ عرض اگھايو.
نام ڏئي ڪيو نھال، ٻيڙو منهنجو پار ڪريو.

قربان وڃان

۱. تنهنجي قدمن تان قربان وڃان،
تنهنجا ڪھڙا ڪھڙا ٿورا مڃان!
لڙڪن جي مان مالها ٺاھيان،
اڇ تون سائين توکي پايان،
تنهنجا چاھ مان چرڻ مان چمان،
تنهنجي قدمن تان قربان وڃان.





سوامي ليلا شاهه مهاراج

۱. سچو سنت سوامي ليلا شاهه هو،
هزارن کي تاريائين هو ملاح هو،
۲. ائتي پھر دل ۾ ڏٺي ۽ کي ڏٺو،
حيو نام ڀريو ۽ جو ڀن کي ڇڏيو.
۳. هو شڪتي ۽ ڀڳتي ۽ حويندار هو،
سچي گيان جو هو نه گلزار هو.
۴. پھي پاڻ ۾ پاڻ کي هن سڃاتو،
ڀرم ڀرم کي پنهنجي من ۾ ئي پاتو.
۵. هو برهمڻشي هيو برهم ڏٺو،
هو برهم شروترى هيو برهم گناي.
۶. آٺان جي لهندو سدا سار هو،
ڪندو من جي خدمت هو منار هو.
۷. ڏسي مرض ڏٺي ۽ لبتى سندو،
سماجڪ ڌرائي ۽ جو ڪنڊن ڪندو.
۸. ڪٿي نارڻالا ڪٿي پالڻالا،
ڪٿي سڀوا ڪيندر ڪوليائين ته اعليٰ.
۹. اڳيانين جي هن راه روشن ڪئي،
انهن جي حياتي ٿي سڦلي پئي.
۱۰. وڏو وڏو ”آشا“ تي سوامي هن ڪيو،
ڌرمو مھر جو هڪ کلي ڀاڱو پيو.



دان ڪريو !

۱. دان ڪريو پيارا دان ڪريو !
خاليون جهولي ڀريو ڀريو.
دان ڪرڻ سان ڏن آ وڌندو
کوھ مان پاڻي ڪڏهن نہ کٽندو،
دان سان دولت سڦلي ٿئي ٿي.
ڄڻ گنگا جو اُشان ڪريو
دان ڪريو پيارا دان ڪريو !
۲. مال تہ مالڪ جو سڀ آهي،
تنهنجو منهنجو ڪجهہ پي ناهي،
نالي ڏئيءَ جي دان ڪري،
جڳہ ۾ پنهنجو شان ڪريو،
دان ڪريو پيارا دان ڪريو !
۳. سڪندر قارون پارا لڏي ويا،
شاھي حڪومت هتي ڇڏي ويا،
مئي پڇاڻان ڪير ٿو ڄاڻي،
جيئري ڪجهہ احسان ڪريو،
دان ڪريو پيارا دان ڪريو !
۴. وئرت جيون ڪين وڃايو،
سمرڻ سيوا ۾ ڪيو سڃايو،
شپ ڪرمن ۾ مايا لڳائي،
”آشا“ پنهنجو ڪلياڻ ڪريو،
دان ڪريو پيارا دان ڪريو.

ڪونهي تنهنجو حال!

۱. من ڪونهي تنهنجو حال!
ڏسين ڪين تون ڪنڌ تي ڪال!
موٽ ممت ۾ ڦاٿو آهين،
مالڪ سان تون لٽو نا لائين،
آخر توکي ڇڏڻو پوندو،
ملڪيت ۽ سڀ مال،
من ڪونهي تنهنجو حال!
جن ڪٽنبين کي پنهنجو جاتڻ،
تن مان موڊا من ڇا پاتڻ!
آئين اڪيلو ويندين اڪيلو!
هي جڳهه آهي حنڃال.
من ڪونهي تنهنجو حال!
رلندي پندي عمر گنوابڻي،
سواس امولڪ پنهنجا وڃائڻي،
سڏڻ ڪندي تو سال گذاريا،
وبندڙ گذري هيءُ پي سال،
من ڪونهي تنهنجو حال!
ستگر جي وٽ شرن پيارا،
ميتيندڙ من ها مونجھارا،
نام جو منتر وٺي گرن کان،
ڪندڙ نام ته ”آشا“ نهال،
من ڪونهي تنهنجو حال!

رام سان ڪر تون پريت

۱. منهنجا من! رام سان ڪر پريت
جوئي ڪاڻا جوئي ماڻا،
است ناهي وٺ جي ڇاڻا،
آهي سڀني جي سڀ ريت.
منهنجا من! رام سان ڪر پريت.
۲. شرن رام جي وٺ تون پيارا،
مٽجي ويندءِ سڀ مونجهارا،
ڳاءِ ڳوبند جا تون گيت.
منهنجا من! رام سان ڪر پريت.
۳. مطلب جي سڀ دنياڌاري،
جوئي آشا جڳهه جي ياري،
ڪوئي نه ڪنهن جو ميت.
منهنجا من! رام سان ڪر پريت.

زبان

زبان جنهنجي منڙي سو سڀ کي وٺي ٿو،
هزارن دليڻ جو سو راجا بڻي ٿو.

دل

زبان جنهنجي منڙي ۽ دل ٻي آ منڙي،
سو ڪروڙن دليڻ تي حڪومت ڪري ٿو.



سوارت جو سنسار

- مطلب هو هرڪو يار آ،
 ۱. هي سوار ٿي سنسار آ
 جن ۽ ڪرين ٿو تون ڪٿا،
 سي سڀ اٿيئي بي وفا،
 پوندءِ نه تن مان ڪي نٿا،
 سڀني جو سڀ وحنوار آ،
 مطلب هو هرڪو يار آ
 ۲. مرندين ڇڏن ڪٿان پر،
 ساڙي ايندءِ شمشان پر،
 ڪاٿي ٿي چڙهه ويوان پر،
 حوتو سڀن جو پيار آ
 مطلب هو هرڪو يار آ
 ۲. پٺوري جيان ٿو ڀٽڪين!
 مايا جار پر ٿو اٽڪين،
 توهي ڪين ڪي ڪو قرار آ
 مطلب هو هرڪو يار آ
 ۳. دنيا مان ڪجهه نه وٺيو،
 سڀ ڪجهه هتي ئي ڇڏيو،
 ”آشا“ سڄو هي دلڀوا
 سڄو سڳي هڪ ڪلتار آ.
 مطلب هو هرڪو يار آ



آءُ پريتير پير پري !

- آءُ پريتير مون وٽ پير پري،
منهنجي سنگر توبن ڪين سري.
تنهنجي نينهن نظر نھال ڪيو،
ديدار ڪندي سڀ ڀلجي ويو،
رڪه مونکي نہ ڄاڻ پاتان پري،
آءُ پريتير مون وٽ پير پري.
توڻ پيار سڏو ساگر آھين،
توڻ پياس پياسن جي آھين.
تصوير تنهنجي سڌا من ۾ ٿري،
آءُ پريتير مون وٽ پير پري.
منهنجو اڻل ڪڏهن آباد ڪندين،
اچي دلبر دل کي توڻ شاد ڪندين،
روئي روئي دل توکي ياد ڪري،
آءُ پريتير مون وٽ پير پري.
”آھا“ آھي تنهنجي نوازش جي،
نوٽ دل کي برھ جي بارش جي،
ڀيو ڪير سڄڻ مونتي ڪھل ڪري،
آءُ پريتير مون وٽ پير پري.

ويچار ۲۷

سنتن ست پرشن جو درشن،
من کي ڪري ٿو ڪيڏو پرسن.

آيو شيام ۱

- آيو آيو شام مراري
آيو آيو برج بهاري.
۱. من مندر ۾ موهن پڌاريو،
ورور جنهن کي مان ته پڪاريو،
آيو آيو بانگي بهاري،
آيو آيو شيام مراري.
۲. حنن ڪرڻ لڻ وائون نھاريان،
رڱه رڱه ۾ ٿي جنهن کي ساريان،
صورت جنهنکي پياري پياري،
آيو آيو شيام مراري.
۳. چوڏس جو چنڊ مون لڻ ڪڙبو آ،
پاڳه منهنجي جو گل ته ٽڙبو آ،
ٿي چٽاخي چمن ۾ بهاري،
آيو آيو شيام مراري.
۴. درشن ڪئي دڪه دور ٿيا ”آشا“
ڪين رهي بي ڪا ايلاشا،
آيو پڳتن جو هٿڪاري،
آيو آيو شيام مراري.

ويچار ۲۶

نرمل نرم آ چٽ جنهنجو
پريو ملي ٿو تنهن کي سنهنجو

ستگر عرض آگهايو

- منهنجو ستگر عرض آگهايو،
مونکي رام جي راهه بتايو.
۱. آنءُ اڻ تارون تري نه ڄاڻان،
وچ سير ۾ لڳ ٿيا ساڻا،
منهنجي ٻيڙي ڪناري لڳايو،
منهنجو ستگر عرض آگهايو.
۲. موه چڪر ۾ ڦاٿو آهيان،
هاڻي تنهنجي در پاڏايان،
منهنجي چڪر مان جند ڇڏايو
منهنجو ستگر عرض آگهايو.
۳. جنم جنم کان پياسي آهيان،
مان تنهنجو ڌيان ڏياريان،
مون تي مهر جو مينهن وسايو،
منهنجو ستگر عرض آگهايو.
۴. ٿيان محتاج نه ڪنهن سائين،
شل انت ويلي تائين نام ڄاڻين،
مونکي هلنديءَ پنهنجي هلايو،
منهنجو ستگر عرض آگهايو.
۵. رڌي سڌيءَ جا آهيو پالڪ،
مون پالڪ جا آهيو پالڪ،
”آشا“ بگڙي منهنجي بڻايو،
منهنجو ستگر عرض آگهايو.

موه نه رک

۱. کنڻ ۾ موه نه رک تون پيارا !
لوڪ اُٿي مطلب جا سارا !
موه دکن جو ڪارڻ آهي،
موه جيءُ کي ٿو ڦاسائي،
تياڳ هي ورتي رک تون حردم،
مٽندءَ من جا سڀ مونجهارا.
کنڻ ۾ موه نه رک تون پيارا !
هن جن موه رکيو سي دڪي ٿيا،
وئراڳي ته هر حال سڪي ٿيا،
تون پي ره نرليپ ڪمل خيان،
نمينهن جا وڃاءُ نغارا.
کنڻ ۾ موه نه رک تون پيارا !
جڙ ڀرت کي هرڻ پتڪايو،
اندر جو آرام ڦٽايو،
پلجي ويو ڀڳوان به هن کان،
ڏسي مايا جا ته پسارا.
کنڻ ۾ موه نه رک تون پيارا !
پريوءَ سان جن ڳنڍيو ناتو،
آئڻ پد کي تن ئي پاتو،
”آشا“ تون پي وات اِها وٺ،
تنهنجي سوپ ٿيندي سويارا.
کنڻ ۾ موه نه رک تون پيارا !
- ۲.
- ۳.
- ۴.

ڪر پريوءَ سان تون پيار!
 آهي ڪڙينگر سنسار!
 پريوءَ سان تون ناتو جوڙج،
 ”آشا“ دنيا کان منهن تون موڙج،
 نت روئيندين زارون زار!
 آهي ڪڙينگر سنسار!

۳.

ڳهيلا !

ڪين سمهڃ تون اُٿي ڳهيلا !
 هريءَ پڇڻ جي هيءُ ٿي ويلا.
 جنم جنم ۾ ڀٽڪيو آهين،
 ميا ڇڪر ۾ لپٽيو آهين،
 ورو موقعو ملندءِ نه توکي،
 تون سستي ڇڏج سويلا،
 ڪين سمهڃ تون اُٿي ڳهيلا !
 مانس جنم وري نا ملندءِ
 ههڙو موقعو هٿ نا ايندءِ،
 سواس سواس سان نام کي سمري،
 ڪر تون سواس سُهيلا،
 ڪين سمهڃ تون اُٿي ڳهيلا !
 ڪٽنب قبيلو ساڻ نه ڏيندءِ،
 مال ۽ ملڪيت ساڻ نه هلندءِ،
 ڪهنبي جو سڀ آهي چٽڪو،
 سڀ ”آشا“ ٿي ته جهميلا،
 ڪين سمهڃ تون اُٿي ڳهيلا !

۱.

۲.

۳.



سمر ٺاهه

پرياتي

1. عمر تو آ پنهنجي اڃائي وڃائي!
اڃائي وڃائي، ڪٿي نا ڪمائي
وڪارن جي وس ٿي، ڪٿي تو آ غفلت،
2. پنهنجي پير تي ڇو ڪٽاري وڃائي!
وري ڪين ملندي مش ديهه توکي،
ڪري نام سمرڻ عمر ڪر سگهائي.
3. هي بنگلا ۽ ماڙيون پڌارت دنيا جا،
سمورا هي طلسم آ تودل ڇو لڳائي!
4. اُگهارو تون آئين اُگهارو تون ويندين!
سهڻي ديهه تنهنجي خلي ٿيندي ڄاڻي.
5. اٿي سفر اوکو، سمر ٺاهه "آشا"
ڇپج نام، تون ڪر سين سان پلائي.

ڪڻ ڀنگر سنسار

1. ڪنهن تي نا اعتبار!
آهي ڪڻڀنگر سنسار!
ڇڏت سمورو ناڪ آهي،
ساڀا تنهن ۾ ڪجهه پي ناهي،
سڄو سڀني جو وهنوار!
آهي ڪڻڀنگر سنسار!
متر مڙئي مطلب وارا،
هيءَ کي حورين هن ۽ پيارا،



چڏ ٽڪبر !

تون ڪهڙي باغ جي موري !
چڏ ٽڪبر تون مغروري !
راوڻ هوڏيءَ هوڏ هلائي،

۱. پاڻ ڪئي تنهن پنهنجي تباهي.
انڌ جي گهوڙي تي هسوار !
ڪيڏو سمجهايو مندودري !
۲. ميا موهڻي ٿي پٽڪائي !

تنهن تي نيپڻ ڪجهه پي ناهي
راجا ڪيئي رنگ بڻيا !
ٿي پياس نه ڪنهنجي پوري !
چڏ ٽڪبر تون مغروري !

۳. ڪو سندر سوييوان هجي،
ڪو گياني ۽ ودوان هجي،
آخر ”آشا“ هرڪو خاڪ،
هو موٽي ايندو ڪين وري،
چڏ ٽڪبر تون مغروري !

ويچار ۲۵

سيوا سمرڻ کان سواءِ بي سود آهي زندگي،
مخلوق جي خدمت ڪريو ۽ الله جي بندگي

۲. سائين آهي دين ديالو
 سد سد آهي ڏو ڪريالو
 ”آشا“ سندس داسن جو داس آ
 حنڻجو پريو ۽ ڀر وشواس آ.
 ٿيندو ڪارج تنهن جو راس آ.

لک شڪرانا !

۱. تنهنجا لک شڪرانا سائين.
 تون ڪيڏا ٿو ڀال ڀائين !
 رازق رزق ڏئين ٿو سڀ کي،
 حل ٿل ٺل ڀر جيئو ٺپائين.
۲. حنڻتي تمهنجي ديا درشتي،
 سوريءَ مان ٿو ڪندو مٿائين.
۳. جيئو جي ڪا ڪا حاجت ناهي،
 تون ته ڏاتا ديالو آهين.
۴. قدم قدم تي سينور ٿرڪڻ !
 پريو تون ئي تنهن مان بچائين.
۵. ڏوهه ڏنگايون ڏسين نه ڏاٿر،
 ٿو مٿر جو مينهن وسائين.
۶. دينگهه ڀرا ٿيا ڇنگهه ڇڪي پيا !
 نربل هو ٻل تون ئي آهين..
 وڙ والي جا آهن ڪيڏا ”آشا“
 ڪڪ ٻي ٿورو ڪين تون آهين !

گنگا ماتا

گنگا ماتا جو حل امرت آهي،
تن من جي ٿو پياس بچائي.
گنگا جو حل آهي پاڻ،
آشد کي پي شد ٿو بڻائي.
گنگا جو حل آهي نرم،
من جي ساري مل مڻائي.
تن من سيتل ڪري گنگا حل،
تپت وڪارن جي ٿو هڻائي.
گنگا حل جي محما نياڙي،
رشي مني حرجن حس ٿڻائي.
گنگا مٽيا ندين جي راڻي،
امر لوڪ مان آئي آهي.
ڪيئن نه پيڳيرت ڪئي تپسيا،
شو شڪر جو ڌيان ڏيائي.
شڪر ڀولانا ٿيو پرسن،
گنگا جڻائن مان ته وڻائي.
آئي گنگا ڌرتيءَ تي ائين،
موڪش ڏائني پار لڳائي.
تببون ڏيڻ سان اچي ٿو آند،
جڻ گنگي جڻ ڌوم مچائي.
گلن جا دونا، ڊيپڪ تنهن ڀر،

۳. سُون مون کي سياڻو ڪيڙو.
 ٻيو. سبق ڪهڙو سڪان
 ستر لئ ٿي سڪان.
۴. روئي روئي نيڻ سڪي ويا.
 هاڻي ڪيئن مان روئان.
 ستر لئ ٿي سڪان.
۵. ”آشا“ ايندو مرشد مون وٽ.
 مان پيئندس پريم جون پڪان.
 ستر لئ ٿي سڪان.

پرياتي

پريو اڃا

۱. پريو جي اڃا جا اوس ٿيندي سائي.
 اوس ٿيندي، سائي آ تنهن ۾ چڱائي.
 رڻيون رت نه پيارا رڻون رهجي وينديون.
۲. رڻيون رب ٿيون جي تنهن ۾ آ ڀلائي.
 ڇڏي سڀ سهارا شرطن پريو جي.
 وٺي شرطن جيڪو تنهن جي ٿي سڻائي.
۳. عقل علم سياڻپ هلي ڪين هيلو.
 پيا پار سيئي، جنين لنو لڳائي.
۴. ”آشا“ دڪ ۽ سڪ کي تون سمان ڄاڻج.
 رب جي رضا تي راضي ره تون سدائي.

ڪر نه ڀروسو

1. ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا !
 لوڪ اٿي مطلب جا سارا !
 تنهنجي سامهون توجھڙا ٿي،
 منهنجي سامهون مون جھڙا ٿي،
 جُولا جڳهه جا سڀ ٿي سهارا،
 ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا !
2. جيڪي چمڪي سون نه جاڻج،
 طلسم ڏي دل مَور نه ٿاڻج،
 سڀ سڀني جا ٿي نظارا،
 ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا !
3. صاحب سان ڳنڍ نينهن حوناتو،
 ڪنهن مان ”آشا“ سڀ ڪجهه پاتو،
 منهنجا ستگر سدا سُونھارا،
 ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا !

ستگر لاءِ سڪان

1. ستگر لاءِ ٿي سڪان،
 ستگر لاءِ ٿي سڪان.
 پريم نه مون کي ڀڌو ڪيڙو،
 ڪهڙيءَ پر مان لکان.
2. ستگر لاءِ مان سڪان
 ٻنڌ اُٿانگو پريم جي پٺ ھو،
 کٿان تڪڙيون نڪڙيون وکان،
 ستگر لاءِ ٿي سڪان.

۳. سڙن مون کي سياڻو ڪيڙو،
 ٻيو سبق گهڙو سڪان
 ستگر لئه ٿي سڪان.
۴. روئي روئي نيٺ سڪي ويا،
 هاڻي ڪيئن مان روئان،
 ستگر لئه ٿي سڪان.
۵. ”آشا“ ايندو مرشد مون وٽ،
 مان پيئندس پريم جون پڪان،
 ستگر لئه ٿي سڪان.

پرياتي

پريو اڇا

۱. پريوءَ جي اڇا جا اوس ٿيندي ساڻي،
 اوس ٿيندي، ساڻي آ تنهن ۾ چڱائي.
 رتيون رت نه پيارا رتون رهجي وينديون.
۲. رتيون رب ٿيون جي تنهن ۾ آ ڀلائي.
 ڇڏي سڀ سهارا شرط وٺ پريوءَ جي،
 وٺي شرط جيڪو تنهن جي ٿي سڻائي.
۳. عقل علم سياڻپ هلي ڪين حيلو،
 پيا پار سيئي، جنين لنو لڳائي.
 ”آشا“ دک ۽ سک کي تون سمان ڄاڻج،
 رب جي رضا تي راضي ره تون سدائي.



ڪر نه ڀروسو

1. ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا!
لوڪ اتي مطلب جا سارا!
تنهنجي سامهون تو جهڙا ٿي،
منهنجي سامهون مون جهڙا ٿي،
حوڻا جڳهه جا سڀ ٿي سهارا،
ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا!
2. جيڪي چمڪي سون نه ڄاڻي،
طلسم ڏي دل مڙ نه ٿاڻي،
سڀ سڀني جا ٿي نظارا،
ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا!
3. صاحب سان ڳنڍ نينهن جو مانو،
جنهن مان ”آشا“ سڀ ڪجهه پاتو،
منهنجا ستگر سدا سونهارا،
ڪنهن تي ڀروسو ڪر نه پيارا!

سنگر لاءِ سڪان

1. سنگر لاءِ ٿي سڪان،
سنگر لاءِ ٿي سڪان.
پرير ته مون کي پڌرو ڪيڙو،
ڪهڙيءَ پر مان لکان.
2. سنگر لاءِ مان سڪان
پنڌ اٿانگو پرير جي پٺ جو،
کٿان تڪڙيون نڪڙيون وکان،
سنگر لاءِ ٿي سڪان.

من - ميت

تون! موٽي اچ من - ميت
ٺاهيان لڙڪن جا مان گيت.
دلڙي تو لئ آهي پياسي،
تو بن آهيان آنءُ اُداسي.
پرير سنڌي اوسات اندر،
ڳايان سوز ڀريو سنگيت،
تون! موٽي اچ من - ميت.
سُونهين نه توکي . . .

منڙا !

- منڙا ڇا تي ڪرين ايمان!
تون ڏينهن بن هو مهمان!
ڪوئي نه تنهنجو ساٿي سڻي،
ننگه تنهنجو هڪ ڪٽندو ننگي،
آسون اُميندون جڳه مان لاهي،
جڳه پهر اٿئي پڳوان،
منڙا ڇا تي ڪرين ايمان!
ڦوڪ هوا جي جنهن محل لڳندي،
سڃڻي عمارت پٺ تي پوندي،
هلندو حيلو ڪنهنجو نه تڏهن،
آهي مٽيءَ جو هي ته مڪان،
منڙا ڇا تي ڪرين ايمان!
سڀني جيان سنسار اٿيئي،
سوارت هو وهنوار اٿيئي،
طلسم جو هي ڪيل سڄو ئي،
آهي جوڻو سارو جهان،
منڙا ڇا تي ڪرين ايمان!
پريو ڇي سڀ اٿيئي امانت،
نهن ۾ ڪين ڪج تون خيانت،
مالڪ پاڻ کي مور نه ڄاڻي،
”آشا“ هيڪي اٿئي ڪر دان،
منڙا ڇا تي ڪرين ايمان!

جدائيءَ ۾ جانب ڪمل دل ڪوماڻا!
 پنهنجي رحم ۾ رک روحاني تون راڻا.
 ۲. نڪا واه ”آشا“ وسيلو ڪو تو بن،
 مان اوندهه ۾ آحيان ڪندين راه روشن،
 منهنجا محب مرشد ساهه ۾ سيباڻا،
 پنهنجي رحم ۾ رک روحاني تون راڻا.

پڪيٽڙا

۱. پڪيٽڙا ڪهڙو تنهنجو ديش؟
 ڪهڙي ملڪ کان آئين اڏامي!
 تون پائي سڄو ويش.
 پڪيٽڙا.....
۲. پنجن تنن جو پتلو آهين،
 ڀلجي وئين پنهنجو تون پيش!
 پڪيٽڙا.....
۳. وطن ولر ويو توکان وسري،
 پيارا سڻي مايا جو آديش!
 پڪيٽڙا.....
۴. چوڳي خاطر اٽڪي پيئن تون،
 توکي سڄو پيو آ ڪليش!
 پڪيٽڙا.....
۵. ”آشا“ اڏ تون امراپور ڏانهن،
 تون اچي اڙين پرديش.
 پڪيٽڙا.....

تنهنجو ڌيان

۱. تنهنجو ٿي پريو مونکي ڌيان رهي،
تنهنجو ٿي سدا مونکي گيان رهي.
۲. هڪ ڀل به نه توکان دور رهان،
تنهنجي نه جدائي مور سھان.
۳. پنهنجي انس سان تنهنجا چرڻ ڏوٿان،
تنهنجي پياس ۾ پريتم پيو روٿان.
۴. پڪ آهي اوس درشن ڏيندين،
انگ سنگ تون مون سان سھاء ٿيندين.
۵. لکي ڪار ڪبي نه سينگار ڪبي،
مونکي پريو تنهنجو پيار ڪبي.
۶. دنيا جي نه ”آشا“ ڪائي آ،
بس تنهنجي پياس سڌائي آ.

رحم ۾ رک

۱. پنهنجي رحم ۾ رک روحاني تون راڻا،
مان بي سمجھ آهيان تون ڏي سمجھ سياڻا.
- نبل مون نذر ڪو تون آڌار آهين،
مان پينار آهيان تون داتار آهين،
دنيا جي نظر ڪر او ”انجلي“ نماڻا،
پنهنجي رحم ۾ رک روحاني تون راڻا.
- سدا تنهنجي درجي رهان مان ٿي داسي،
اٿم پياس پريم، مان درشن جي پياسي.

نام سمرڻي

۱. ڪنهن سان دل جو حال نه اور،
ويهي نام جي سمرڻي سور.
سڀ ٻوجها ڪر هوت حوالي،
ساري جڳت کي جو ٿو پالي،
ڏي ڏاٽر کي پنهنجي ڏور،
ويهي نام جي سمرڻي سور.
۲. ساءُ سانت جو وٺ تون پيارا،
مٽجي ويندءِ سڀ مونجهارا،
ويهي چرخو چت جو چور،
ويهي نام جي سمرڻي سور.
۳. نام جي شڪتي جنهن کي آهي،
ڪوبه نه سگهندو تنهن کي ڊاهي.
رڪ شردا سڪ تون ڀرپور،
ويهي نام جي سمرڻي سور.
۴. ڪين ڏسج تون ڪنهن جون ڪڇايون،
هر ڪنهن ۾ ڪي ڪي ته چڻايون.
”آشا“ پاڻ کي تون تڪ تور،
ويهي نام جي سمرڻي سور.

ويچار ۲۳

ماڻهن جي ميڙاڪن ۾
تون وينو وقت وڃائين،
مانهن جي اٿي جيان ڦونديجي
پيارا پاڻ کي وينو ٻڌائين.



۵. ديا جي درشئي ھو ڪن ٿا سين تي،
 ڏين پيار سڀ کي سندن گيت ڳايان،
 آيا منهنجا
۶. ”آشا“ تي عنايت سدا آهي جن جي،
 آخر تائين تن سان مان نينهڙو نڀايان،
 آيا منهنجا

شهيد ڀڳت ڪنوررام صاحب

- ڀڳت شرومڻي سنڌ جا سنت سونھارا ڪنوررام،
 حر وارن جا جانب جوڳي، تو پبتو شجاعت ھام.
 ۱. لولن، لنگرن، گونگن، بوڙن جي لڏ سار سردار،
 پر اڳڪاري سنت تون، وھان وار وار بلھار.
 ۲. بھوھن جي واھ ھئين، تون ارڙھن جو آڌار،
 مسڪينن جو مٿر ھئين، تون محب مانا منھار.
 ۳. تائبر ھيو تنھنجي راڳ ۾ ٿيا پٿر پي پاڻي،
 تڙل دٻين کي سیتل ڪيو، تنھنجي امر تمير واڻي.
 ۴. نڀڻن کي تو پٽ ڏنا، ڪيئ ڪارج تن جا راس،
 جو سڪ صدق آيو رکي، ڪين ٿيو سوئي نراس.
 ۵. ھيڪي تنھنجي در تي آيا، پريمي ”آشا“ سوالي،
 پلو پاڻي تن جا، ڀر بڙ ڇھول سدن خالي.



٢. تون گھوت گھٹن جو آھين منا،
 منهنجي تو کانسواءِ ٻيا ڪيئن سري ا
 ٢. تصور ٿو ڪريان جڏهن تنهنجو سڄڻ،
 ٿو چير چير جهرنير جهري.
 ٣. منا لڙڪ منا محبوب پيٽان،
 من مون برھڻ جو ڀاڳ وري.
 ٥. ”آشا“ تي عنايت ڪر ’انجلي،
 تنهنجي لاءِ راڻا تو روح رڙي.

آيا منهنجا سنگر

- آيا منهنجا سنگر ٻيا ڀاڳ ڀانيان،
 ٻيا ڀاڳ ڀانيان مان خوشيون منايان،
 ١. ڪري جن جو درشن ٿئي من ٿو پرسن،
 وارون وار داسي ٿي سرڙو نمايان،
 آيا منهنجا.....
 ٢. رهن دور ڪيڏو نه دل کان پري سي،
 منهنجا ساجه ساجن، گھوري سڀ گھمايا،
 آيا منهنجا.....
 ٣. هو پڳتيءَ ۽ شڪتيءَ جا پندار آھن،
 پڻي تن جي انجن اکين ۾ مان ڀايان،
 آيا منهنجا.....
 ٢. هو گياني هو ڌياني سچا ٿي سيلاني،
 هو تياڳي تپسوي راڻا روحاني،
 آيا منهنجا.....

سوچ ڪر

- سوچ ڪري دل سياڻا جڳهه ۾،
 هي جڳهه توکي ڇڏڻو ۱۲
۱. ڪوئي نه ڪنهنجو سنگي ساڻي،
 توکي هٿڙان لڏڻو ۱۲
 ۲. ڪيئي هليا ويا پير پينمبر
 توکي آخر هلڻو ۱۲
 ۳. خوف خدا خورڪه تون حردم،
 گرمڻ جو ڦل سڃڻو ۱۲
 ۴. ڪاوڙ ڪينو ڪڍڻ قلب مان
 ڪميا سڃڻو ڳهڻو ۱۲
 ۵. سياڻپ سائينءَ وٽ نا هلندي،
 سياڻن کان هڻو سياڻو ۱۲
 ۶. مطلب ڄاڻي متر مڙڻي
 ڪنهن مان ڪجهه نا وٺڻو ۱۲
 ۷. توڙ دنيا سان ”آشا“ نانا
 هي توکي رام سان ملڻو ۱۲

توڪي ياد ڪري

- دل توکي سڄڻ ٿي ياد ڪري،
 ڪڏهن ايندين اڱڻ ۾ پير پري
 شب روز سڄڻ توکي ساريان ٿو،
 اکين ۾ تنهنجي تصوير تري.

منهنجا پريتڻ! منهنجا سنگر!

- منهنجا پريتڻ! منهنجا سنگر
اوهان کي نت سنڀاريان ٿو،
سنڀاريندي سنڀاريندي
سڄڻ هنجون مان هاريان ٿو.
۱. اوهان جو پيار پي پي مان
پيارل کين ڏاڀيس مان،
پيئڻ سان پياس وڌندي وڻي
ڏنل تنهنجو پيئاريان ٿو.
۲. اکين کي اُڄ الاهي آ
پسڻ سان پي نه ٿي پوري،
کڙي آليون اکيون سنگر
مان ور ور پيو نهاريان ٿو.
۳. اوهان بن ڪير پيو منهنجو
لهي سڌ سار جو سڄڻان؟
ستي پي ساريان ساجن
مان پل پل پيو پڪاريان ٿو.
۴. عنايت جو آهيان ڪانڪي
نه ”آشا“ پي رهي ڪائي،
ڪندي ڪم ڪار دنيا جا
مان تن من ۾ تنواريان ٿو.

۵. دور ڪيو اڳيان ٻڌڻو
آمد تي ٿيو نئون سوڀرو
”آشا“ من ۾ آيو ڦيرو
ٿي چوڌر باغ بهاري،
گرونانڪ شاهه نرهنڪاري.

پاڇھ ڪندا

- پاڇھ پاڇارا ڪري ٻانھيءَ تي
مھر جو مينھن وسائيندا.
۱. آڻ ۽ اڻ تارون ترې نہ ڄاڻان،
منھنجي بيڙي پار لڳائيندا.
 ۲. نالو آ ننگيال جنين جو،
سي پنھنجو ننگہ نڀائيندا.
 ۳. انٽريامي آڏن سوامي،
من خون مرادون پڄائيندا.
 ۴. نام جي پونجي مونکي ڏنائون
سا نام جي پونجي وڌائيندا.
 ۵. ”آشا“ تي احسان اُنھن جا،
شل پنھنجو مون کي بڻائيندا.

منهنجا پريتڻ! منهنجا سنگر!

- منهنجا پريتڻ! منهنجا سنگر
اوهان کي نت سنڀاريان ٿو،
سنڀاريندي سنڀاريندي
سڄڻ هنجون مان هاريان ٿو.
۱. اوهان جو پيار پي پي مان
پيارل کين ڏاڀيس مان،
پيئڻ سان پياس وڌندي وڻي
ڏنل تنهنجو پيئاريان ٿو.
۲. اکين کي اُڃ الاهي آ
پسڻ سان پي نه ٿي پوري،
کڻي آليون اکيون سنگر
مان ور ور پيو نهاريان ٿو.
۳. اوهان بن کير پيو منهنجو
لهي سڌ سار جو سڄڻان؟
ستي پي ساريان ساجن
مان پل پل پيو پڪاريان ٿو.
۴. عنايت جو آهيان کانڪي
نه ”آشا“ پي رهي ڪاڻي،
ڪندي ڪم ڪار دنيا جا
مان تن من ۾ تنواريان ٿو.

۵. دور ڪيو اڳيان انڌيرو
آمد تي ٿيو نئون سوڀرو
”آشا“ من ۾ آيو ڦيرو
تي چوڏر باغ بحاري،
گرونانڪ شاه نرحنڪاري.

ٻاجھ ڪندا

- ٻاجھ ٻاجھارا ڪري ٻانهيءَ تي
محر جو مينهن وسائيندا.
۱. آنءِ اڄ تارون تري نه جاڻان،
منهنجي ٻيڙي پار لڳائيندا.
 ۲. نالو آ ننگپال جنين جو
سي پنهنجو ننگه نپائيندا.
 ۳. انٽريامي آهن سوامي،
من جون مرادون پڄائيندا.
 ۴. نام حي پونتي مونکي ڏنائون
سا نام حي پونجي وڌائيندا.
 ۵. ”آشا“ تي احسان اُنهن جا،
شل پنهنجو مون کي مڻائيندا.

گرو نانڪ شاھ

گرو نانڪ شاھ نرھنڪاري
وڃان سد سد: مان بلھاري.
۱. کلجڳم جو اوتار ھئين تون،
گيان سندو گلزار ھئين تون،
پڳتيءَ جو پندار ھئين تون،

تو پريس جي جوڻي ٻاري،
گرو نانڪ شاھ نرھنڪاري.
۲. نام پريوءَ جو چپيو چپايو،
تون مڪتي مارڱ اچي بتايو،
پريمين کي تو ٻار لڳايو،

تو سچ جي بيڙي تاري،
گرو نانڪ شاھ نرھنڪاري.
۳. ھيڻن جو ھمراھ ھئين تون،
شاھن جو بابا شاھ ھئين تون،
نٿاؤن جو ٿاڻ ھئين تون،

پڳتن جي پئڇ سنواري،
گرو نانڪ شاھ نرھنڪاري.
۴. پڙھي جو امرت تنھنجي واڻي،
موج مدامي تنھن آ ماڻي،
آھين ستر تنھن سان ساڻي،

سر آ تنھن جي ساري،
گرو نانڪ شاھ نرھنڪاري.

۲. اکڙيون ”آشا“ پسڻ لاءِ آتبون،
 اوجاڳي ۾ ڪاٿيون راتيون،
 سو ڪرشن سيني لڳائي،
 منهنجو موهن آيو آهي.

جوڳ مايا جو اوراڻو

۱. جوڳ ماما آءِ شڪتي تنهنجو آ آڏار،
 جڳ دمبا جڳه ساري ۾ تنهنجي جڳه ڇڪارا
 ان پورڻا آهين تون مانا جڳه جي لحن سنڀال،
 گمي نه تو وٽ ڪاٿي آهي سدا ڀريل ڀنڊار.
۲. ڏوڀ ڏيان هو پشپ ڀريم جا من ۾ مان پوجيان،
 دبا درشتي ڪر تون مون تي ٿياں مان باغ بهار،
 شنب نشنڀ ۽ مهشاسر کي مٽيءَ ۾ تو ته ملايو،
 رکشا ڪرين ٿي پڳتن هي ۽ دشمن هو سنهار.
۳. ٻار ٻاراڻي ڪن جي جيجل ڪميا هي تون ڪاڻ،
 مانا منهنجي تون آهين ديوي آهياں مان تنهنجو ٻار،
 ننگه ٻچن جو توتي ديو تنهنجا سيئي ٻار،
 اوراڻا تنهنجا جيجل ڳاياں لار مانا تون لار.
۴. آس وندن هي ”آشا“ پڄاڻين جڳه هو ڪرين ڪلياڻ،
 مھر هو مينهن وسائج مانا گھر هي تنهنجو پيار.

۲. ڏين امرت جي ڌارا،
 دڪ دور ٿين سارا،
 ڪامدينو به روپ سندن،
 ڌرم موڪش ڏيڻ واريون،
 گانيون ڪرشن جون پياريون.
۳. ڀارت کي اڏڻ جي چاهيون،
 هند شاد ڪرڻ جي چاهيون،
 ڪريون رکشا گانين جي،
 اچو فرض ”آشا“ پاڙيون.
 گانيون ڪرشن جون پياريون.

موهن آيو!

۱. منهنجو موهن آيو آهي،
 پيو پريس جي بنسي بجائي.
 بندرابن جي ڪونج گلين ۾،
 جمنا ڪناري باغ وارين ۾،
 ويٺو ڪرشن راس رچائي،
 منهنجو موهن آيو آهي.
۲. مور مڪت پيٽمبر ڌاري،
 صورت جنهنجي آه پياري،
 چت چور پيو مرلي وڄائي،
 منهنجو موهن آيو آهي.

آء شيام!

- آء شيام سندر تون مراري!
 آء گورڊن گرڌاري
 ۱. سڏي سڏڪي ساهه سڪايم،
 حال اندر حونه ڪنهن کي ٻڌايم،
 آهي سوز ۾ عمر گذاري،
 آء شيام سندر تون مراري!
 ۲. ڪين سونحين ٿو جيئن اڪيلو،
 ورهيه لڳي ٿو هڪ هڪ دلو،
 ڏي درشن تون بنواري،
 آء شيام سندر تون مراري!
 ۳. پريمي "آشا" توکي پڪارين،
 آب اکين مان ايڏو هارين،
 وڻي جمنا پر جي ساري،
 آء شيام سندر تون مراري!

پياريون گانيون

- گانيون ڪرشن خون پياريون،
 اچي ٻال موهن چاريون.
 ۱. ماما روپ آهن گانيون،
 گل گيت سندن ڳايون،
 ڪري سڀوا تن جي اسين،
 اڄ ورت سندن ڌاريون،
 گانيون ڪرشن خون پياريون.

منهنجا سپرين!

سچڻ منهنجا سپرين تون وينين وساري!
مان پريتر ته آهيان تنهنجي بس پناري.

۱. وره ۾ ويڳاڻي هنجون ويني هاريان،
انئي پهر توکي مان سگر سنپاريان.

۲. ڪڏهن ايندين جانب مان واٽون نهاريان،
ڪريان انتظار مان ڏينهن رات ساريان.

۳. ويا ماه گذري نه خط تنهنجو آيو،
خطا ڪا ته منهنجي جو منهنڙو مٽايو.

۴. خطا بخش آهين، تون منار آهين،
اُگهي ڪير آنسون. تون دلدار آهين.

۵. آهين حال مڪرم ڪنهن سان حال اوريان،
دنيا کي ڇڏي، پاڻ توتان مان گهوريان.

۶. سواءِ تنهنجي جانب جڏو جيءُ آهي،
وره جو پڪيئڙو ”آشا“ گيت ٻڌائي!

گرو گھر ۾ آيا

گرو گھر ۾ آيا ٻيلا ڀاڳ ۾ ڀانيان،
ٻيلا ڀاڳ ۾ ڀانيان خوشيون منايان!

گرو گھر ۾...

۱. ڏسي جن کي منهنجئون اکرڻيون ٺرن ٿيون،
عطر ۽ عنبير جي ورکا وسايان.

گرو گھر ۾...

۲. حب جي هندوري تن کي ويهاري،
لوڏي لوڏي لوڏي تن کي لوڏايان.

گرو گھر ۾...

۳. آھن هزارن دليين جا تہ راڻا،
مٽي تن جي چرمن مستڪ لڳايان.

گرو گھر ۾...

۴. جن جي نيٽن ۾ نور آنوراني،
صورت اُنهن جي سيني سمايان.

گرو گھر ۾...

۵. سنگر سونهارا آڻي سڪ جا ساگر،
پري پل بہ تن کان رحل ڪين چاهيان.

گرو گھر ۾...

۶. رڳن جو رباب ”آشا“ وڄائي،
الهي پھر تن جا گل گيت ڳايان.

گرو گھر ۾...

منهنجا سپرين!

سڄڻ منهنجا سپرين تون وينين وساري!
مان پريتر ته آهيان تنهنجي بس پناري.

۱. ورهه ۾ ويڳاڻي هنجون ويئي هاريان،
اڻڳي پهر توکي مان ستگر سنپاريان.

۲. ڪڏهن ايندين جانب مان واڻون ناريان،
ڪريان انتظاري مان ڏينهن رات ساريان.

۳. ويا ماهه گذري نه خط تنهنجو آيو،
خطا ڪا ته منهنجي جو منهنڙو مٽايو.


۴. خطا بخش آهين، تون منار آهين،
اڳهي ڪير آنسون تون دلدار آهين.

۵. آهين حال محرم ڪنهن سان حال اوريان،
دنيا کي ڇڏي، پاڻ ٻوٽان مان گهوريان.

۶. سواءِ تنهنجي جانب ڇڏو جيءُ آهي،
ورهه جو پڪيئڙو ”آشا“ گيت ٻڌائي!

گرو گھر ۾ آيا

- گرو گھر ۾ آيا ٻيلا ڀاڳه ڀانيان،
ٻيلا ڀاڳ ڀانيان خوشيون منايان!
گرو گھر ۾...
۱. ڏسي جن کي منحنجنون اکرئون لڙن ٿيون،
عطر ۽ عنبر جي ورکا وسايان.
گرو گھر ۾...
۲. حب جي هندوري تن کي ويهاري،
لوڏي لوڏي لوڏي تن کي لوڏابان.
گرو گھر ۾...
۳. آهڻ هزارن دلين جا ته راڻا،
مٽي نن جي چرن مستگ لڳابان.
گرو گھر ۾...
۴. جن جي نيٽن ۾ نور آنوراني،
صورت اُنهن جي سيني سمائيان.
گرو گھر ۾...
۵. ستر سونهارا آڻي سڪ جا ساگر،
پري پل به تن کان رهڻ کين چاهيان.
گرو گھر ۾...
۶. رڳن جو رباب ”آشا“ وڄائي،
الهي پهر تن جا گل گيت ڳابان.
گرو گھر ۾...



تون ۽ مان

آد جڳاد کان تو سان ناتو،
ته به تو مونکي ڪونه سڃاتو.
تو ۽ مون ۾ پيد نه ڪوئي،

جيڪو تو ۾ مون ۾ سوئي،
آهيون ٻئي هڪ ناهي ٻيو ئي،

مونکي پاڻ کان الڳ ڇو ڄاتو،
آد جڳاد کان تو سان ناتو،

ته به تو مونکي ڪين سڃاتو
آهين الوڪ تون هڪ ساز،

مان آهيان تنهن جو آواز،

تون اُتي پروڙج اهڙو راز،

جن ئي پروڙيو تن ئي پاتو،

آد جڳاد کان تو سان ناتو.

ته به تو مونکي ڪين سڃاتو.

جي تون راڳي آنءُ آهيان راڳ،

آهي اسانجو ساڳيو ماڳ،

”آشا“ جو تو گيت هو ڳاتو،

آد جڳاد کان تو سان ناتو.

ته به تو مونکي ڪين سڃاتو!

تڻهنجي ياد

۱. سنڌو تڻهنجي ياد آ آئي،
 اڙين ا ڀرسان وسائي!
 جڏهن سنڌو سنڌمان جلي ٿي
 تڻهنجي دٻا سان شان ٿي ٿي
 سڀ سائين تڻهنجي وڏيائي!
 سنڌو تڻهنجي ياد آ آئي!
۲. ڀٽ پي ٿورو ٿين مان آهيان،
 در تڻهنجي جو سائل آهيان،
 مان اڳيالي تو راهه ٻڌائي،
 سنڌو تڻهنجي ياد آ آئي!
۳. ڀٽ هي رڪٽان ۽ ڀڄاڙي ٿاين،
 ٿيان مولاج نه تڻهنجو سائين!
 ڇپيان نام مان تڻهنجو سڏائي،
 سنڌو تڻهنجي ياد آ آئي!
۴. "آشا" ٿي آسپس ڪڇان ۽ تون،
 شيوا ڀڳتي ۽ هر ڀرجان ۽ تون،
 ڪڇان ۽ اوکي ۽ مان تون سڏائي،
 سنڌو تڻهنجي ياد آ آئي

ساجن آئين!

- سڀني ۾ ساجن تون آئين،
مونکي پنهنجو شال بڻائين!
سمهندي ساريان اُتندي نھاريان،
پل پل ڀر ڀر توکي پڪاريان،
مڌر مڌر مرلي تون وڄائين،
سڀني ۾ ساجن تون آئين.
جاڳ جيئن ٿي گيت لکيو آ،
ڀينر! منهنجو ڀاڳهه کليو آ،
ور ور شل پنهنجو پاڻ پٽائين!
سڀني ۾ ساجن تون آئين.
دل جو حال مان توکي ٻڌايو،
سڏڪي سڏڪي آب وهايو،
انجلي پنهنجي کلي لڳائين!
سڀني ۾ ساجن تون آئين.
ستگر منهنجي سار هو لهندو،
منهنجو دڪ هو سهي نه سگهندو،
پيار ڏئي تون ئي پرچائين!
سڀني ۾ ساجن تون آئين!
رات سپاڳي ”آشا“ ڀانيان،
گيت ملن جا ويٺي ڳايان،
دل کان دلبر دور تون ٺاهين!
سڀني ۾ سا

۱۱. مایا مالڪ جي آ امانت،
 دان ۽ پڇ ۾ سڦلي بڻايو.
 ۱۲. سچ تي صاحب راضي آهي،
 سچ ڳالهايو سچ ورتايو.
 ۱۳. گانيون گونند خون تڙ پيارون،
 تن جي رح مستڪ تي لايو.
 ۱۴. مسڪينن جي شيوا ڪربو،
 حار حليمي پايو پايو.
 ۱۵. سمرڻ سان ٿين سواس سڃاتا،
 سواس امولڪ ڪين وڃايو.
 ۱۶. سُرتي شبد سان جوڙي جوڙي،
 آتمر آنند پايو پايو.
 ۱۷. قربانيءَ جو جذبو ڌاري،
 ديش ڌرم سان پيارا نباهيو.
 ۱۸. جهڙي ڪرڻي تهڙي پرڻي،
 شپ ڪرمن جي پونجی ٺاهيو.
 ۱۹. ٻرو هلي ڪو، ڀلو هلي ڪو،
 ”آشا“ سڀ سان ڀال ڀلايو

ويچار ۲۲

حب ڀريوءَ جو نام، سدا ٿيندڙن تون سڳي،
 سڪن جو ڌام، ڪري مشڪل کي آسان.

سندر سڪيائون

- پريوءَ جا گل ڳايو ڳايو!
 مانس جيون سقل بڻايو.
 ۱. من مندر ۾ موهن براجي،
 تنهن جو ڌيان ڏياريو ڌياريو.
 ۲. مانس ديھي اُتم ديھي،
 نام سان پيارا نينهن لڳايو.
 ۳. سڀ ۾ سائين وياپڪ آھي،
 ڪڏهن به ڪنھنڪي ڪين ستايو.
 ۴. پڪي پسون سنتان پريوءَ جي،
 تن کي لقمو ڪين بڻايو.
 ۵. جھڙو ان آ تھڙو من آ،
 سا توڪ پوچن کائو ڪارايو.
 ۶. روز وڃي سٽسنگ ۾ پيارا،
 سنتن جو شپ درشن پايو.
 ۷. وچن ٻڌي ستر سنتن جا
 هيٺين پنھنجي منجھ ھنڊايو.
 ۸. نياڻيون نير وهائڻ ويٺيون!
 ڏيتيءَ ليتيءَ وٽل وهايو.
 ۹. دل ۾ ڌاريو پيار ۽ ڪروڻا،
 سياڻا سمجھو آھيو آھيو!
 ۱۰. منڙا منڙا بوليو ٻول،
 سڀ کي سڪي ڪيو، سڪ چاھيو.

پريٽر منهنجو آيو

- پريٽر منهنجو آيو آيو
گيت خوشيءَ جا ڳايو ڳايو
۱. سفر ڪري آيو سيلاني،
راهه ڏيکاري آيو روحاني،
پريمين کي جنهن نام چيائو،
ستگر منهنجو آيو آيو
۲. تتل دلين کي ٺاري ٺاري،
آيو تن کي امرت پيئاري،
هار گلن جا پايو پايو
ستگر منهنجو آيو آيو
۳. پيار ديا جو يندار آسوامي،
ڪرم يوگي سنت آنشڪامي،
نام سان نينهن جنهن ته لڳايو
ستگر منهنجو آيو آيو
۴. ”آشا“ هي اکرڙين جو تارو،
آهي لکن دلين جو سهارو،
درشن سان ٿي جنم سڃايو،
ستگر منهنجو آيو آيو

ويچار ۲۱

جڏهن جڏهن ڌرتيءَ تي ٿو وڌي اتياچار
پاڙ پتل پاپين جي پريو پال وٺي اوتار.

سندر سڪياڻون

- پريوءَ جا گڻ ڳايو ڳايو!
مانش جيون سڦل بڻايو.
۱. من مندر ۾ موهن براجي،
تنهن جو ڌيان ڌياريو ڌياريو.
۲. مانش ديهي اُتر ديهي،
نام سان پيارا نينهن لڳايو.
۳. سڀ ۾ سائين ويپڪ آهي،
ڪڏهن به ڪنهن کي ڪين ستايو.
۴. پڪي پسون ستنان پريوءَ جي،
تن کي لقمو ڪين بڻايو.
۵. جهڙو ان آ تهڙو من آ،
ساتوڪ پوچن ڪاڻو ڪارايو.
۶. روز وڃي ستسنگ ۾ پيارا،
سنتن جو شپ درشن پايو.
۷. وچن ٻڌي ستر سنتن جا
هيٺين پنهنجي منجهه هنڊايو.
۸. نياڻيون نير وهائن ويٺيون!
ڏيتيءَ ليتيءَ وٽل وهايو.
۹. دل ۾ ڌاريو پيار ۽ ڪروڙ،
سياڻا سمجھو آهيو آهيو!
۱۰. منٿا منٿا ٻوليو ٻول،
سڀ کي سڪي ڪيو، سڪ چاهيو.

پریتھر منهنجو آيو

- پریتھر منهنجو آيو آيو
گيت خوشيءَ جا ڳايو ڳايو
۱. سفر ڪري آيو سيلاني،
راهه ڏيکاري آيو روحاني،
پرڀمين کي جنهن نام چيائو،
ستگر منهنجو آيو آيو
۲. تڏل دليين کي ڦاري ڦاري،
آيو تن کي امرت پيئاري،
هار ڳلن جا پايو پايو
ستگر منهنجو آيو آيو
۳. بهار ديا جو پندار آسوامي،
ڪرم ٻوڱي سنت آنشڪامي،
نام سان نينهن جهنن ته لڳايو
ستگر منهنجو آيو آيو
۴. ”آسا“ جي اکڙين جو ڦارو،
آهي لکن دليين جو ستارو،
درشن سان ٿي جنم سڃايو،
ستگر منهنجو آيو آيو

ويڙ ۲۱

جنهن جنهن ڏرتيءَ تي ٿو وڃي اتي ڀڄار
باز ڀڄڻ ڀڄڻ جي ٻيو ڀاڱو وٺي اوتار.

درويشن جي رحمت

- درويشن سان منهنجي صحبت،
تن جي آهي مون تي رحمت.
۱. پاڻ کان مونکي رکن نه ڌار،
سڀني ۾ پي ڏين ٿا پيار،
منهنجي من جي تن ڏانهن رغبت،
درويشن سان منهنجي صحبت.
۲. رڳ رڳ ۾ مان تن کي ساريان،
روئي روئي هنجون هاريان
من ۾ ماروئڙن جي محبت،
درويشن سان منهنجي صحبت.
۳. باجهه ڪري مونکي پنهنجو ڪيائون،
نام جو منتر مونکي ڏنائون،
نينهن جي ڏنائون ”آشا“ نعمت،
درويشن سان منهنجي صحبت.

ويچار ۲۹

ٻاڙو ڪڏهن نه ٻول، سڀ سان منو ڳالهائ،
مانش جنم نه رول، سواس وڃائي پنهنجا.

۴. ديا جي ڪندين تون ته ملندء دعائون،
 دعائون اڏيندء ديا ڪر تون پياري!
 ۵. ”آشا“ ڌر ڏئيءَ جي ڪمي ڪين آهي،
 رڪج صدق سڄڻ ۾ پيڙو تنهنجو تاري.

سڀ ۾ چڻائي

۱. جيڪي ڏٺي ڪري ٿو، تنهن ۾ آهي چڻائي،
 تنهن ۾ آهي چڻائي، تنهن ۾ آهي ڀائي،
 ساري حهان هو آهي هڪڙو ٿي ڄو ته مالڪ،
 سڀني جي سڌ لهي ٿو دينا جو پرت پالڪ،
 پيءُ ٿي ڪري نچن هي چاهيندو ڪيئن برائي،
 جيڪي ڏٺي ڪري ٿو تنهن ۾ آهي چڻائي.
 ۲. توکان وڌيڪ تنهنجو هن کي خيال آهي،
 تنهنجو مگر انهيءَ ۾ پورو يقين ناهي،
 توڪل جو ٻڌ تون ترحو سائين ڪندو سڻائي،
 جيڪي ڏٺي ڪري ٿو تنهن ۾ آهي چڻائي.
 ۳. ڪنهن ڪرڪ ڪين ”آشا“ ره سر ۾ سدائين،
 احسان مڃ الڪ جا سڻو سک توکي ڏنائين،
 رب جي رهيا تي راضي ره تون مندا سدائي،
 جيڪي ڏٺي ڪري ٿو تنهن ۾ آهي چڻائي.



پرياتي

پريوءَ کي پڪارڇ

- اُتي رات آڏيءَ پريوءَ کي پڪارڇ!
پريوءَ کي پڪارڇ سائين کي سنپارڇ!
اڃا ڪيسين سمهندين گهڻي ويئي گذري،
بچي باقي ٿوري، نه والي وسارڇ.
وري منش ديهي ملڻ آهه مشڪل،
ڪري شيوا سمرڻ پنهنجي بيڙي تارڇ.
ڪڏهن رڇ جو پاڻي ڪري نه پياس پوري،
پيئڇ نام امرت ۽ بين کي پيئارڇ.
ڏٺيءَ توکي ڪيڏا ڏنا وجهه وسيل،
وڃايا تو ڪيئي، نه هاڻي وڃائڇ.
ڏسين ٿو پسين ٿو اٿئي سو ته سڀنو،
نه خوابن ۾ ”آشا“ عمر تون گنوائڇ.

رکي شرڏا اڇ

- رکي شرڏا اڇ تون پريوءَ جي دواري،
پريو تنهنجا ڪارڇ ته پاڻيهي سنواري.
چڙهڇ نام بيڙيءَ دنيا جي درياهه ۾،
سائين تنهنجي ڪشتي لڳائي ڪناري.
ڏني واڳ پنهنجي جنهن آڏيءَ کي،
ڏئي تنهن جا مڙئي ٿو ڊکڙا نواري.
سهارا ڇڏي ٻيا شرڻ وٺ پريوءَ جي،
هلي ساري دنيا تي جنهنجي سهاري.

شاهپور قلعي جي سنتن جي آرتي

۱. جڻ سائين سيئورام سوامي جڻ جڻ هرچورام،
جڻ جڻ سائين ڌرمون رام، جڻ سائين حيوٿرام.
سوالی جيڪي آيا در تي سي ٿيا مالا مال،
دکين جا دڪ دور ڪيا، پاتو تن وشرام
اوم سائين هرچورام.
۲. شاهپور قلعي تي جوت جڳائي، جوت ٻري ٿي سا،
جوت حوتيل به درد مٽائي اچي جو هرچوڌام
اوم سائين هرچورام.
۳. آبا جيڪي شرڌا سان، توهان تن جا ڪارج ڪيا،
رڌين سڌين حا آحيو مالڪ، جپيو جپايو نام
اوم حٽ حٽ هرچورام.
۴. لکي رام ۽ جيوٺ رام پي جوت جڳائي هت،
مهما پنهنجي گرن جي ڳاتي سائين ڏيونرام.
اوم حٽ حٽ هرچورام.
۵. سنگر سوامي شانتي پرڪاش تي مهر ڪئي هرچورام،
پڳتي دان گهرن ٿا ”آشا“ سائين روپارام.
اوم حٽ جڻ هرچورام.

پلم

شاهپور قلعي تي جيڪي آبا سوالی،
سوال سندن پورا پيا، ڪين وبو ڪو خالی،
مهر ڪئي والي، پريا پاڳيا سي ٿيا.



پريوءَ کي پڪارج

پرياتي

- اُٿي رات آڏيءَ پريوءَ کي پڪارج!
پريوءَ کي پڪارج سائين کي سنپارج!
۱. اڃا کيسين سمهندين گهڻي ويئي گذري،
بچي باقي ٿوري، نه والي وسارج.
۲. وري منش ديهي ملڻ آهه مشڪل،
ڪري شيوا سمرڻ پنهنجي ٻيڙي تارج.
۳. ڪڏهن رُڄ جو پاڻي ڪري نه پياس پوري،
پيئج نام امرت ۽ پين کي پيئارج.
۴. ڏٺيءَ توکي ڪيڏا ڏنا وجهه وسيل،
وڃايا تو ڪيئي، نه هاڻي وڃائج.
۵. ڏسين ٿو پسين ٿو اٿئي سو ته سڀنو،
نه خوابن ۾ ”آشا“ عمر تون گنوائج.

رکي شرڏا اڇ

- رکي شرڏا اڇ تون پريوءَ جي دويري،
پريو تنهنجا ڪارج ته پاڻيهي سنواري.
۱. چڙهڻ نام ٻيڙيءَ دنيا جي درياهه ۾،
سائين تنهنجي ڪشتي لڳائي ڪناري.
۲. ڏني واڳ پنهنجي جنهن آڏيءَ کي،
ڏٺي تنهن جا مڙئي ٿو ڊکڙا نواري.
۳. سهارا ڇڏي ٻيا شرڻ وٺ پريوءَ جي،
هلي ساري دنيا ٿي جنهنجي ساري.



شاھپور ٿلھي جي سنتن جي آرتي

۱. جئ سائين سيئورام سوامي جئ جئ هرچورام،
جئ جئ سائين ڌرمون رام، جئ سائين جيوڙام.
سوالی جيڪي آبا در تي سی ٿيا مالا مال،
دکين، حا دک دور ڪيا، پامو تن وشرام
اوم سائين هرچورام.
۲. شاھپور ٿلھي تي جوت جڳائي، جوت ٻري ٿي سا،
جوت جوتيل نہ درد مٽائي اچي جو هرچوڌام
اوم سائين هرچورام.
۳. آبا جيڪي شردا سان، توهان تن جا ڪارج ڪيا،
رڌن سڌين جا آھيو مالڪ، جپيو جپايو نام
اوم جئ جئ هرچورام.
۴. لکي رام ۽ جيوڻ رام پي جوت جڳائي هت،
مهما پنھنجي گرن جي گاتي سائين ڏبونرام.
اوم جئ جئ هرچورام.
۵. ستر سوامي شانتی پرڪاش تي مهر ڪئي هرچورام،
پڳتي دان گھرن ٿا ”آشا“ سائين روپارام.
اوم جئ جئ هرچورام.

پلٽ

شاھپور ٿلھي تي جيڪي آيا سوالی،
سوال سندن پورا پيا، ڪين وڻو ڪو خالی،
مهر ڪئي والي، پرڻا پاڳيا سی ٿيا.

پرياتي پريوءَ کي پڪارج

۱. اُتي رات آڏيءَ پريوءَ کي پڪارج!
پريوءَ کي پڪارج سائين کي سنپارج!
اڃا کيسين سمهندين گهڻي ويئي گذري،
بچي باقي ٿوري، نه والي وسارج.
۲. وري منش ديهي ملڻ آهه مشڪل،
ڪري شيوا سمرڻ پنهنجي پيڙي تارج.
۳. ڪڏهن رُڃ جو پاڻي ڪري نه پياس پوري،
پيئڇ نام امرت ۽ پين کي پيئارج.
۴. ڏٺيءَ توکي ڪيڏا ڏنا وجهه وسيل،
وڃايا توکيئي، نه هاڻي وڃائج
۵. ڏسين ٿو پسين ٿو اٿئي سو ته سڀنو،
نه خوابن ۾ ”آشا“ عمر تون گنوائڇ.

رکي شرڏا اڇ

۱. رکي شرڏا اڇ تون پريوءَ جي دواري،
پريو تنهنجا ڪارج ته پاڻيهي سنواري.
چڙهڇ نام پيڙيءَ دنيا جي درياهه ۾،
سائين تنهنجي ڪشتي لڳائي ڪناري.
۲. ڏني واڳ پنهنجي جنهن آڏيءَ کي،
ڏئي تنهن جا مڙئي ٿو ڊڪڙا نواري.
۳. سهارا ڇڏي بيا شرڻ وٺ پريوءَ جي،
هلي ساري دنيا ٿي جنهنجي سهاري.

شاھپور ٿلھي جي سنتن جي آرتي

۱. جڻه سائين سيئورام سوامي جڻه جڻه هرچورام،
جڻه جڻه سائين ڌرمون رام، جڻه سائين حيوٺرام.
سوالی جيڪي آيا در تي سي ٿيا مالا مال،
دکين جا دڪ دور ڪيا، پاتو تن وشارام
اوم سائين هرچورام.
۲. شاھپور ٿلھي تي جوت ھڳائي، جوت بري ٿي سا،
جوت جو ٽيل نہ درد مٿائي اچي جو هرچوڌام
اوم سائين هرچورام.
۳. آيا جيڪي شردا سان، توهان تن جا ڪارج ڪيا،
رڌين سڏين حا آھيو مالڪ، جپيو جپايو نام
اوم جڻه جڻه هرچورام.
۴. لکي رام ۽ حيوٺ رام پي جوت ھڳائي ھت،
مھما پنھنجي گرن جي ڳاتي سائين ڏيونرام.
اوم ھڻه جڻه هرچورام.
۵. ستر سوامي شانتي پرڪاش تي محر ڪئي هرچورام،
پڳتي دان گھرن ٿا ”آشا“ سائين روپارام.
اوم ھڻه جڻه هرچورام.

پلم

شاھپور ٿلھي تي جيڪي آيا سوالی،
سوال سندن پورا پيا، ڪين وڻو ڪو خالی،
محر ڪئي والی، پريا پاڳيا سي ٿيا.



دل کين ڍاڀي ڪيئي لوڪ ملن،
 ڪيئن انٻڙين مان سڪ انبن جي لهي.
 سواءِ ساڃن تنهنجي ڪين سري.
 ڪير توکان سواءِ مونکي پيار ڪري!
 پر گهور تون ڪيڏي لهندو هئين،
 ڪين درد منهنجو سهي سگهندو هئين.
 ڪيڏي رحمت ”آشا“ تي تنهنجي،
 پرواز ڪري وئين تون ڇو پري!
 ڪير توکان سواءِ مونکي پيار ڪري!

۲.

منهنجو محب

- منهنجو محب منو منار،
 منهنجو هن سان ٿي ويو پيار.
 ۱. نور نيٽن منهنجن جو آهي،
 هن کان سواءِ اوندھ انڌڪار.
۲. لوڪن جي لڄ ڪين ڪي مونکي،
 پلي لوڪ ڪن مونکي خوار.
۳. پريم جي پٺ تان ڪين ڪي ورندي،
 پريم ته جيون جو آڌار.
۴. سڪ جو ساگر چولين ماري،
 جنهنجو آهي آر نه پار.
۵. دور هجي يا اڪڙين اوڏو،
 ڪريان پهرائي ڏيدار.
۶. منهنجي سر جو هو سائين آ
 ”آشا“ منهنجي هيئن جو هار.



مٺا محبوب

۱. سڄي رات اکڙين رنو زار زار!
پيئارو اوهان ڪيڏو مونکي پيارا
نه لائق مان آهيان آ لائق اوهانجي،
۲. اوهانجي دبا آهي مون تي اپار.
نه گياني نه ڏياني الڙ آنءُ آهيان،
ٻڌي آ ٻاراڻي، اڃا آهيان ٻار.
۳. نه مايا چڪر ۾ آنءُ ڀلجي وڃان
سدائين وڃان مان سڪ حي ستار
پنهنجي ئي حتن ۾ سهاڳڻ ڪڇو،
۴. منهنجا محب منڙا، منهنجا پتارا
۵. ”آشا“ تي عنايت سدائين ڪندا،
حتي پي هڃو لهجو منهنجي سنڀار.

ڪير پيار ڪري !

۱. ڪر توکان سواءِ مونکي پيار ڪري.
مونکي پيار ڪري پاڪر ۾ ڀري!
اڪيون آليون ئي آليون منهنجون،
يادگيريون پون ڀل ڀل تنهنجون.
- وڻين ديس ڪهڙي دلبر تون هلي!
تصور تنهنجي اکڙين ۾ تري
ڪير توکان سواءِ مونکي پيار ڪري!
نيڻ ٽولڻ منهنجا سپرين سڪن،

منهنجا سنگر

۱. منهنجا سنگر سوامي شانتِي پر ڪاش
توڪي ڪڏهن مان ڪين وساريندس،
جيسين دم ۾ منهنجي دم آهي.
روئي روئي توڪي پڪاريندس.
۲. پل پل ٿا تنهنجا پور پون
ڪندي ياد توڪي ٿا نيڻ ٽمن!
منهنجي دل جي تار ٻنڌيل توسان،
تنهنجي صورت سيني وهاريندس.
۳. دم منهنجو سڄي نه سڳهندو هئين
ڪيڏي سار سدا تون لهندو هئين.
ڪير توکان سواءِ مونکي پيار ڪري،
پيو وره ۾ هنجون هاريندس!
۴. ڪيڏو شان ڪيئن احسان ڪيئن،
پنهنجي ٻالڪ جو ڪيڏو مان ڪيئن.
ٻچه ٻوڙ ۾ سائين تو ته ٻنڌيو،
وڙ تنهنجا ڪين وساريندس.
۵. منهنجو ڪامل ڪشتي بان هئين،
آنءُ اڻ تارون ۽ آهيان الڙ،
تنهنجي نام جي ٻل سان سنگر مان،
پنهنجي جيون نٿا تاريندس.
۶. روح ”آشا“ جو پياسي ٿولئ
اُچ آهي ازل جي اونهي اُڪير،
تون چند جيان روشن آهين،
ڇاڪ ٿي آنءُ نه هاريندس.

پرین پکاریان!

۱. سڄڻ توکي ساريان، پرین مان پکاریان!
روئي روئي راجن اکين آب هاريان.
تنهنجو مون تي آهي ڪيڏو ته احسان،
ڪيو توڻي منهنجو مٺا آهي شان ۽ مان،
نه لائق مان آهيان، تنهنجي لائق آ.
سدا توتان سڀ ڪجهه مان ستر ته واربان.
سڄڻ توکي ساريان، پرین مان پکاریان!
۲. ڪريل هوس توڻي ڪسيءَ مان اُٿاريو،
جهلي باجهه بانهن تو مون ڏي نهاريو.
مون مسڪين تي ڪئي عنايت الاهي.
نوازش مان تنهنجي نه هرگز وساربان!
سڄڻ توکي ساريان، پرین مان پکاریان!
۲. هجين دور ڪيڏو، ته به دور ناهين،
منهنجا محب مٺا منهنجي سرها سائين!
”آشا“ تنهنجو آهي، تون آشا جو آهين،
ڪندي تنهنجو تصور دل پنهنجي ٺاريان.
سڄڻ توکي ساريان، پرین مان پکاریان!

ويچار ۲۹

سندرتا سرهاڻ بنا پشپ نه وڻن ڪنهنڪي،
سیرت جنهنڪي سڄي مان ته ملي تنهنڪي.

جڻه شري هنومان

- جڻه هنومان ! جڻه هنومان !
انجني پون جي تون سنتان .
پهرائي ڪئي رام جي پڳتي،
پڳتيءَ مان ملي توکي شڪتي،
پر بت هت تي ڪنيو ٻلوان
جڻه هنومان ! جڻه هنومان !
رڳ رڳ ۾ هو تنهنجي رام،
رام جي چرڻن چارئي ڌار،
چيري ڇاتي ڏيڪاريو پڳوان،
جڻه هنومان ! جڻه هنومان !
اشوڪ وانڪا اُڃڙ بڻائي،
لنڪا کي تو آڱ لڳائي .
ڪيو راڻن کي پريشان،
جڻه هنومان ! جڻه هنومان !
دڻيٽن جو تو ڪيو سنهار،
رام شيوا لئه سدائين تيار .
ڏنو لڇمن کي جيئڻدان
جڻه هنومان ! جڻه هنومان !
جيڪو تنهنجي محما ڳائي،
دڪ دور ٿين جو ڏيان لڳائي،
”آشا“ بڻجي سو ودوان،
جڻه هنومان ! جڻه هنومان !

ڪر نه خيانت، چو نه سُڪرت ۾

تنهن کي سڦل بڻائين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

۵. لڪ ڪروڙ تو هتي ڪمايا

ڪوڏي سان نه ننڊين تون!

مسڪينن جي خدمت ۾ چو نه

مايا ٿو ته لٽائين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

۶. بنگلا محل اڏايا ڪيڏا!

تو وڏا وڏا واپار ڪيا!

نامر هي پونجي آهه سڄي،

چو نه نامر هي پونجي ڪمائين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

۷. لٽي ويدءَ ڏن تو کان لتبرا،

پوءِ تون پيارا هٿ هڻندڻ!

سمرڻ سيوا ستيم سنيهم جو،

سمر نه پيارا ناهين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

۸. ”آشا“ ترشنا ڪٿڻ جي ناهي،

جيئن آهي ٿڌ تيئن وڌ آ،

موهر حا بنڌن ٿوري پيارا،

چو نه لنو لعل سان لائين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

ويرت وقت وڃائين!

ويرت واد وواد ۾ پيارا

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

هين جهڙي مانس ديهي،

کپڻ ۾ ٿو ته گنوائين تون

چوراسي لک جوڻين کان پوءِ

تو کي ملي آ درلپ ديهي،

موه ممت مايا ۾ اٽڪي،

دنيا سان دل لائين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

۱. پول پلٽيا ۾ تو پلجي،

کيڏو ڀٽڪيو آهين تون!

ياد ڪرڻ گهرجي واليءَ کي،

تنهن کي ٿو ته ڀلائين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون!

۲. جيڪي ڏسين ٿو، جيڪي ڇهين ٿو،

سو سڀ نڀني جو سامان.

نڀني کي ساڀيا تون سمجهي،

تنهن سان نينهن لڳائين تون!

وينو ويرت وقت وڃائين تون.

۳. ڏن دولت ۽ عقل علم سڀ،

آهي امانت سائينءَ جي،

ياد ڪنداسين

- ستگر توکي سک سان سدا باد ڪنداسين،
 ڪري ياد توکي سائين دل شاد ڪنداسين.
۱. اکرڙين ۾ سمانل تون دل ۾ ڀري سڀايل،
 توکان سواءِ آهي منهنجو من ته مرجهايل،
 لڙڪن سان بستي دل جي آباد ڪنداسين،
 ستگر توکي سک سان سدا ياد ڪنداسين.
۲. ڏيئي نام تو ستگر ته مونکي پنهنجو بڻايو،
 ڏيئي پيار پنهنجو مونکي تو چاٽيءَ سان چپايو،
 تون حال محرم منهنجو ڪنهنڪي فرياد ڪنداسين!
 ستگر توکي سک سان سدا ياد ڪنداسين.
۳. سنگت جو سهارو تون هيءَ جو ته جيئارو،
 لوڪن جو پيارو تون، اکرڙين جو نه تارو،
 وڃن ۾ تنهنجي ”آشا“ اعتقاد ڪنداسين.
 ستگر توکي سک سان سدا باد ڪنداسين.

ويچار ۲۸

ڀلو ڪرڻ سان ڀلو ٿئي ٿو
 مانس جيون سڦلو ٿي ٿو
 چور شينهن سان ڀال ڀلايو
 شينهن چور کي ڪئن نه بچايو.

۷۹. سدائين ٿي نشچنت ڀڳتي ڪري،
 سڄيءَ ڀاونا سان ڀڄن ٿو ڪري.
 ۸۰. ڀڄن ڪيرتن سان هو پر گهٽ ٿئي ٿو،
 ۽ ڀڳتن کي هو پنهنجو درشن ڏئي ٿو.
 ۸۱. تنهي مارگن ۾ ڀڳتي سریشٽ آهي،
 ڀڳتيءَ جهڙي اُتر ٻي ڪا راهه ناهي.
 ۸۲. يارهن روپ ڌارڻ ڪري ٿي هيءَ ڀڳتي،
 داسيه، سڪيه، ڪانت، واتسليه آستڪي،
 آتم، نويدن، تنميتا پرم ورهه آستڪي.
 ۸۳. ڪمار ويد وياس شڪر گڙگ شانڊليه،
 وپيشٽ هنومان آچاربه بلي،
 چون ٿا ته ڀڳتي سين کان ڀلي.
 ۸۴. نارد جي وچنن ۾ جي شرڏا رکن ٿا،
 سي ڀڳتيءَ جي مارگ ۾ اڳتي وڌن ٿا،
 ملي سي برهم سان، سي تدروپ ٿين ٿا،
 وري ڪين سي مايا، چڪر ۾ اچن ٿا.

ڀڳوان وشنوءَ نارد کي چيو:

نه وٽڪنڻ ۾ واسو آهي منهنجو پيارا،
 نه يوگين جي هرديءَ ۾ آهيان دلارا.
 منهنجا ڀڳت ٻڌائڻ جتي پريم سان،
 اُتي ئي ٿو ناردمني مان وسان.

۷۰. سڄا ڀڳت ڀريوءَ ۾ هڪ ڳي وڃن ٿا،
 - مٺي سي ڀريوءَ سان سي تڏروپ ٿين ٿا.
 ۷۱. حڏهن ڀڳت اهڙا ته ڪُل ۾ اچن ٿا،
 سندن پتر پرسن تڏهن ڏاڍو ٿين ٿا.
 ديويون ديو آئند ۾ نرتيه ڪن ٿا،
 سهاڳڻ ڳي پومي، سي ڏن ڏن ٿين ٿا.
 ۷۲. نه جاتي وڌبا ڪل سونهن پيد آ،
 ڀريوءَ وٽ ڪرپا ۽ نه ڏن چنڊ آ،
 ڪري حو به مالڪ کي سڀ ڪجهه ٿو اڀڻ،
 مٺي تنهن ڀڳت کي ٿو پڳتيءَ جو دان.
 ۷۳. سڀئي ڀڳت يڳوان حا ٿي ته آهن،
 اچن شرڻ جيڪي ڀرم پڌ سي پائڻ.
 ۷۴. واد وواد سونحين نه ٿو پڳت ڪي،
 پري سٺت کان رحڻ گهرجي ڀڳت ڪي،
 ۷۵. واد وواد مان وڌاءُ ٿئي ٿو،
 گڏو گڏ واد مان شڪ پڻ وڌي ٿو.
 ۷۶. پڳتي شاسترن جو منن آ ضروري،
 ڪرم سي ضروري وڌي پڳتي پوري.
 ۷۷. سک دڪ، اڇا لاپ حو تياڳه ٿئي،
 نه پل هڪڙو غفلت ۾ گهارڻ کپي.
 ۷۸. ستمب اهنسا سوچ ديا ضروري،
 ڪرڻ پالبا شپ ڳڻن جي ضروري،
 ڀڳت لاءِ آهي اها راهه پوري.

۶۱. سنساري ويدڪ ڪري ڪرم ارڀڻ،
 ڀڳت ٿو ڪري پاڻ پريوءَ سمرڀڻ،
 ڀڳت کي نه هاجيءَ جي چنٽا جڳائي،
 نه ڪنهن ڳالهه جو شوڪ هن کي ستائي.
۶۲. سڦلتا ڀڳتيءَ ۾ ملي ناهي جيسين،
 مناسب ڇڏڻ ناهي وهنوار تيسين،
 ڇڏي چاهنا ڦل جي، ڀڳتي ڪجي،
 جيئن من پريوءَ جي چرنن ۾ لڳي.
۶۳. ذڪر ڪامي ٿن جو هرگز نه ٻڌجي،
 سدا ناستڪ کان پري پڻ ٿجي.
۶۴. اڊمبر کان پاسو هميشه ڪجي،
 ڪڏهن پي نه اهنڪار من ۾ اچي.
۶۵. سڀ ئي ڪرم ارڀڻ ڪرڻ بعد پي،
 اچي ڪام ايمان موه ڪروڌ جي،
 ته ارڀڻ ڪجن سي به ڀڳونت کي.
۶۶. ٽن روپن کي ٽوڙي ڪجي داسيه ڀڳتي،
 سڌائين ڪجي پريم سان ڪانٽا ڀڳتي.
۶۷. سدا جي رهن ڀڳت ايڪانت ۾،
 اُهي سریشٿ آهن سدا شانت ۾.
۶۸. پنل دل اُڀا وار اڪڙين ۾ پاڻي،
 ڀڳت ۾ اُهي ڳڻ، مڌر هنجي واڻي.
- ڪندي روح رهاڻ ڪن پوتر سين کي،
 ڪن پوتر پرڻويءَ سڳن سنبندين کي.
۶۹. اهڙا ڀڳت تيرڻن کي سندر بڻائن،
 ڪرمن کي سڪرم ست شاستر ٿا ناهن.

۵۰. اهڙو ڀڳت پرهمي تري ٻين کي تاري،
 پيئي پرهم - امرت ۽ ٻين کي پيئاري.
 ۵۱. سڄو پرهم پرماٽما روپ آهي،
 ڪرڻ بيان تنهن جو ته ممڪن ئي ناهي.
 ۵۲. جن گونگو ڳڙ کائي پرسن ٿئي ٿو،
 ڏڪر پر زبان سان ڪري ناسگهي ٿو.
 ۵۳. اهڙو پرهم ڪنهن ڪنهن ۾ پرگهٽ ٿئي ٿو،
 انهيءَ منهن جو پاڻ ۾ پيڙو ڏئي ٿو.
 ۵۴. اهو پرهم ڳڻ ۽ اڇا رهت آهي،
 سدائين وڏي، سوکير انيوروپ آهي.
 ۵۵. اهو پرهم وارو پريو ڪي پسڻ ٿو،
 چوڌاري ان جو نه جلوه ڏسي ٿو،
 انهيءَ برهم ڪ جو هو ورڻ ڪري ٿو،
 سمورو سمير ان جو چنن ڪري ٿو.
 ۵۶. ڳوٺي ڀڳتي ڳڻ پيد ٿن قسمن جي آهي،
 ساتوڪي، راجسي تامسي ساسڏائي.
 ۵۷. اُتير ساتوڪي مڏير راجسي آ،
 ٽنهي ۾ نمن ڀڳتي ته تامسي آ.
 ۵۸. آسيني اُٻاؤن ۾ ڀڳتي ته سحنجي،
 آهي گيان ۽ يوگ هي وات احنجي.
 ۵۹. ڀڳتي پاڻ پنهنجو ئي پرماڻ آهي،
 ضرورت ان ۾ ٻي پرماڻ هي ناهي.
 ۶۰. سڄي ڀڳتي شانتيءَ جو سروب آهي،
 برهم پرهم آئند جو روپ آهي.

۲۱. ڀڳوان ۽ ڀڳتن ۾ انٽر ڪو ناهي،
ڀڳت برهم جو ئي نت روپ آهي.
۲۲. ڀڳو پراپتيءَ لاءِ ستسنگ ضروري،
آستسنگ جي ساڌنا رنگ ضروري.
۲۳. ڪسنگ کان سدائين ته پاسو ڪجي،
انهيءَ راه مان پاڻ آجو ڪجي.
۲۴. ڪسنگ ڪروڌ ڪام موه پڻدا ڪري،
سمرتي، ٻڌي ٿو ختم سڀ ڪري.
۲۵. وڪار ترنگين جيان پيدا ٿين ٿا،
وڌي سي وڌي سمنڊ روپ ٿين ٿا.
۲۶. تري ڪير مايا جي ساگر منجهان ٿو؟
ڪري تياڳ ٿو جو ته سڀني سنگن جو.
۲۷. جو اڳانت آستان تي ئي رهي ٿو،
جو سنساري ٻنڌن کي ٽوڙي ڇڏي ٿو،
جو يوگ ۽ ڪير جو تياڳ ڪري ٿو،
جو تنهي گڻن کان ته رهي پري ٿو،
سوئي ڀڳت مايا جو ساگر تري ٿو.
۲۸. جو ڪرمن کي تياڳي ڪرم ڦل تياڳي،
جو سڀ ڪجهه تياڳي ڀڳوءَ لاءِ جاڳي،
سدائين جو سک دڪ کان آهي پري،
سوئي ڀڳت مايا جو ساگر تري.
۲۹. جو ويدن جو پڻ تياڳه پي ٿو ڪري،
اڪنڊ پيار ڀڳوءَ جو پڙايت ڪري،
سوئي ڀڳت مايا جو ساگر تري.

۲۹. پڳتي گيان پرسپر آڌارت ئي آهن،
 ڪي آچار به اهو مت ٿا ٻڌائن.
۳۰. برهما جي سڀوتن جو سڌانت آهي،
 پرماتما جي پڳتي ئي ڦل روپ آهي.
۳۱. راجا، مٿل ۽ ڀوڄن کي ڏسڻ سان،
 نه ترپتا ٿئي من ٿو تن کي پسڻ سان.
۳۲. جڏهن گهرو سنهنڌ ٿو راجا سان رکجي
 تڏهن سندس ڪرپا جو ٿو پاڻ ٿجي.
۳۳. جي چاهن ٿا دنياوي خواهشن کان مڪتي،
 ڪرڻ گهرجي حاصل انهن کي به پڳتي.
۳۴. آچار به پڳتيءَ جا آڀاءُ ٿا ٻڌائين،
 پانڌيئڙن کي پريو ۽ حوڀت ٿا مٽائين.
۳۵. وشين جو تياڳ ته آهي ضروري،
 ۽ سنگ تياڳ پڻ ڏاڍو آهي ضروري.
۳۶. اکنڊ پڇن پڳتيءَ جو آهي ته ساڌن،
 ڪندي نام سمرڻ لڳي نام سان من.
۳۷. جڳت ۾ پريو ۽ حا ٻڌڻ ٿي ٻڌائڻ،
 آهي هي به ساڌن گڏاڏاڏا ٻڌائڻ.
۳۸. تڏهن منش کي پڳتي پراپت ٿئي ٿي،
 جڏهن سنتن ۽ ايشور جي آسپس ٿئي ٿي.
۳۹. شلپ سنگ سنتن جو پيارا نه آهي،
 نصيبن سان تن جو ڪو درشن ٿو پائي.
۴۰. پريو ۽ جي ڪرپا سان اهو سنگ ملي ٿو،
 پليل جيو جو پاڳ جهت پت کلي ٿو.

٢٠. ٿو نارد اها ڀڳتيءَ جي وياڪيا ڪري،
هلي راهه ان تي سو جهڳت مان تري.
حقيقت ۾ آهي اها سچي ڀڳتي،
جڏهن جيو پنهنجي مٿائي ٿو هستي،
ملي برهم سان برهم روپ ٿئي ٿو،
جنم ۽ مرڻ جي چڪر کان چٽي ٿو.
٢١. جنم پريم گوپين کي ڪرشن جي لاءِ،
تنهن ڀڳت کي پريم جي راهه جهڙا.
٢٢. مهاत्म نه موهن جو گوپين وساريو،
حجت سان هلندي اکين آب هاريو،
وره ۾ ويڳاڻين ڪرشن کي پڪاريو.
٢٣. ڪوڙا پريمي سوارٿ سبب پريم ڪن ٿا،
لڳو ڪم ته پوءِ منهن ماڳهين مٿن ٿا،
سچا پريمي پريوءَ جي محما کي ڄاڻن،
تا ڪن پيار پريوءَ کي آنند ماڻن.
٢٤. سچو پريمي پريم جو سک پهرين چاهي،
نه ڪا چاهنا هن کي پنهنجي ڪا آهي.
٢٥. اها پريما ڀڳتي ته سروتم آهي،
ڪرم ڳيان ۽ يوگ کان پي اتم آهي.
٢٦. اها ڀڳتي سادن ته قل روپ آهي،
تي پريميءَ کي پريوءَ سان جلدي ملائي.
٢٧. آهي دينتا نمرتا پريوءَ کي پياري،
وڻي ڪين ايمان هن کي اهنڪاري.
٢٨. ڪن آچارين جو اهو سڌانت آهي،
ته ڀڳتيءَ جو سادن ڳيان ئي ته آهي.

- اهو اننيم پرسم پريوء سان جوڙي.
 ۱۱. اڃا ايش انگول ڪرڻ ڪرم گهرجن،
 سي وڻڊڪ ڪرم چاهي دنيوي هجن،
 سڃي آ اها ئي آڏا سينتا،
 چون پاڻ ان کي ٿا تلينتا.
 ۱۲. پريو پرسم جو نشچو من ۾ ٿئي،
 تڏهن پڻ شاسترن جي آڳا ۾ رهي،
 بتايل ڪرم شاسترن ۾ جي آهن،
 ڪري ڪرم ارپڻ، پريوء کي ته پائن.
 ۱۳. حواسِ ترن جي نيمن حو پابند ناهي،
 انهيءَ جي ڪرڻ حو اندشو ته آهي.
 ۱۴. وحنواري ڪرم پڻ وڏيءَ سان ڪجي،
 نه وشين ۾ هرگز يي آسڪت ٿجي،
 پوڄن ڪرم ٻيو پيو ته ٿيندو تيسبن،
 شرب آهي پيارا جڳت ۾ نه حيسين.
 ۱۵. مان پڳتيءَ جا هاڻي ٿو رايا سڻايان
 آڏ ۾ ين متن جا ٿو لڪش ٻڌايان.
 ۱۶. پريوءَ جي پوڄا ۾ سچو پرسم پڳتي،
 پاراشر جي موجب اها آهي پڳتي.
 ۱۷. پريوءَ جي ڪٿا ۾ هجي هي پريتي،
 رشي ترگ موجب اها آهي پڳتي.
 ۱۸. آتم روپ ۾ اسنت رهڻ ۾ لين،
 رشي شاندليه موجب پڳتي اعليٰ ترين.
 ۱۹. پريوءَ کي سڀئي ڪرم ارپڻ ڪجن،
 هي پلجي وڃي هو ته لڙڪ لاڙجن،

رشي نارد ڀڳتي سوتر

۱. ٻڌو آءُ ڀڳتي جي وياڪيا ٻڌايان،
پر پر پر پر جي آءُ مهما ٿو ڳايان.
۲. پر پر پر روپ آهي ايشور جي ڀڳتي،
ملي جيو کي ٿي جنهن مان ته مڪتي.
۳. اها ڀڳتي امرت جو سوروپ آهي،
چڏي واسنائون ٿي مڙئي مٽائي.
۴. پيتو جنهن به هي امرت ته آهي،
اهو سڌ ۽ ترپت امر پد کي پائي.
۵. جنهن پريما ڀڳتيءَ جي وٽي وات آهي،
نه تنهن کي ڪڏهن ڪابه اڃا ستائي.
۶. ڄاڻي مام ڀڳتيءَ جي، آٿر ۾ اسٿت،
رهي مگن ڀڳتيءَ ۾ آند سدا چت.
۷. بنا ڪامنا جي آهي پريما ڀڳتي،
نروڌ تياڳ روپي سڄي پريو ڀڳتي.
۸. سنساري ۽ ويدڪ ڪرمن جو تياڳ
چئجي نروڌ تنهن کي پيارا تون ڄاڳ.
۹. وهنواري وشين ۾ اُڏاسينتا،
اننيه پريو پريو تليينتا.
- اهو پي آهي نروڌ پيارا تون ڄاڳ!
لڳاءُ چت چيتن ۾ کلي تنهنجو پاڳ.
۱۰. اڃا آسرا راهون سيئي چڏي،
جڏهن جيو مالڪ سان من ٿو گڏي،
ڌري ڌيان هڪ جو منهن مايا کان موڙي،

۱۵۱۵ جشن واسواڻي جي ۽ آيو!

حيءُ آيو نچ آيو

۱. عشق سندن اوتار پيارو جيءُ آيو
دکين بکين جي سار لهي ٿو،
سڀني کي ڏي پيار، پيارو جيءُ آيو.
۲. پکين پسين تي ديا ڪري ٿو،
آهي ڪروڻا جو اوتار، پيارو جيءُ آيو.
۳. سندس اکين ۾ نور نوراني،
آهي حلويدار، پيارو جيءُ آيو.
۴. نام جي نوڪا ۾ هو چاڙهي،
ڪندو سڀني کي پار، پيارو جيءُ آيو.
۵. نوڙت جي مورت آ دادل،
پائي حلیمی هار، پيارو جيءُ آيو.
۶. ”نوريءَ“ جو ”انجلي“ آ وارث،
وڃان تنهن تان مان بهار، پيارو جيءُ آيو.
۷. ”آشا“ جي اکرين جو آ تارو،
ڏسي دل ٿئي ماغ بهار، پيارو جيءُ آيو

ويچار ۲۶

ڪي ڪي ماڻهو محبتي جن جي اندر پيار،
سهڻا ٿوه پٽن تي خلقيا خلقهار.

وره جا بيت

۱. مصريءَ کان به منا منهنجا منا مننار،
تن سان ٻنڊيل تار جيڄل منهنجي جيءَ جي!
۲. پل پليرا سپرين، آهن غم گسار،
ڪيئن رهان مان ڌار جيڄل تن جوڳين بنا!
۳. پل پليرا سپرين سي آهن قدردان،
تن جا لک احسان لاهي سگهان ڪين ڪي!
۴. پري پاڪر پنهنجي ڪن قابو دلدار،
منهنجا سي آڌار جيڄل جوڳي جڳ ۾!
۵. ڪندي تصور تن جو ٿا نيٺ وهائن نير،
ڪير ڏئي ٻيو ڏير. جيڄل تن جوڳين بنا.
۶. اُپما ڏيان ڪهڙي، مصريءَ کان به منا،
اهڙا ڪين ڏنا، مان جيڄل جوڳي جڳ ۾!
۷. آهن منهنجا سپرين مڪڻ کان به نرم،
دور ڪيائون ڀرم، ڀر ۾ وهاري پنهنجي.
۸. مڪبت جي مورت سي سڀ کي ڏين پيار،
وڃان مان ٻلهار جانب منهنجي جيءَ جا.
۹. ديا جن جي دل ۾ همدردِي ته اڻاهه،
سدا ساري ساهه تن سانگين کي سڪ سان!
۱۰. پل دور هجن سپرين ڀر دل کان ڪين سي دور،
پل پل پوي پور، اُڏري وڃان عقاب جان!
۱۱. پير پور پرين جا وسي نيٺن مان برسات،
سدا تن جي تات، رهن سدا سي روح ۾!
۱۲. ساريندي سپرين کي مان رنم زارون زار،
تن ۾ تنجي تار، سمهڻ نه ڏي ٿي سڀ ٿي.
۱۳. ”آشا“ ساريندي سڄڻن کي پيا لڙڪ لڙي،
تن جي قرب ڪڙي، قابو ڪيو قلب کي!

وقت وڃائين!

۱. ويٺو ويرت وقت وڃائين!
جو نه پرڀوءَ کي پرچائين!
حيرا موتي سواس امولڪ،
ويٺو گهٽ ۾ تون گنوائين!
۲. مڙحين طرحين حا طعام تو کاڌا،
هاڻي شمر تون جو نه ٿو کائين!
ڏي رڻي رس ورتا ڪيڏا،
ڇو نه رام جو رس ورتائين!
۳. جڳ جا نانا ٿوڙ ”آشا“
ڇو نه سائينءَ کي سرچائين!

پڄن ڪر

۱. پڄن ڪر پڄن ڪر پيارا!
پڄن بن جڳت جا سيئي ڪم اسارا!
منش ديتو توکي ملي شپ ڪمن لئه،
وڃائج نه تنهن کي تون ننڊ ۾ گنوارا!
۲. صبح جو سويلو ٿو امرت ته برسي،
اُٺايل اُٿي تون پيءُ گنگا هي ڌارا!
جڏي سستي ”آشا“ جيچ نام جاڳي،
شرح وٺ پرڀوءَ جي ٿيندءَ ڪم سويارا!

شيام آء!

- شيام منهنجي گهر آء!
اچي مڪڻ ۽ مصري ڪاءُ.
سھڻي سھڻي تنهنجي مورت،
من مھڻي آ تنهنجي مورت،
راڌا راڻي، تون ئي راءِ،
شيام منهنجي گهر آءِ!
تو بن ڏاڍي آهيان اُداس،
ڏي درشن ڪري تون قياس،
جيون تي آڪين جتاءِ!
شيام منهنجي گهر آءِ!
تون ايندين جڳه ساروايندو،
جنر ته منهنجو سڦلو ٿيندو،
لڳندو نه ڪوسو واٽ!
شيام منهنجي گهر آءِ!
پلڪن ۾ مان توکي سميان،
توڪي سمائي آند پايان،
”آشا“ تو ۾ منهنجو ساهه،
شيام منهنجي گهر آءِ!

ويچار ۲۵

سائين توکي ساريان روئي روئي رات،
تن ۾ تنهنجي تات، تون ڪڏهن ملندين سپرين!

۱۲. سنت سچو ڏين آتم غبان،
 ديا ڪري ڏس پڳتي ڳيان.
 ۱۳. پڳتيءَ مان ملي جيءَ کي شڪتي،
 شڪتيءَ مان ملي مڪتي مڪتي.
 ۱۴. سنن جو سنگ مڪتيءَ دوار،
 ”آشا“ تن جو وڻ ته آڌار.

پريوءَ ۾ وشواس

۱. رک پريوءَ ۾ تون وشواس،
 ڪين ٿي پيارا ڪڏهن نراس.
 قدم قدم تي سشتيون سور،
 پر نه مسافر منزل دور،
 ساهس سان سڀ سهندو ٿيندو،
 ٿيندو تنهنجو ڪم سڀ راس!
 رک پريوءَ ۾ تون وشواس .
 ۲. سونھن ۽ سڀاڻپ ڪين ڪا هلندي،
 هوڏ حبيب وٽ نا هلندي،
 ٿي ۽ پوري دلبر جي در تي،
 پوندو پرينءَ کي توڻي قياس!
 رک پريوءَ ۾ تون وشواس .
 ۳. جنهن تي حٿ واليءَ جو آهي،
 تنهنکي سگهندو ڪين ڪو ڏاڻي،
 ”آشا“ سائينءَ کي تون سنڀارج،
 ٿي ۽ هرگز ڪين آڏاس!
 رک پريوءَ ۾ تون وشواس .

سنتن جو سنگ

۱. سنتن جو سنگ آ سڪدائي،
ڪلپ ورڪش جان آ ڦلدائي.
۲. سنتن جو سنگ ميل نواري،
پيوساگر مان جيو کي تاري.
۳. پارس لوه ڪري ٿو ڪنڇن،
سنت پنهنجي سنگ پاڻ جهڙو ڪن.
۴. سنت جتي ٿت تيرت ڄاڻ،
سنت جتي ٿت پريو پاڻ.
۵. سنت پريوءَ جو نت اوتار،
جڳ جو ڪرڻ آيا هو اُدار.
۶. تن سنتن تان مان بلهار،
درشن ڪئي ڇت باغ بهار.
۷. سنتن سان رڪ سنيه سڌائي،
مانڪ جيون ٿيندءِ سڄائي.
۸. سنت سڄا ڪروڙا جو پنڊار،
ڏين پريمين کي نرمل پيار.
۹. سنت ٿي ڪن ٿا روشن راه،
وٺ سنتن جي سڌا پناه.
۱۰. سنتن جو سنگ ڪري سڄاڳ،
بگڙيل جيو جو بطجي پاڳ.
۱۱. سنتن بن جڳ آ ويران،
سنت جيو تي ڪن احسان.

۲. حان ۱۲ کور ۱۲ کور ۱۲ کور
رت بستیو حین و حین
نن من ۱۲ کور ۱۲ کور ۱۲ کور
نیم ۱۲ کور ۱۲ کور ۱۲ کور
۳. حان ۱۲ کور ۱۲ کور ۱۲ کور
نیم ۱۲ کور ۱۲ کور ۱۲ کور
۴. حان ۱۲ کور ۱۲ کور ۱۲ کور
نیم ۱۲ کور ۱۲ کور ۱۲ کور

پنپاسي روح

١. ٽيڻ ٽي ٽي روڻان زار زار ا
ڪري ڪير ستر ٻيو مونکي پيار ا
وڃن ڪري ڪن ٽين نه پڇجي سڻان ڪن ا
ڪوڙين ڪيڻ ڏيهر تنهنجو ڏوهر ڏيدار ا
٢. لڪي ٻوڙهه ڄاڻان سماڏي لڳائي
سڻ آڇيان نندن ۾ اچي تون اُٿار ا
٣. مستو روح ٻياري ازل جي اُسات
اچي بيمار پهنجو وري تون پيٿار ا
٤. ڪن ڪن مونکي اچي ڪنن نه ٿي مان
مست مٿ منڙا اچي له تون سار ا
٥. وره ۾ ويهائي آڻا گيت ڳايان
وڃيان مان تن جي تنوري جي تار ا

نام

۱. نام جي شڪتي جنهن کي آهي،
کير نه سگهندو تنهن کي ڊاهي.
۲. نام ئي جيوَ کي پار اڪاري،
پو ساگر مان نام ئي تاري.
۳. نام ئي آهي سڪن جو ڌام،
رسنا جپ تون ور ور رام.
۴. نام ئي مڪتيءَ جو آڌار،
نام ئي آهي سرب آڌار.
۵. نام ئي توسان سنگي ساڻي،
نام ئي ڪاڻي چمر جي ڦاسي.
۶. نام سان پيارا نينهن لڳاءِ،
پهر اٿئي تون نام ڏياءَ.
۷. نام جي چوٽي اوندهه ٽاري،
ويهه نه ”آشا“ نام وساري.

جڳ چڏڻو آهي

- نيٺ ته هي جڳ چڏڻو آ،
قلعو نه هٿ ڪو اڏڻو آ.
۱. جيڪي ڏسون ٿا، ساڀيا ناهي،
پردي تي سڀ ناٽڪ آهي!
- ڏسندي ڏسندي لڏڻو آ،
نيٺ ته هي جڳ چڏڻو آ.

۲. ڪري باد توکي ورور ويلو هئڻون مان هاربان،
 ڏنڻ پيار جو پريتم هرگز نه سو وساريان!
 ۲. ڪبڙي سار تون هئين لهندين منهنجا پيارا،
 هاڻي به ڪرپا تنهنجي مون تي سدا سونهارا!
 ۴. توکان سواءِ سائين! منهنجو منزلو آڏاس آهي!
 دل جو پڪي ورهه ها دردي ٿو گيت ٻڌايو!
 ۵. احسان ايڏا تنهنجا هرگز نه ٿورو لاهيان،
 ”آشا“ تي ڪر آسپا تنهنجا چرڻ ڏيان.

عرض اڳايو

- ستگر منهنجو عرض اڳايو
 پنهنجو مونکي ٻڌايو، عرض....
۱. گيان ڏئي ڪيو گياني مونکي،
 ڌيان ڏئي ڪيو ڌياني مونکي،
 سرت ۾ شبد ملايو، عرض....
۲. مال کپي اسباب نه مونکي،
 ڪوبه کپي ته خطاب نه مونکي،
 چت چرڻ ۾ لڳايو، عرض....
۲. ڪين ڪرپا ڪمي اوھان وٽ،
 محر ڪريو مهر وارا جهٽ پٽ،
 ”آشا“ پار پڄايو، عرض.....

رام چيندا رهو

۱. رام جو نالو چيندا رهو،
موه مايا جو ڇڏيندا رهو.
جن جن رام سان نينهن لڳايو،
آتن جو جيئن سڃايو،
ميران وانگر هري گڻ ٻڙي،
من موهن سان ڳنڍيندا رهو.
رام جو نالو چيندا رهو.
۲. سوارٿ جو سنسار سڄو ٿي،
ڪنهنجو نه ساڻي ڪوئي،
لاهي لاڳاپا هن دنيا سان،
هڪ سان حال وٺيندا رهو،
رام جو نالو چيندا رهو.
۳. ”آشا ترشنا ڪٿڻ جي ناهي،
جيئن ٿڌ تيئن وڌ آهي،
چاهيو اوهين جي جيون مڪتي،
پنچ ٿي دوت دليندا رهو،
رام جو نالو چيندا رهو.

ستگر توکي ساريان

۱. ڏهه سال گذري ڪيئن ويا تنهنجي وره ۾ راڻا!
ستگر توکي سنڀاريان منهنجا حال ٿي ويڳاڻا!

پريو چاهي

١. ٿيندي اوس اُها جا پريو چاهي،
ڪجهه ڪن بندې جي وس آهي!
سيتا سوچيو سونو هرڻ ملندو،
بنواس ۾ نئون ڪو ورق ورندي،
ڪيئن ويو راڻ تنهن کي پڇائي!
ٿيندي اوس اُها جا پريو چاهي.
٢. ڪڏهن ڪوشش سان ڪم ڪن ٿي،
ڪڏهن پاڻ مرادو راس ٿي،
وس واليءَ جي، ٻئي وس ناهي،
ٿيندي اوس اُها جا پريو چاهي.
٣. نڪي سياڻپ سائين وٽ ٿي هلي،
نڪي زور زوراور جو ٿو چلي،
سڀ ربحي رضا ڪنهن کي ڏاهي ٿاهي،
ٿيندي اوس اُها جا پريو چاهي.
٤. شاه جهان کي پٽ ڪئن قيد ڪيا
جيڪو بادشاهه هو سو بندي ٿيا
قضا ڪهڙي ”آشا“ ڪل ڪين آهي!
ٿيندي اوس اُها جا پريو چاهي.

سوامي ٻوڌراج

۱. سنت سوامي ٻوڌراج تون اوچ ڪوٽيءَ جو ڪوي،
تون اُتي پهچي وئين جت نه پهتو آ روي.
۲. پاڻ ۾ پيهي ڪري تو ڪيو ساکياتڪار،
ڏيهه ۾ ڌاٽر ڏسي، تو ڏٺو سڀ کي پيار.
۳. علم کي آڻي عمل ۾ پنهنجو ڪيو ٻيڙو تو پاڻ،
بين جي ٻيڙيءَ لاءِ خود تون ٿئين روشن منار.
۴. توجڏي اهنڪار کي پاتو حلیمائيءَ جو هار،
گيان جو گلزار هئين ۽ ڪرم ڀڳتيءَ جو ڀنڊار.
۵. تو ڪنول گل جيان گذاري ٻوڌ ساري زندگي،
گرهست ۾ رهندي ڪئي پريوءَ جي پيارا بندگي.
۶. اڄ به سچو ساٿي تنهنجو راهه ٿو روشن ڪري،
تنهنجي واڻيءَ جي شمع اُشا‘ادب ۾ ٿي ٻري.

بيت

دلبر دادل شاهه هئين عشق سندو اوتار،
سڪل ٺوڻ دلين ۾ تو آندي نئين بهار،
ڏنڻ پيغام پريم جو اچي محب منا منار،
آهيان آنءُ پينار، دادل تنهنجي در جو.

۶. مایا سان تو ناتو ٿوڙيو،
 جيءُ جانب سان جاني جوڙيو،
 ”انجلیءُ“ جو تون ڪانڌ ڀتار،
 پيارا دادا توکي نمسڪار.
۷. دادل شاهه تنهنجو جنم ملهائون،
 تنهنجي گڻن جا گيت ٿا ڳايون،
 ”آشا“ پايون توکي حب جو هار،
 پيارا دادا! توکي نمسڪار.

رحم وارا

- ڪچاءِ رحم رحمي رحم وارو آهين،
 سوريءَ مان ته ڪندو تون ئي ٿو بڻائين.
۱. تنهنجي مٿر جنهن تي نه تنهن لهر لوڏو،
 تنهن جي ٻيڙي سائين ڪناري لڳائين
۲. نه واهر وسيلو هلي ڪين حيلو
 ڪري وڙ تون والي، منزل پڇائين.
۳. سوپرو اُٿي مان چپيان نام تنهنجو
 سمت اهڙي سائين ڏي تون سدائين
۴. سين ۾ سدا مان پسان ”آشا“ توکي،
 ڪريان سڀ جي خدمت عرض هي اُنائين.

دادا سادو واسواڻي

1. پيارا دادا! توکي نمسڪار
وار وار نمسڪار
گيان جي دادا تو جوت جڳائي،
سمرڻ سنيھ جي راھ بتائي،
هئين عشق جو تون اوتار،
پيارا دادا! توکي نمسڪار.
2. دور ڪيا دڪ تو دڪين جا،
پيٽ پريا تو پيٽ بڪين جا،
هئين بيواھن جو تون آڌار،
پيارا دادا! توکي نمسڪار.
3. پڳت سچو ودوان گياني،
فيلسوف شاعر لاثاني،
تنھنجو جاتيءَ تي اُپڪار،
پيارا دادا! توکي نمسڪار.
4. ستلن کي دادا تو جڳايو،
جيءُ ديا جو سنديش سڻايو،
ڏنڻ پسن پڪين کي پيار،
پيارا دادا! توکي نمسڪار.
5. سنڌڙيءَ جو تون سنت سونهارو،
ديش وديش ۾ تئين هاڪارو،
پڳتيءَ جو هئين تون ڀنڊار،
پيارا دادا! توکي نمسڪار.

من کی سڈار

من پنهنجي کي تون ته سڏار،
پين کي سڏاري ڪين تون سگهندين!

۱. من جیتی جگہ حیت چون تا،
من کی ماری مات ہی کس تا۔

تن حی جڳ ۾ جڻ جڻڪار،
من پنهنجي کي تون ته سڏار.

۲. ہوا بزند کس کی تنہا،
سنگدل ستند کس کی کتہا،

بول نہ کچھ، کر کن لاٹارا
من پنہنجی کی تون تم سڈار۔

۳. ”آسا“ کنس سان بحث نہ کر تون،
آں مکی کر شکر شکر تون!

محبت جي مستيٰ ۾ گذار،
من پنهنجي کي تون ته سڏار.

ویچار ۳۴

کیڈا پی تون کیس لڳائین
نیٹ تم تبندا اچا وار،
نقلي چحرو نقلی رهندو،
کیڈا ہی تون کریں سنگار



سچا سالڪ

- عشق عبادت آهي جن جي پريتمر کي سي پائن ٿا،
سيئي پدارت ترڪ ڪري هڪ سائين کي سي ڏيائن ٿا.
۱. نام نشي ۾ مست رهي سي الڪ جي جوت جڳائڻ ٿا،
پيار جي ڪوري ۾ سي عاشق پنهنجو پاڻ پچائڻ ٿا.
۲. نفس پنهنجي کي ناس ڪري هُو قرب جي ڪفني پائن ٿا،
ٿوڙي ٿڳا هن دنيا سان هڪ رانول کي ريجھائڻ ٿا.
۳. پڙهي الف جو اکر صرف هڪ الف کي دل سان هنڊائڻ ٿا،
نڪ اکيون ڪن بند ڪري پوءِ لنو لولڻ سان لائڻ ٿا.
۴. لوڪ پلي پيو ڪلا ڪري پر برو نه ڪنهن کي پائڻ ٿا،
ڪثرت مان وحدت ۾ آيا هستي پنهنجي مٿائڻ ٿا.
۵. روڪي پراڻ سي پنهنجا پريمي دسوين دوار چڙهائڻ ٿا،
دلبر جو ديدار ڪري هُو انڪد آندڻ پائن ٿا.
۶. ڄاڻ هوندي اڻڄاڻ سڏائي پنهنجو پاڻ لڪائڻ ٿا،
شڪتشيالي سي آهن هر دم جي جيئري پاڻ مٿائڻ ٿا.
۷. امر سي عاشق آهن هر دم جي سر جو دائِ لڳائڻ ٿا،
تات نه تن کي ٻي آشا هڪ سوڍل کي سرچائڻ ٿا.

پڪار

ڳلن ڳوڙها ڳاڙي مان تو لئه پڪاريان
ڪڏهن ملندين راڻا مان تو لئه نھاريان

آليون اکيون منھنجون سچڻ توکي چاھن
بنا تنھنجي دلبر ويڳاڻيون سي آھن!



مايا منجه اڙيا، سي نه مليا محبوب سان.
 ۲. مليا ڪين محبوب کي جي ڪپر ڪارون ڪن،
 ميهارجنين من، سي بنا ٿرهي پار پيا.

برهه گيت

۱. پل پل پور پڇاين ويئي،
 گيت برهه جا ڳاين ويئي!
 تن جي تنڊن کي تارون بڻائي،
 سڪ جو سار وڃاين ويئي!
۲. ايمدو ڪڏهن پريتم مون وٽ؟
 هر هر جهاتيون پايان ويئي!
 ۳. درد جو ڊيپڪ هاري دل ۾،
 حيون هوت جلاين ويئي!
۴. ساڃن من ڪو چئن نه آهي،
 گنگا يمنا وهائين ويئي!
۵. نيڻ ڏين نيئن ڪي نياپا،
 ويل آها واجهاين ويئي!
۶. سورن سان مان سات نياڻي،
 دل پنهنجي بهلاين ويئي!
۷. راهه پڇائي، وات نهاري،
 ڪيئي کانگه اڏاين ويئي!
۸. ”آشا“ اندر ۾ رکي ملڻ جي،
 من پنهنجو پرچاين ويئي!

رهڻو ٺاهه!

- لکين لوڪ چمن ۽ مرن گهر گهر جي ڪهاڻي آ!
- هت رهڻو ڪنهنڪي ٺاهه هر ڪنهنجي پڄاڻي آ!
۱. ڪو راجا هجي يا رنڪ، ڪو پير هجي يا فقير،
چڏي ڪال نه ڪنهنڪي ٿو، دنيا ته ويران آ!
۲. هي جڳت مٿيا آهي، ڪوئي قائم ڪين رهي
ساڀيا سڀني کي سمجهڻ ڪيڏي ته ناداني آ!
۳. ڪيو ڪال کي راوڻ وس، پر وس نه سندس هليو،
نڪي جاءِ ڏسي ويلا، ڪيڏي ته حيراني آ!
۴. ڪل ڪال جي ڪنهنڪي ٺاهه ڪڏهن ڪڙڪي اچي سرتي،
ويا رشي مني چوندا ساري دنيا فاني آ.
۵. جيڪي ڪرڻو ٿي ڪر هاڻ، ڏني ڪين سڀاڻي ڪنهن!
پاڳن سان ملي توکي منش ديهه لائاني آ!
۶. جو پاندو بڻيو ”آشا“ سو نيٺ ته پڇڻو آ،
ست ڪرم ڪري وٺ تون، سنتن جي زباني آ.

بيت

- وعظ ڪن وحدت جا غير اندر ڌارين،
من کي نا مارين هوڪا ڏين حق جا.
۱. هوڪا ڏين حق جا، حق نه سڃاڻين،
جي پاڻ نه پڇاڻين، تن ڪهڙي ڪل الله جي.
۲. تن ڪهڙي ڪل الله جي، سڌون ڪن سڌريا،



هٿين خالي

- هٿين خالي آئين، هٿين خالي ويندين!
 سئي پي تون هڪڙي هٿان ڪين نيندين!
 ۱. دڪي پياسي پيارا دعائون ته ڏيندءِ،
 ڀريل ڪوهه مان هي تون ٻين کي ڀريندين.
 ۲. ڀريوءَ جي امانت ورجائج وڃن ڀر،
 ڪندين جي خيانت دڪي ڏاڍو ٿيندين،
 ۳. رڪي موهه هن لئه تو مايا آ ميري،
 ڏيندءِ ڏنپ سئي ڪجهه نا وٺيندين!
 ۴. ڇڄ نام مڪ سان ۽ ڪڇ دان هٿ سان،
 سڪي ٿيندين ”آشا“ هي سڪ ٻين کي ڏيندين.

سڪ جي مالها

- پريتم تنهنجي ورهه ۾ سڪ جي مالها سوريان،
 سڪ جي مالها سوريان چاهه جو چنگه مان چوريان.
 ۱. تات طلب تنهنجي آهه، شل وات وصل جي وري،
 ملندين محب مٿا تون ڪڏهن تو لئه ڏونگر ڏوريان.
 ۲. تو بن ڪونهي واھ وسيلو، هلي نه منهنجو ڪوئي هيلو،
 دل نه ڏني مون دلبر توکي ٻيو حال ڪنهن سان اوريان.
 ۳. تو هي پيئاريون پريه پيالئون تن جي ”آشا“ پياس آ،
 جانب حلدي آءُ تون سڀ ڪجهه توتان واريان.

ستگرو سوامي سروانند مهاراج

- سوامي سروانند سونهارو
ويو واھ جو وچائي وارو
۱. اڳيانين کي ڳيان ڏنائين،
تن کي نام جو دان ڏنائين
هيو پڳتيءَ جو پنڊارو،
سوامي سروانند سونهارو.
۲. شري ست نام ساکي جپيو جپايو،
پرير پرکاش جو یش ڦهاليو.
کيو پریمين جو ته نيتارو،
سوامي سروانند سونهارو.
۳. دڪڙا دکين جا دوري کيائين،
خالين جھوليون سڀ جون پريائين،
هيو نيلن جو ته سهارو.
سوامي سروانند سونهارو.
۴. ”آشا“ سندن گل گپت ٿو ٻڌي.
سنگت ساري ٿي جنم ملهائي.
هيو لکن دليين جو دلارو،
سوامي سروانند سونهارو.

۲. نڪي يوگ ڄاڻان سماڏي لڳائي،
 ستل آحيان نند ۾ اچي تون اُٿار.
 ۳. منهنجو روح پياسي ازل جي اُسان،
 اچي پيار پنهنجو وري تون پيئار.
 ۵. وره ۾ ويڳائي ”آشا“ گيت ڳايان،
 وڃايان مان تن جي تنبوري جي تار.

من جو منٿن

- من پنهنجي جو ڪر تون منٿن،
 منجي ويندءَ من جي اُلجهن.
 ۱. چنتائون ڪن ٿيون چڪناچور
 هڪ ٻريوءَ جو ڪر تون چنن
 ۲. ڪي ڪم ٻرين ڪي ڪم ٻرين،
 ڪم لڻو ڪيئن پاسو ڪن.
 ۳. ٿونگوتي ته گذارج جڳ ۾،
 ٻوڙا تنهنجي ڪونه ٻڌن.
 ۴. ڪوڏي پي هڪ ٿئي نه سگهندين،
 ڪنهن لڻي ميڙين ايڏو ڏن.
 ۵. ٻاهر پٽڪي سواس وڃائڻ،
 دلبر جو ڪر دل ۾ درشن.
 ۶. نام سان ورتي ”آشا“ جوڙا،
 هي تون چاهين رهڻ ٿو ٻرسن.

آء شيام!

آء شيام! آء شيام!

مدر مدر آ تنهنجو نام.

۱. برج گوگل ۾ راس رچائي،

گوپين جي ڇڏي سُرَت پلائي،

هئين جادوگر گهنشيام!

آء شيام! آء شيام!

۲. گوپيون گوال ٿا توکي سارين،

هنجون هاريندي توکي پڪارين،

اچي پريم جو ڏج پيغام!

آء شيام! آء شيام!

۳. ”آشا“ تنهنجي درشن جي آهي،

درشن ڏئي وڃ پياس ٻجهائي،

تون آهين سکن جو ڌام!

آء شيام! آء شيام!

روٿان زار زار

اکين آب آڻي روٿان زار زار

ڪري ڪير پريتم مونکي پيار!

۱. وئين اهڙي هنڌ تون نه پهچي سگهان ڄت،

ڪريان ڪيئن دلبر تنهنجو مان ديدار.

۲. لطف ڪين مونکي اچي ڪنهن به شيء مان،

منهنجا محب منڙا اچي لهه تون سارا!

اڃا ڪڏهن!

- رام ڇوڻ جي محل اها ٿي،
پوءِ پيارا پڇتائيندين!
۱. ڄمڪي ڪرڻو ٿي ڪر هاڻي،
ڪين ڪي رک تون ڪڏهن سڀاڻي،
ڪڏهن سڀاڻي ڪين ڪي ايندي،
حال ۾ سڀ ڪهه پائيندين.
۲. ماما جي پرينج ۾ اٽڪي،
توشنگو وانگر تو لٽڪي،
سواسن جي ڪيڏي پونجي وڃائڻ،
تون باقي پي ڇا وڃائيندين!
۳. سمرڻ ۾ ڪر سواس سڃاڻا،
سڦلي ڪر شيوا ۾ ماما،
مڌر مڌر ڳوبند حو نام،
ڪڏهن اڃا تون ڳائيندين!
۴. شپ ڪرمن جي پوک تون پوکي،
ڄمون ”آشا“ پهنجي موڪجي،
گذري گهڻي بچي باقي ٿوري،
ڪڏهن لنو لعلن سان لائيندين.

راکو ڀڳوان

- تنهنجو راکو آ ڀڳوان،
گرين ٿو چنٽا ڇو انسان!
درو پديءَ جي لاج رکيائين،
درو، پهلاج جي رکشا ڪيائين.
جن ڀي پريم سان کيس پڪاريو،
ڏنائين نوجيون جو دان،
تنهنجو راکو آ ڀڳوان.
۱. جل ٿل نپ چر جيو اُڀايا،
آد جڳاد کان پريوءَ نڀايا،
هڪ هڪ جي هو سار لهي ٿو،
ڪيڏا سندس آهن احسان!
تنهنجو راکو آ ڀڳوان.
۲. نرڀل جو ٻل آهي رام،
سندس چرڻ ۾ وڻ وڻ وڻ،
وار ونگو تنهنجو ڪين ڪي ٿيندو،
پريو آ سڀ کان وڏ ٻلوان،
تنهنجو راکو آ ڀڳوان.
۳. ”آشا“ پريوءَ جي شرڻ وٺج تون،
پورو ڀروسو تنهن ۾ رکج تون،
سڪ سان سڌڙا سدا ڪندورهي،
اچي مهر ڪندو توتي مهروان،
تنهنجو راکو آ ڀڳوان!

تنهنجي در بڪاري

تنهنجي در تي ستر مان آهيان بڪاري.
 پرچ پانڌو بالحو ڏئي نينهن نڪاري.
 انءِ اڻ تارو آهيان ؛ بيڙي پراڻي.
 جڪو سرون پر آيو تنهنجي بيڙي تاري.
 لڪي لهر لوڏو نه لڳي واءِ ڪوسو
 تنهنجي مهر خنن تي، نهن جي سر آساري
 سوريءَ مان ڪندو هڪ تون سائين ڪرين ٿو،
 تو پنهنجي پيارن جي آفت آڻاري.
 بنا بندگي جي آزندگي اجائي،
 وڃايسر اجائي عمر ائين ساري.
 پويان تنهنجي لئه مان لڙڪن جي مالها،
 پيرين شل قبول، روٿان زاري زاري
 ”اها“ پاس آهي، پسان توکي پريتم،
 ورهه پر ويهائي، عمر آ گذاري



۳. گيان سڌو گلزار سوامي،
 پريس جو هو اوتار سوامي،
 هو پڳتيءَ جو ڀنڊارو،
 سوامي شانتِي پرڪاش سونهارو.
۴. گرم يوگي هو سنت لائني،
 چمڪي سڌائين سندس پيشاني
 ”آشا“ جي اکين جو تارو،
 سوامي شانتِي پرڪاش سونهارو

ڪروڌ

- ڪروڌ کان پيارا ڪر تون ڪنارو،
 ڪروڌ مان ٿئي نقصان پيارا!
۱. ڪروڌ ڪرڻ سان وروڌ وڌي ٿو،
 وروڌ مان جهڳڙو جهڳڙو ٿئي ٿو،
 صبر ۾ تنهنجو شان پيارا!
۲. ڪروڌ جي اڳتي ڪئن نه ڄاڻي،
 تن من کي بيمار بڻائي،
 پهچائي شمشان پيارا!
۳. ڪروڌ ڪري ڪنهنجي دل نه دکائج،
 وات ڪميا جي تون اپنائج،
 اهو سنتن جو گيان پيارا!
۴. آڻ مڃي جو غم ٿو کائي،
 ڪروڌ تي اڃيڪو جيت ٿو پائي،
 سوئي سڄو ودوان پيارا!



حبيان نام، ڪيان شيوا،
 ڪر ديا اهڙي دياوان!
 ڏي نام پنهنجي جو دان.
 ڪيئي جنم منهنجا گذريا، ۵
 نه ٿي پياس پوري منهنجي،
 ڪر آڻا پوري منهنجي،
 ڏي درشن جو وردان.
 ڏي نام پنهنجي جو دان.

ستگرو سوامي شانتي پرڪاش مهاراج

سوامي شانتي پرڪاش سونهارو،
 رهيو جڳت ۾ هڳ کان نيارو.
 ۱. دڪين بڪين جي سار لڏائين،
 پڪين پسن ڪي پيار ڏنائين،
 هو لکن دليين جو سهارو،
 سوامي شانتي پرڪاش سونهارو.
 ۲. ست نام ساڪي منتر چاڻي،
 حئم شري ڪرشن منتر چواڻي،
 ڪيائين دور اڳيان انڌارو،
 سوامي شانتي پرڪاش سونهارو.

مڃ منٺ

مڃ منٺ منهنجي مالڪ

ڏي نام پنهنجي جو دان.

ڏي نام پنهنجي جو دان،

پنهنجي چرڻ جو ڏي ڏيان.

۱. اوديا جي اوندھ ۾

ڪيڏا ڪانوان ٿو ٿاڀا،

ڪر راه روشن منهنجي،

ڏئي مونکي آتڻ ڳيان،

ڏي نام پنهنجي جو دان.

۲. مون ۾ ڪيئي بڙيون ٿي،

ڏس ڏوه نہ تون منهنجا،

آسپس اهڙي تون ڪر،

جئن بڻجان مان گڻوان،

ڏي نام پنهنجي جو دان.

۳. سنگ دنيا جا ڪوٽا،

مليو جن مان دڪ ئي دڪ،

سڪ تنهنجي چرڻ ۾،

چمان چرڻ تنهنجا پڳوان!

ڏي نام پنهنجي جو دان.

۴. ڏي سمت سڄي سائين!

ڏي صحت سني سائين!

۲. تون نيار ۽ نوڙت جي صورت،
تون گيان ۽ پڳتيءَ جي صورت،
او تتل هيٺين جا ٺار ڪنور،
سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.
۵. تو پيتو شهادت جام ملا،
جپيو آخر تائين رام ملا،
لڙڪ لاڙي ”آشا“ نر ٺار ڪنور،
سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.

امرت ويلي

- امرت ويلي جاڳي جاڳي،
۱. گڻ گوڻند جا ڳاءِ ملا!
گڻ گوڻند جا ڳاءِ ملا تون،
سائينءَ کي سرچاءِ ملا!
۲. مانس ديهي اُٺر ديهي،
وبرت ڪين وڃاءِ ملا!
گڻ گوڻند جا ڳاءِ ملا!
۳. مايا جي ڀرپنج ڀر اٽڪي،
مالڪ کي نه پلاءِ ملا!
گڻ گوڻند جا ڳاءِ ملا!
۴. جن ٻي پاتو جاڳي پاتو،
اُٿي رانول کي ريڪههءِ ملا!
گڻ گوڻند جا ڳاءِ ملا!
۵. ”آشا“ ڀلو هي پنهنجو چاهين،
ڀريوءَ کي پرچاءِ ملا!
گڻ گوڻند جا ڳاءِ ملا!

۲. لوڪ چون ٿا آ مستاني
 گل تن کي ڪڙي مٿان!
 درد جو دارون پيٿان!
 ۲. برهه جي ماري ورهه ويڳاڻي
 شل دلبر ويجهو ٿيٿان!
 مان درد جو دارون پيٿان.
 ۳. وڻي وڏي جن وصل ۾ ”آشا“
 تن ڪڙيون مياريون ڏيٿان
 مان درد جو دارون پيٿان.

پڳت ڪنور رام

۱. سدا ياد تون رهندين يار ڪنور،
 آهي تن ۾ تنهنجي تنوار ڪنور!
 او سندين جا پيارا ٿاڪ!
 او سنڌ جي پڳتن جا ٺاڪ!
 سنڌي قوم جو تون سينگار ڪنور،
 سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.
 ۲. لولا لنگڙا توکي ياد ٿا ڪن،
 توکي ياد ڪري ٿا سڏا ڀرن،
 لڳي ڪير اُنهن جي سار ڪنور،
 سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.
 ۳. تو غيرن کي پي پنهنجو ڪيو،
 تنهنجي قرب اڳيان هرڪو ٿي نٿو،
 درويش ڪئين دلدار ڪنور،
 سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.

محبوب منو،

- مون سان چو آڙنوا!
 ۱. پڪ آهي مون پر هوندي ڪاڻ،
 نت چو ٿو رهي پري پريتم پان،
 ويا ورهيه لنگهي منحن ڪين ڏنو،
 محبوب منو، مون سان چو آڙنوا
 ۲. مان ڪانڌ هوندي چو ڏهاڳڻ ٿيان،
 ڪندو قياس سڌائين سڏاڳڻ ٿيان،
 آهي سورن پر مون ڪافي سٺو،
 محبوب منو، مون سان چو آڙنوا
 ۳. هڪ ساعت خنهن کان ڪين سري،
 ايندو ”آٿا“ تي ڪڏهن ڪهل ڪري،
 آهي دلبر خنهنجي قرب ڪنو،
 محبوب منو، مون سان چو آڙنوا

درد جو دارون

درد جو دارون پيڻان
 مان جيڪل درد جو دارون پيڻان
 محب منو ڪڏهن اڳڻ پر ايندو
 جنهن لڻ تي مان جيڻان
 درد جو دارون پيڻان .

۲. لوڪ چون ٿا آ مستاني
 گل تن کي ڪهڙي مڻان!
 درد جو دارون پيڻان!
 ۳. برهه جي ماري ورهه ويڳاڻي
 شل دلبر ويجهو ٿيڻان!
 مان درد جو دارون پيڻان.
 ۴. وڻي وڏي جن وصل ۾ ”آشا“
 تن ڪهڙيون مياريون ڏيڻان
 مان درد جو دارون پيڻان.

پڳت ڪنور رام

۱. سدا ياد تون رهندين يار ڪنور،
 آهي تن ۾ تنهنجي تنوار ڪنور!
 او سندين جا پيارا ڳاڻڪا!
 او سنڌ جي پڳتن جا نائڪا!
 سنڌي قوم جو تون سينگار ڪنور،
 سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.
 ۲. لولا لنگڙا توکي ياد ٿا ڪن،
 توکي ياد ڪري ٿا سڏڪا ڀرن،
 لهي ڪير انهن جي سار ڪنور،
 سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.
 ۳. تو غيرن کي پي پنهنجو ڪيو،
 تنهنجي قرب اڳيان هرڪو ٿي نيمو،
 درويش هئين دلدار ڪنور،
 سدا ياد تون رهندين يار ڪنور.

محب منو

محبوب منو

مون سان چو آڙنوا

۱. بڪ آهي مون پر هوندي ڪاڻ،

نت چو ٿو رحي پري پر بتم ٻاڻ،

ويا ورهيه لنگهي منهن ڪين ڏنو،

محبوب منو، مون سان چو آڙنوا

۲. مان ڪانڌ هوندي چو ڏهاڳڻ ٿيان،

ڪندو قياس سڌائين سهاڳڻ ٿيان،

آهي سورن پر مون ڪافي سٺو،

محبوب منو، مون سان چو آڙنوا

۳. هڪ ساعت جنهن کان ڪين سري،

ايندو ”آشا“ تي ڪڏهن ڪٿل ڪري،

آهي دلير جنهنجي قرب ڪلو،

محبوب منو، مون سان چو آڙنوا

درد جو دارون

درد جو دارون پيڻان

مان جيڪل درد جو دارون پيڻان

۱. محب منو ڪڏهن اڳڻ پر ايندو

جنهن لڙ ٿي مان هيٺان

درد جو دارون پيڻان -

ماءُ

۱. ماءُ ته منهنجي ماءُ،
ڪري صدقي مون لاءِ ساھڻ.
۲. ڄر آندي جي آڻڪي،
بيءَ نه اچي ڪو ٿاءُ!
۳. ممتا جو آ روپ،
بيءَ نه اچي ڪهڪاءُ.
۴. ڪيڏا سنائين سور،
جئن لڳي نه ڪوسو واھ.
۵. ننڊون ڦٽائي پنهنجون،
لڏائين منهنجو سڌ سماھ.
۶. تن کي ڏيئي تسيا،
ڪيائين منهنجو بچاءُ.
۷. وڙ نه وسارج تنهن جا،
ڪر خدمت تنهن جي اٿاھ.
۸. ماءُ وري نا ملندءِ،
تون پوءِ ڪندين پڇتاءُ!
۹. جيئري تنهن جو قدر ڪر،
ته نڪري نيڪي هڳاءُ.
۱۰. امڙ جي آسپس سان،
”آشا“ کڻي ويندين داھ.
۱۱. مات چرنن ۾ سرڳ آ،
آھ ان ۾ ڪين وڌاءُ.

دادا جشن واسواڻيءَ جي ماتا
 پايي ڪرڻا ديوي

1. پايي ڪرڻا ديوي پڳتياڻي،
 پڳتيءَ ۾ پنل سدا سنڌياڻي.
 ڏنو پيار سڀن کي تو پيار،
 ساري توکي سنگت ٿي آڄ ساري.
2. هئي مشڪ تنهنجي منهن ۾ دائر،
 حانت ويلي ٿاين هئي قائم.
 3. تورب جي رضا تي راضي رهي،
 پئي خوشيءَ خوشيءَ سان پيرا سخي.
4. چڙي موه ممت جو تو ناتو،
 پيچ پنهنجي پرينءَ سان تو پاتو.
5. ڪرڻ جو سدا تصور تو ڪيو،
 دڪر ديهه جو تو کان پلجي ويو.
6. تنهنجي نئين ۾ نندلعل وسيو،
 تو آتمر پد ۾ ديرو آڏيو.
7. ڪڪ سڻي ٿي تنهنجي ماتا،
 ڏنڻ سنڌ سڄا جشن دادا.
8. هنن جي درشن سان دڪ دور ٿين،
 اهڙا جوڳي جانب جيئندا رهن.
9. ڪن روشن راهه هزارن جي،
 ڪن پياس ٿا پوري پيارن جي.
10. اولاد جڻي جنهن ماءُ اها،
 ڏنيه ڏنيه ته آشا چئي سا

ماءُ

۱. ماءُ ته منهنجي ماءُ،
ڪري صدقي مون لاءِ ساهه.
۲. ڄر آندي جي آنڪي،
ٻيءَ نه اچي ڪو تاءُ!
۳. ممتا جو آ روپ،
ٻيءَ نه اچي ڪهڪاءُ.
۴. ڪيڏا سنائين سور،
جئن لڳي نه ڪوسو واڻ.
۵. ننڍون ڦٽائي پنهنجون،
لڏائين منهنجو سڏ سماءُ.
۶. تن کي ڏيئي تسيا،
ڪيائين منهنجو بچاءُ.
۷. وڙ نه وسارج تنهن جا،
ڪر خدمت تنهن جي اٿاهه.
۸. ماءُ وري نا ملندءِ،
تون پوءِ ڪندين پڇتاءُ!
۹. جيئري تنهن جو قدر ڪر،
ته نڪري نيڪي هڳاءُ.
۱۰. امڙ جي آسپس سان،
”آشا“ کڻي ويندين ڏاءُ.
۱۱. مات چرنن ۾ سرڳ آ،
آهه ان ۾ ڪين وڌاءُ.

دادا جشن واسواڻيءَ جي ماتا
پاڻي ڪرڻا ديوي

- پاڻي ڪرڻا ديوي پڳتياڻي،
پڳتيءَ ۾ ڀنل سدا سنتياڻي.
۱. ڏنو پيار سڀن کي تو پيار،
ساري توکي سنگت ٿي آڄ ساري.
۲. هڻي مشڪ تنهنجي منهن ۾ دائر،
حا ائت ويلى تائين هڻي قائم.
۳. تورب جي رضا تي راضي رهي،
پئي خوشيءَ خوشيءَ سان ٻيڙا سهي.
۴. ڇڏي موهر ممت جو تو ناتو،
ٻيچ پنهنجي ڀرين سان تو ڀاتو.
۵. ڪرشن جو سدا تصور تو ڪيو،
دڪر ديه جو توکان ڀلڪي ويو.
۶. تنهنجي نئنن ۾ نندل وڌيو،
تو آتم ڀد ۾ ديرو اڏيو.
۷. گک سڦلي ٿي تنهنجي ماتا،
ڏنڻه سنت سڄان جشن دادا.
۸. حصن جي درشن سان دڪ دور ٿين،
اهڙا هوڳي حانب جيئندا رهن.
۹. ڪن روشن راهه هزارن جي،
ڪن پياس ٿا پوري پيارن جي.
۱۰. اولاد جڳي جنهن ماءُ اها،
ڏنيه ڏنيه ته آشا چئبي سا

ماءُ

۱. ماءُ ته منهنجي ماءُ،
ڪري صدقي مون لاءِ ساهڻ.
۲. ڇر آندي جي آڻڪي،
ٻيءَ نه اچي ڪو ٿاءُ!
۳. ممتا جو آروپ،
ٻيءَ نه اچي ڪهڪاءُ.
۴. ڪيڏا سنائين سور،
جئن لڳي نه ڪوسو واڻ.
۵. ننڍون ڦٽائي پنهنجون،
لڏائين منهنجو سڏ سماءُ.
۶. تن کي ڏيئي تسيا،
ڪيائين منهنجو بچاءُ.
۷. وڙ نه وسارج تنهن جا،
ڪر خدمت تنهن جي اٿاهڻ.
۸. ماءُ وري نا ملندڻ،
تون پوءِ ڪندين پڇتاءُ!
۹. جيئري تنهن جو قدر ڪر،
ته نڪري نيڪي هڳاءُ.
۱۰. امڙ جي آسپس سان،
”آشا“ کڻي ويندين ڏاءُ.
۱۱. مات چرنن ۾ سر ڳ آ،
آهه ان ۾ ڪين وڌاءُ.

دادا جشن واسواڻيءَ جي مائتا
 پايي ڪرڻا ديوي

- پايي ڪرڻا ديوي پڳتياڻي،
 پڳتيءَ ۾ پنل سدا سنتياڻي.
۱. ڏنو پيار سڀن کي تو پيار،
 ساري توکي سنگت ٿي آڄ ساري.
۲. هئي مشڪ تنهنجي منهن ۾ دائر،
 حانت ويلي تائين هئي قائم.
۳. تورب جي رضا تي راضي رهي،
 پئي خوشيءَ خوشيءَ سان پيرا سهي.
۴. چڙي موه ممت جو تو ناتو،
 پيچ پنهنجي پرينءَ سان تو پاتو.
۵. ڪرڻ جو سدا تصور تو ڪيو،
 دڪم ديهه جو توکان پلجي ويو.
۶. تنهنجي نئنن ۾ نندل وڌيو،
 تو آتم پد ۾ ديرو اڏيو.
۷. ڪڪ سڦلي ٿي تنهنجي مائتا،
 ڏنڻ سنڌ سڄاڻ جشن دادا.
۸. هنهن جي درشن سان دڪ دور ٿين،
 اهڙا جوڳي حانب جيئندا رهن.
۹. ڪن روشن راه هزارن جي،
 ڪن پياس ٿا پوري پيارن جي.
۱۰. اولاد جڳي هنهن ماءُ اها،
 ڏيه ڏنيه ته آها چئي سا

ماءُ

۱. ماءُ ته منهنجي ماءُ،
ڪري صدقي مون لاءِ ساھُ.
۲. چر آندي جي آتڪي،
بيءَ نه اچي ڪو تاڻ!
۳. ممتا جو آ روپ،
بيءَ نه اچي ڪھڪاءُ.
۴. ڪيڏا سنائين سور،
جئن لڳي نه ڪوسو واڻ.
۵. ننڊون ڦٽائي پنهنجون،
لڏائين منهنجو سڌ سماڻ.
۶. تن کي ڏيئي تسيا،
ڪيائين منهنجو بچاءُ.
۷. وڙ نه وسارج تنهن جا،
ڪر خدمت تنهن جي اٿاھُ.
۸. ماءُ وري نا ملندءِ،
تون پوءِ ڪندين پڇتاءُ!
۹. جيئري تنهن جو قدر ڪر،
ته نڪري نيڪي هٻاءُ.
۱۰. امڙ جي آسپس سان،
”آشا“ کڻي ويندين داڻ.
۱۱. مات چرئن ۾ سر پَ آ،
آھ ان ۾ ڪين وڌاءُ.

۱۵۱ جشن واسواڻيءَ جي ماتا
پايي ڪر شڻا ديوي

۱. پايي ڪر شڻا ديوي پڳتياڻي،
پڳتيءَ ۾ پنل سدا سنڌياڻي.
ڏنو پيار سين کي تو پياري،
ساري توکي سنگت ٿي آڇ ساري.
۲. هئي مشڪ تنهنجي منهن ۾ دائر،
حائنت ويلي تائين هئي قائم.
۳. تورب جي رضا تي راضي رهڻ،
پئي خوشيءَ خوشيءَ سان پيرا سڄي.
۴. ڇڏي موه ممت هو تو ناتو،
بيچ پنهنجي پرينءَ سان تو ڀاتو.
۵. ڪرشن جو سدا تصور تو ڪيو،
دڪر ديهه هو توکان پلجي ويو.
۶. تنهنجي نئين ۾ نندلعل وسيو،
تو آتم پد ۾ ديرو آڏيو.
۷. ڪڪ سڦلي ٿي تنهنجي ماتا،
ڏنڻ سنڌ سڄان جشن دادا.
۸. محن جي درشن سان دڪ دور ٿين،
اهڙا هوڳي جانب هيٺندا رهن.
۹. ڪن روشن راهه هزارن جي،
ڪن پياس ٿا پوري پيارن جي.
- اولاد جڻي جنهن ماءُ اها،
ڏنڊ ڏنڊ ته آها چئبي سا

ڪين رنجاءِ

۱. تون ڪنهنڪي ڪين رنجاءِ
تون سڀ سان پال پلاءِ
۲. سڀ ۾ ڀريو ويڙهڪ آهي،
تون ڪنهنڪي ڪين سٽاءِ.
۳. ڪسو هلي ڪو پڪو هلي ڪو،
تون سڀ سان توڙ نڀاءِ.
۴. هرڻ جيان ٻرڻ ۾ ڀڙڪي
تون جيون ڪين وڃاءِ.
۵. دڪ سڪ ڪرمن جو ڦل آهي،
تون سڄا ڪرم ڪماءِ
۶. دنيا مان ڪنهن ڪين وٺيو آ،
تون لنو لالڻ سان لاءِ.
۷. هرڪي مايا جي روپن تي،
تون تن سان دل نه لڳاءِ.
۸. لوڪن جي ڇڏ هائ خوشامد،
”آشا“ گڻ گوبند جا ڳاءِ.

ويچار ۳۳

جنڪي آڪلي ڪنڌ ۾ سي نه پرين پائين،
ماسو جن نه ماڻ سي سڀرين سڀائين

طلسير

- طلسير ۾ تو سائين ڀلايو،
ناحق پنهنجو پاڻ اڙايو.
۱. سڀني کي ساڀيا تو سمجهي،
سڀني سان تو نينهن لڳايو.
۲. هرڻ جيان تورج ۾ پٽڪي،
حيون ويرت پنهنجو وڃايو.
۳. سچ کي ڇڏي ڪيو ڪڇ جو سودو،
حنس مان منڙا ڪڇ نه ڪمايو.
۴. هن لئه ڪوڙ ڪمايئه ڪيئي،
تن مترن پي ڪين نڀايو.
۵. جن سان پال پلائيئه ڪيڏا،
موت ۾ تن ئي ڪيڏو ستايو.
۶. ياري رک هڪ يار سان پيارا،
خنهنجي عنايت پار لڳايو.
۷. پاڻي ڏس تون اندر ۾ جھاتي،
”آشا“ دلبر دل ۾ سمايو.

ويچار ۲۲

”اُطمع ٿي رهه دنيا ۾ هي ٿيل چاهين سڪي،
رک تمنا يار هڪ جي، ڪين ٿيندين تون دڪي.“

نام سان ورتي

- تون نام سان ورتي جوڙ،
من تون ٻيا سڀ ناتا ٿوڙ
۱. سڳا سڻندي ساٿ نه ڏيندءِ،
آنت ڪال ۾ ڪم نا ايندءِ،
مٿو نه پنهنجو ڦوڙ،
من تون ٻيا سڀ ناتا ٿوڙ
من تون نام سان ورتي جوڙ
۲. ڀٽڪي ڀٽڪي عمر وڃايءِ،
سواسن جي پيارا پونجي گنوايءِ،
تون منهن مايا کان موڙ،
من تون ٻيا سڀ ناتا ٿوڙ
من تون نام سان ورتي جوڙ
۳. ”آشا“ دنيا مان ڪجهه نه وٺيندين،
موهه رکي تون دڪي ته ٿيندين،
تون پاڻي ڪين ولوڙ،
من تون ٻيا سڀ ناتا ٿوڙ
من تون نام سان ورتي جوڙ

ويچار ۲۱

ڪيئن ٻيا پاڇن پويان ڊوڙن،
منهن مالڪ کان ويٺا موڙيون.

سوالي

١. تو در داتا سوالي آهيان،
تنهنجي ڪرپا پيار مان چاهيان.
حنس کان سڪ تنهنجي آهي،
هي ڪا چاه اندر ۾ ناهي،
شل تنهنجو درشن پايان!
تو در داتا سوالي آهيان.
٢. پئسو پدارت پد دڪدائي،
نام تنهنجو آهي سڪدائي،
نام حيان ؛ بين کي جپايان،
تو در داتا سوالي آهيان.
٣. توڻي ڏني آ مانس ديهي،
حنس ۾ مليا سڪ سنج سيئي،
پهرائي گڻ تنهنجا ڳايان،
تو در داتا سوالي آهيان.
٤. ساري وس حوتون ئي پالڪ،
”آشا“ تنهنجو آهي پالڪ،
جنم شيوا ۾ سڦل بڻايان،
تو در داتا سوالي آهيان.

ويچار ٢٠

تنهنجو منهنجو ڪجهه بي ناهي،
سڀ ڪجهه سائينءَ جو ئي آهي.

نام سان ورتي

- تون نام سان ورتي جوڙ،
من تون پيا سڀ ناتا ٿوڙ
۱. سڳا سڀنڌي ساٿ نه ڏيندءِ،
انت ڪال ۾ ڪم نا ايندءِ،
مٿو نه پنهنجو ڦوڙ،
من تون پيا سڀ ناتا ٿوڙ
من تون نام سان ورتي جوڙ
۲. ڀٽڪي ڀٽڪي عمر وڃايءِ،
سواسن جي پيارا پونجي گنوايءِ،
تون منهن مايا کان موڙ،
من تون پيا سڀ ناتا ٿوڙ
من تون نام سان ورتي جوڙ
۳. ”آشا“ دنيا مان ڪجهه نه وٺيندين،
موهه رکي تون دڪي ته ڦيندين،
تون پاڻي ڪين ولوڙ،
من تون پيا سڀ ناتا ٿوڙ
من تون نام سان ورتي جوڙ

ويچار ۳۱

ڪيئن پيا پاڇن پويان ڊوڙن،
منهن مالڪ کان وينا موڙيون.

سوالي

۱. تو در داتا سوالي آحيان،
تنهنجي ڪريا ٻار مان چا ايان.
جنمن کان سڪ تنهنجي آهي،
بي ڪا چاه اندر ۾ ناهي،
شل تنهنجو درشن پايان!
تو در داتا سوالي آحيان.
۲. پئسو ٻڌارت ٻڌ ڊڪڏائي،
نام تنهنجو آهي سڪڏائي،
نام حبيان ۽ بين کي حبايان،
تو در داتا سوالي آحيان.
۲. توڻي ڏني آ مانس ديحي،
حنن ۾ مليا سڪ سنج سڀئي،
پحرانئي ڳڻ تنهنجا ڳاڻان،
تو در داتا سوالي آحيان.
۳. ساري وس جو تون ئي ٻالڪ،
”آشا“ تنهنجو آهي ٻالڪ،
جنم شيوا ۾ سڦل بڻاڻان،
تو در داتا سوالي آحيان.

ويچار ۲۰

تنهنجو منهنجو ڪجهه بي ناهي،
سڀ ڪجهه سائين ۽ جو ئي آهي.



پون پور

پون پور پل پل پرېتم پيارا!
لاڙيان لڙڪ ويښي مان سټگر سونهارا.

۱. ويا سال گذري اڃا ڪين آئين،

ايڏي دير دلبر تون چو ٿو لڳائين!

وره ڀر ويڳاڻي، او جيءَ جا جيئارا،

پون پور پل پل پرېتم پيارا!

۲. لنون ڪانو سمجھير سڄڻ جلد ايندين،

دڪي دل کي جانب اچي ڏي تون ڏيندين،

ازل کان اڃايل درشن لاءِ دلارا،

پون پور پل پل پرېتم پيارا!

۳. منهنجا محب مرشد واساما مان ڳايان،

تون چمندين هئين هٿڙا سپاڳو مان آهيان،

ڏنم قرب ڪيڏو منا قرب وارا،

پون پور پل پل پرېتم پيارا!

۴. ”آشا“ تي عنايت اچي ڪر تون پنهنجي،

رڪڇ توڙ تائين سڄڻ پٽ تون منهنجي،

مهروان مرشد ڪندين ٻاجه ٻاجهارا،

پون پور پل پل پرېتم پيارا!



۴. ست سال سڄڻ ڪيئن گذري ويا،
وينو وات وصل حي تھاريان ٿو.
۵. وڙ ڪيڏا تنهنجڻا ”آشا“ تي،
ھرگز نہ سي مان وساريان ٿو.

ننڊ نہ ڪر

- تون ننڊ نہ ڪر نادان
منڙا ننڊ نہ ڪر نادان!
۱. سڀني کي ساڀيا ٿو سمجهين،
اھو تنهنجو اڳيان،
تون ننڊ نہ ڪر نادان!
۲. ھي سڄ ناھي، ڏو سڄ آھي،
راجا ھنڪ مليو ٿيان،
تون ننڊ نہ ڪر نادان.
۳. موھ رکين ٿو جن ڪٽنبين ۾،
ساڙي اڀندءِ شمشان،
تون ننڊ نہ ڪر نادان!
۴. سمھندي سمھندي سال ويا گذري،
چڏ آس اي انسان!
تون ننڊ نہ ڪر نادان!
۵. دنيا ”آشا“ مسافر خانو،
تون ڏينھن بن جو محمان،
تون ننڊ نہ ڪر نادان!

ڪلام

۱. عشق الله جي آهي امانت،
تنهن ۾ سالڪ ڪر نه خيانت.
سڀ ۾ مالڪ موجود ڄاڻج.
ڪر نه تون ڪنهن سان ڪڏهن عداوت.
۲. خالق خلق ۾، خلق خالق ۾،
دائبر قائم رک تون شناخت.
۳. خالق خلقي ساري خلقت،
خلق جي ڪر تون سدائين خدمت.
۴. حسد عداوت ڇڏي پيارا!
رڪ سڀ سان ياري ۽ محبت.
۵. درد واري دل جنهنجي ”آشا“
تنهن تي آهي رب جي رحمت.

ساريان ٿو

۱. توکي ور ور ستر ساريان ٿو،
روئي روئي هنجون هاريان ٿو.
ڪندي ڌيان تنهنجو دل ڀرجي اچي،
توڪي پل پل پيارا پڪاريان ٿو.
۲. ڏنڻ پيار پريتير تو ڪيڏو،
تنهنجو پيار پيئان ۽ پيئاريان ٿو.
۳. لڙڪن جي مالها پيت ڌريان،
تنهنجي صورت سيني ڌاريان ٿو.

۶. ڏٺي جي بندگيءَ ۾ ٿي،
سچو ”آشا“ هٻاءُ آهي.

ياد

- ڏينهن رات گهريان توکي ياد،
ڪڏهن اڳل ڪندين آباد
تنهنجي ورهه ويڳاڻو ڪيو،
منهنجورن پي سگجي ويو.
ويران آ دل جي بستي،
ڪڏهن اچي ڪندين تون شاد
تڳان تنهنجي سحاري ٿي،
پوان تنهنجي پناري ٿي،
ڏس منهنجون مدايون نه تون،
رکي دور نه ڪر ناشادا
روٿان ڪنهنجي اڳيان راڻا،
ڪندين تون ئي قدر سياڻا،
منهنجو حال مڪرم تون ئي،
”آشا“ ڪنهن کي ڏيان فرياد



- پاڻ ڪڍي ٿو ننگ ننگيال،
 داتا آهي دين ديال.
 ۳. چنتائن کي چور ڪري ڇڏ،
 من مالڪ سان پنهنجو گڏي ڇڏ،
 ائين ڏٺي ۽ سان ٿيندو وصال،
 داتا آهي دين ديال.
 ۴. اوت الڪه جي وٽ تون ”آشا“
 پاڻ پرين ڪندو دور نراشا،
 ونڊج واليءَ سان تون حال،
 داتا آهي دين ديال.

حياتي ۽ جهان

- حياتي بي بقاء آهي،
 نه جنهن تي ڪو جڏاءُ آهي
 ۱. پيڙيءَ جو پور آ پيارا،
 فنا جو سڀ سٽاءُ آهي!
 ۲. نه ڏيندو ساٿ ڪو ساٿي
 اڃاڻو هيءُ لڙاءُ آهي!
 ۳. ڪهنبي جو آهه سڀ چٽڪو،
 سڄو جادو ڇههءُ آهي!
 ۴. نوان ناهي ٺهيل ڏاهي،
 سڄڻ جو سڀ لقاءُ آهي!
 ۵. واريءَ جو هي مڪان آهي،
 نه جنهن تي ڪو ٽڪاءُ آهي!



مون ۾ عيب

مون ۾ عيب اپار،

ڏس نه مڊايون منهنجون سائين.

۱. تو بن منهنجو نه واهه وسيلو،

تون منهنجو آڌار - ڏس نه مڊايون...

۲. راضي رهان شل تنهنجي رضا تي،

تون شڪتي ڏي ڏاتار - ڏس نه مڊايون....

۳. حڙي تحڙي آهيان تنهنجي،

تون آهين بخشڻهار - ڏس نه مڊايون....

۴. توکي هرگز ڪين پلايان،

رهندي وڃ سنسار - ڏس نه مڊايون...

۵. وصل جي خاطر ”آشا“ ويڳاڻي،

ڏيندين ڪڏهن ديدار - ڏس نه مڊايون...

دين ديال

ڏاتا آهي دين ديال

ڪيئن نه لهي ٿو سڀ جي سنڀال

۱. ڪوليءَ کي ڏئي ٿو هو ڪڻ ڪڻ،

هاڻيءَ کي ڏي ٿو هو ڪڻ ڪڻ،

پرڀو پاڻ آهي جڳمڀال،

ڏاتا آهي دين ديال

۲. ساري دنيا جو آهي خالق،

روزي رسائي سڀ کي رازق،

جهاتي پائين

- چو نه اندر ۾ جهاتي پائين!
ناحق پنهنجا سواس وڃائين!
۱. هرڻ وانگر تون رُڇ ۾ ڀٽڪي،
سهڪي سهڪي اُڃ نه مٽائين!
۲. چند ڏينهن جو چٽڪو دنيا،
ڪنهن لئه بنگلا محل اڏائين!
۳. پاڇن پويان ڊوڙي ڊوڙي،
تون چو ٿو ٿاڀا ڪائين!
۴. ليلا وانگر هار تي هرڪي،
تون پوءِ مٿان پڇتائين!
۵. موه چڪر جي گهيري ۾،
تون پاڻ کي پاڻ ڦاسائين!
۶. ميڙي ميڙي موذي مري ويا،
ڏن سٽڪرمن ۾ چو نه لڳائين!
۷. دڪين بڪين کي سدا سڪي ڪر،
رب کي راضي ڪرڻ جي چاهين!
۸. نام جي پونجي سنگره ڪر تون،
توشو تيار ڪرڻ جي چاهين!
۹. ڇڏي خوشامد دنيا جي تون،
چو نه ڪرڻ گوبند جا ڳائين!
۱۰. پياس جا ڳوڙها ڳاڙج ”آشا“
چو نه پريتم کي پرچائين!

ٻول مٺي ٻاڻي

- ٻول سدا مٺي ٻاڻي
مڪ سان ٻول سدا مٺي ٻاڻي.
۱. زبان اڳ هيڙي پوءِ به آهي،
ڏند اڳ آيا، اڳ ٿي پڄاڻي،
مڪ سان ٻول سدا مٺي ٻاڻي.
۲. نوري نوڙت سبب ٻڻي،
راجا جي ڀٽ راڻي،
مڪ سان ٻول سدا مٺي ٻاڻي.
۳. ڪانڌ اڳيان سڀاڻپ نا هلندي،
ٿي رهج سدا تون نماڻي،
مڪ سان ٻول سدا مٺي ٻاڻي.
۴. ٻاڙو پاڻي ڪين وڻي ٿو،
ڪيئن ڪوڙي وڻي ڀلا وڻي!
مڪ سان ٻول سدا مٺي ٻاڻي.
۵. دل پي منڙي وڻي منڙي،
”آشا“ تن سان سائين ساڻي،
مڪ سان ٻول سدا مٺي ٻاڻي.

ويچار ۲۹

موه دڪ جو آدر ڪارڻ، رڪ نه ڪنهن ۾ موه تون
راهه سچ هي وٺ سدا، ڪر ڪين ڪنهن سان ٻوه تون.

دين ديال سنگر

- منهنجو سنگر دين ديال،
لهي ڪيئن ته ٿو منهنجي سنڀال.
سوريءَ مان ڪنڊو ڪري،
دامن ٿو گلن سان ڀري.
آئي وڃي ٿي ته ٿري،
سدا منهنجو آ رکڀال،
منهنجو سنگر دين ديال.
ڪيڏو مرشد آ مهربان،
لاهي ڪين سگهان احسان،
ڪيائين ڪيڏو رتبو شان،
منهنجو ننگ ٿو کڻي ننگڀال،
منهنجو سنگر دين ديال.
تنهنڪي رڳ رڳ ۾ ساريان،
روئي روئي هنجون هاريان،
سڀني صورت مان ڌاريان،
ڏئي نام ڪيو جنهن نهال.
منهنجو سنگر دين ديال.

ويچار ۲۸

جيڪي ٿئي ٿو شڪر شڪر ڪر،
صبر شڪر ۾ آئند آهي،
لعل ته لهندين شڪر صبر ڪر.

ٽٽيءَ کي التجا

- ڪجانءِ پياس پوري اُڃايل مان آهيان،
اٿم بک برد جي بکايل مان آهيان.
۱. وڪارن جي ميلي ۾ گم ٿي ويس مان،
وٺي دل تون ڇڏ سان ڀايل مان آهيان.
۲. هي ڏن عهدو اقبال سمورو آطلس،
سڄو سنگ تنهنجو پتڪيل مان آهيان.
۳. دنيا جي درن تي نه اُڄ رک لحي ٿي،
سهي تون سباحو، سائل مان آهيان.
۴. کائي لوڪرون مان آيس تنهنجي در تي،
نه رس منهنجا راڻا! ستايل مان آهيان.
۵. ڪن پنهنجن پراون ڪيو زخمي آهي،
محر جي مله رک گهايل مان آهيان.
۶. عدل ڪر نه سائين، فضل ڪر تون مون تي،
تنهنجي رخم جو ”آشا“ ڦاٽل مان آهيان.

ويچار ۲۷

نگي شان شوڪت پٺيان ڊوڙ تون،
اجايو مٿو ڪين ڪي ڦوڙ تون.

کين نهار

تون بي ڏي کين نهارا
پيارا اکر ڀريوءَ سان پيار.

۱. لوڪن ڏي تو گهڻو نهاريو،
نير اکين مان ڪيڏو هاريو،
هڙ حاصل ٿيو ڪجهه به نه ان مان،

ڪر ڀريوءَ جو ويچار،
تون بي ڏي کين نهارا
۲. نور اکين جو ڪيڏو نچوئين،
ناحق پنهنجي شڪتي کوهين،
گهڻو ڏنو تو، گهڻو پسيو تو،

تو جيڪي ڏٺو سو وسار،
تون بي ڏي کين نهارا
۳. اکرڙيون اٽڪن دل ٿي ڦاسي،
دنيوي رسن کان ره تون پاسي،
ڪهنبي جو سڀ چٽڪو آهي،
”آشا“ ڪنن مايا جو چار،
تون بي ڏي کين نهارا

ويچار ۲۶

آهه اموليه امرت ويلو،
امرت ويلي امرت برڪي،
جاڳي اُٿي جپ نام سويلو

چئو هري هري

- هري هري چئو هري هري،
 پريم سان چئو سڀ ورڃي وري.
 ۱. نام جي نالي ڪيئي ٿريا،
 جوڻ چڪر ۾ ڪين سڀ ٿريا،
 پوساگر مان ويا ٿري،
 هري هري چئو هري هري.
۲. پريو ۽ جي جن شرڻ وٽي،
 تن جي پريو ڪري گئي،
 آيل ويدا تن جي ٿري،
 هري هري چئو هري هري.
۳. ”آشا“ اوت الڪ جي ونج تون،
 سواس سواس سان نام جيچ تون،
 ڪيو درشن کولي دل جي دري،
 هري هري چئو هري هري.

ويچار ۲۵

ڪروڙي پهرين پاڻ جلي ٿو،
 پاڻ جلي پوءِ ٻين کي ڄاڻي،
 سياڻو ڪروڙ کان پاڻ پلي ٿو.

جوت جڳاءَ

١. تون سڀ کي فيض رساءَ،
تون ڪنهن کي ڪين رنجاءِ!
لوڻ وجهڻ سان ڪير ڦٽي ٿو،
تون ڪير ۾ ڪنڊ ملاءِ.
٢. سڀ ۾ سائين وياپڪ آهي،
تون ڪنهن کي ڪين ستاءِ.
٣. خوشي ڏيڻ سان خوشي ملي ٿي،
تون سڀ سان منو ٻالهاءِ.
٤. ڪسو هلي ڪو پڪو هلي ڪو،
تون سڀ سان توڙ نپاءِ.
٥. نفرت جي هٿ باهه ٻري ٿي،
تون محبت مينهن وساءِ.
٦. اوديا جي اوندو آ ”آشا“
تون گيان جي جوت جڳاءِ.

ويچار ٢٢

لڳي ٿو جنهن کي رب جو رنگ،
دنيا جي تنهن کي ڇا پرواهه،
نه مايا ماري ڏنگ.

منزل

۱. گھمن ڦرڻ ويو مونڪان وسري،
درد لڳي ٿو هاڻي مصري.
۲. سورن جي سانچي ۾ دلچي،
منهنجي قسمت وڻي ڦري.
۳. پيڙا ۾ پريتم آ پاتو،
هو مان من جي وڻي مري.
۴. سُرَت شبد جي شادي ٿي آ،
گيان سچي جي جوت بري.
۵. مرشد محر ڪئي ڪا احڙي،
آيل ويدا وڻي تري.
۶. پوساگر جي پيڙ مان ”آشا“
جيون نڀيا وڻي تري.

اڄ جي اولاد

۱. جيئري ڏين ڏنڀ موٽي پائن ھار،
اھو آھي وھنوار پيارا ھن سنسار ھوا
۲. جيتري ٻڌائن ڪين ڪي گيتا ھو ٿا گيان،
مڙھ ڪي سڻائين، گيتا ارڙھون اڌيا
۳. ھيٺري ڊمڙي ڏين ڪين، مٿي ڪن ٿا دان،
گنگا ڪن پروان، گورو گلن سان ڪٿي
۴. جيئري ڪين گھر مان اُماڻين ٻڌا آھرم،
مٿي ڪن ڪريا ڪرم، وارث بڻجن واسطي
۵. اھڙي ھن سنسار مان رڪ نہ اُميدون مور،
مڙئي مٿي جو سور، ”آشا“ ناتو ٻنڌج نام سان.

سمهڄ ڪين

صبح ٿيو ٿي ساجن

سمهڄ ڪين هاڻي!

سمهڄ ڪين هاڻي،

سوڙ ڪي تون ٿاڻي!

۱. سستيءَ ۾ سمهي تو حياتي وڃائي،

ڪري نام سمرڻ عمر ڪر سڃاڻي،

ٿيئي راضي راڻي، صبح ٿيو...

۲. سوبلي اُٿڻ سان ڪلي پاڳ تنهنجو،

کُلي پاڳ تنهنجو ڪري پرين پنهنجو،

پوءِ آند ماڻي، صبح ٿيو....

۳. ”آشا“ اوت وٺ تون الڪ جي سدائين،

لهي سار هر هر سڃاهو ٿو سائين،

منو ڪر تنهن پاڻي، صبح ٿيو....

ويچار ۲۲

جڏهن پون پرينءَ جا پور،

وسي نيٺن مان برسات،

اهو عشق سندو دستور.

سال ٿيا سڪندي!

- سال ٿيا ستگر سڪندي سڪندي،
 سڀني ۾ پي ڪين تون آئين!
 ۱. پل پل تنهنجا پور پور ٿا،
 ياد ڪندي توکي لڙڪ لڙن ٿا،
 ڪڏهن اچي ٿو گلي لڳائين،
 سڀني ۾ پي ڪين تون آئين!
 ۲. ڪيڏو پيار هئس تون ڏيندس،
 حنڙا کڻي تون ڪيئن هئس چمنديا،
 ڪڏهن وري ٿو پاڻ پڙائين،
 سڀني ۾ پي ڪين تون آئين!
 ۳. ستگر ڪيڏا يال پلايئس،
 گرومتر ڏئي حوت جڳايئس،
 ملڙا بول ڪڏهن ٿو ٻڌائين،
 سڀني ۾ پي ڪين تون آئين!
 ۴. ٿيان موتاڄ نه ڪنهنجو سائين،
 پنهنجي هلنديءَ شل تون ڄاڻين،
 ستگر مهر جو مينهن وسائين،
 سڀني ۾ پي ڪين تون آئين!
 ۵. وصل ٿئي والي سان منهنجو،
 ڌيان رهي سدا ستگر تنهنجو،
 شل ”آشا“ جو عرض اڳهائين،
 سڀني ۾ پي ڪين تون آئين!



۱۱. جو ڄمي ٿو سو مري ٿو ڪال ڪنهنڪي نا ڇڏي،
ڪرم ڪيتر آهه دنيا وير جوڌا ويا لڏي!
۱۲. هي ٻڌي احوال نند گوتم جي وئي هڪدم ڦٽي،
دل دنيا جي عيش مان گوتم جي ٿي پيئي کڻي.
۱۳. اوچتو اڌ رات جو هو جهنگ ڏي راهي ٿيو،
راجڌانيءَ کي ڇڏي مڪتيءَ جي لئه ڪاهي ويو.
۱۴. يونگهه هو مگن ۽ آڪاس مان آواز ٿيو،
هيئن نه ٿي مڪتي ملي رستو ڪو وڻ جوڳي پيو.
۱۵. دڪين جي شيوا ڪرڻ سان من کي ملي آرام ٿو،
جو اڇائون ٿو ڇڏي پاڻي سوئي وشارم ٿو.
۱۶. ستيهه اهنسا پريم سبوا جو سمر سڪ سان ڪٽي،
ٻڌ ڪيو پرچار هي سنسار ۾ رمتو بڻي.
۱۷. سڌ ٿين جنهن مان سڌيون سوئي سڌارت هو ٿيو،
مڪتيءَ خاطر هرڪو هنجو پوئلڳ بڻجي پيو.
۱۸. اڄ به دنيا کي ضرورت آهي اهنسا، پيار جي،
صلح جي سردار جي، اهنسا جي اوتار جي.
۱۹. چو طرف جنگيون ۽ جهيڙا وحشت جو وهنوار آ،
چنڊ شانتيءَ جو ڇپيل، سورات سندو اندڪار آ.
۲۰. ”آشا“ گوتم جي سکيا جي عمل جي درڪار آ،
اشت مارگ تي هلڻ سان جڳت نٿا پار آ.



گوتس ٻڌ

۱. جا مڃا اولندھ ھئي ۽ روشنيءَ جو ھو ضرور،
سج نئون آڪاس تي نڪتو تڏھن ظاھر ڏھور.
۲. موج ڪا راجا سڏوڏن جي نگر ۾ وئي مڇي،
يا ٻي راجا جا ڪليا جو گھر ۾ ويس ٻالڪ اچي.
۳. خوب واڏايون وريون ديون گلن ورکا ڪئي،
دان پڇ راجا ڪيا ۽ ڄاڻڻجي راحت وئي،
۴. حوتشي حوتش سڀي شھزادو ٿيندو بينطير،
يا ته ٿيندو راج مالڪ يا ته ويراڳي فقير.
۵. ھي ٻڌي احوال حوتش جو ڪيو راجا خيال،
ڪيئن گوتس ھي اڳيان ڪو آڻيو دڪھ جو مثال.
۶. شادي شھزادي ٿيڻ سان ڪئي ٿيو ھو جوان،
گرجست ۾ رھندي ڪيائين پٽڙو راجل شڪتياڻ.
۷. ھڪ دنھي شھزادو نڪتو ستر لک رن تي چڙھي،
وان تي مردو ڏٺائين کاڌو پئي ڪانون وڙھي.
۸. ھڪ ٻڌي بيمار کي اُن لک کڻي ھلندو ڏسي،
ٻڌا ٿيا ويچار ڪيڏا دل ۾ ھي درسيه پسي.
۹. جيئن پڻ انسان جو آخر ۾ چوڻو حال ٿي؟
سارڻيءَ کان اُن پڇيو گوتس، اھو احوال ڏي.
۱۰. سارڻيءَ ورندي ڏني، آھين تون شھزادو امير،
تون حڏھن ٿيندين وڏو پوندءِ خبر سياڻا سڏير.

من کي تنبيه

۱. نه ماڻو ڪر جوانيءَ تي نه دولت سونھن تي پيارا!
مٽي آھين، مٽي ٿيندين، مٽيءَ ۾ تون ملڻ وارا!
نه ڪارا وار هي رھندا، اڃا آخر ته هي ٿيندا،
بحاري ڪين ڪي دائر، خزان ايندي اوس پيارا!
۲. ويا عالِم، ويا عاقل، ويا راجا، محاراجا،
مٽيءَ ۾ سي مٽي ٿي ويا، لاڻا جن آسمان تارا!
۳. ھيا جن کي محل ماڙيون، ھٿين خالي ته سي ويڙا،
مقامن مان به جن ميڙيو، ويا ڪارون سي پارا!
۴. ڏٺيءَ جي سڀ امانت آ، نه تنھن ۾ تون خيانت ڪر،
ڏسڻ وارو ڏسي ويٺو تنھنجا اعمال هي سارا!
۵. خدا جي خوف ۾ ”آشا“ هلچ ضمير موجب تون،
حوص وارا هلين هوا وانگر هٿن ٿا خوب لامارا!
۶. يقينوار ۾ تون رک، رضا رب تي تون ره راضي،
ته ملندءَ روح جي راحت ۽ ڏسندين تون پرين پيارا!
۷. اڃا تون سڀ ڇڏي ”آشا“ تمنا يار جي هڪ رک،
حوامن تي حڪومت ڪئي، ٿيا جڳهه ۾ سي سويارا!

جڳدمبا ماتا

- تنهنجي صورت مان ماتا پنهنجي دل ۾ وهاريندس،
 پنهنجي دل ۾ وهاريندس، توکي حردم ساريندس.
 ۱. تنهنجي ڪرپا ڪيڏي آ، جنهنجو آرنه آهي پار،
 احسان لکين تنهنجا، وڙ ڪين وساريندس!
 ۲. تون جڳ جنني امبا! تون سرسوتي ماتا،
 تنهنجي گيان جي جوتي مان گهر گهر ۾ باريندس.
 ۳. ڪڏهن ڏيندين؟ درشن تون ڪڏهن مون وٽ ايندين؟ تون
 اکيون تو لئه وڇايان مان، تنهنجي ويٺو وات نهاريندس.
 ۴. تنهنجي محر محن تي ماتا، آهي پاڳن وارو سو،
 ”آشا“ درشن جو پياسي، تو تان سڀ ڪجهه واريندس.

ويچار ۲۱

ويرت واد وواد ۾ جيون ڪين وڃاء،
 ڪر اچي پرلوڪ حا، پونجي سڄي ڪماء.

ويچار ۲۲

سڀ آهه اکين جو ڏي
 ڏسڻ جهڻ مان ڪجهه به نه ملند،
 ڪجهه سائينءَ جو ڪر پئ.

سانت

- سانت ۾ ويهي وقت گذار،
- ڪڇ به نه ڪنهن سان پُڇ نا ڪنهن کان!
- ٻالهيڻ مان ٻالهوڙو ٿئي ٿو،
تيليءَ مان ٽنپ جهڳڙو ٿئي ٿو.
- پاڻ مان ماڻهو ٿئي بيزار،
سانت ۾ ويهي وقت گذار.
- جيئري لوڪ نه اياڻا سمجھن،
مرڻ پڇاڻان ڪيئن نه ٿا پوڄن.
- سنتن جي سکيا ۽ سار،
سانت ۾ ويهي وقت گذار.
- مڻن کي سون برابر ڄاڻج،
مڻن رکي تون پاڻ پڇاڻج.
- دل ۾ ڪر دلبر ديدار،
سانت ۾ ويهي وقت گذار.
- ٻالهاڻن سان شڪتي وڃي ٿي،
سواسن جي پونجي گھٽجي ٿي.
- ”آشا“ پريوءَ جو ڪر ويچار،
سانت ۾ ويهي وقت گذار.

ويچار ۲۰

ماڻ ۾ آهي مزو ماڻ جو ميوو تون ڪاءِ،
ماڻ ۾ مالڪ ملي، ماڻ جو تون وڻ هڳاءِ.

ستگرن جون ڳالهيون

1. سدا ستگرن جون ڳالهيون ياد پون،
ڳالهيون باد پون، اکڙيون ٿيون سڪن.
ڪندي ڏيان تن جو ويٺي لڙڪ لڙيان،
ننڍ ۾ به اکڙيون روئڻ ٿيون ۽ ٽمن!
سدا ستگرن جون ڳالهيون ياد پون!
2. کڻي هٿ هٿ ۾ چمنڊا هٿا سي،
آبل اڇي سي هٿڙا من چمن!
سدا ستگرن جون ڳالهيون باد پون!
3. سڄي ڪين سڻندا ڪڏهن دڪ هڙ منعحو،
منا محب مڃنجا وري سار سي لهن،
سدا ستگرن جون ڳالهيون ياد پون!
4. ڪيڏو پيار ڏيندا، ڪيڏي اون رکندا،
ڪري ڪير ٻيو پيار اڇي پيار سي ڪن!
سدا ستگرن جون ڳالهيون باد پون!
5. رهج دور ڪين تون، ائين چيائون،
ويا دور سي هلي، ڪڏهن ڪين ورسن،
سدا ستگرن جون ڳالهيون ياد پون!
6. ڪيائون ڪيڏي رحمت ڪيائون شان ڪيڏو!
نياروند ”آشا“ سڄو شان آسندن،
سدا ستگرن جون ڳالهيون ياد پون!

منهنجا سنگر!

١. تنهنجا وڙ ڪيڏا نه ڀلائيندس،
تنهنجي مهما در در ڳائيندس.
تون محبت جي مورت مرشد،
تنهنجي صورت سڀني سڃاڻيندس.
٢. شل وسري نه تنهنجو نام مونکان،
ڇپيان نام تنهنجو ۽ ڇاڻيندس.
جيڪو پيار ڏنءِ پريتمز مونکي،
پيغام پيار جو پڇاڻيندس.
٣. ڏي پريما ڀڳتي دان مونکي،
تنهنجو ڌيان سدا مان ڏيائيندس.
ڀلي لوڪ نه سمجهي ڪين ٻڌي،
تو سان نينهن جو ناتو نڀائيندس.
٤. ڪري شيوا دڪين پسن بکين جي،
ڏيا پريم جي جوت ڄڻائيندس.
ڪم سونپيان جي تو مونکي مٺا،
ڪندي جيون سڦل بڻائيندس.
٥. هٿين حال محرم منهنجي دل جو،
ڪنهنڪي حال مان دل جو ٻڌائيندس.
تنهنجي سڳيائڻ جي ساڳي ڌيان،
تنهنجي راهه سڀن کي سڻائيندس.
٦. لڳي داغ نه دامن کي ”آشا“
رهجي پٽ جي اچي توکي ڀائيندس.

۲. عجب تنهنجي لپا عجب راز تنهنجا،
 رهين ۽ منين پي نه ڪنهن پار پاتا.
 ۴. ڏئين ڪيڏو ڏاڻو بندوسي شڪر آ،
 اچي شون جيڪو ميسارين تنهن جا کاتا.
 ۵. سخي تون سباجهو محروان آهين،
 آيس ”آشا“ تو در چڙي جڳ ها نانا.

پريتم

۱. پريتم نيل وهائن نير،
 بهو ڪير ڏي دل کي ڏبرا
 وره ڪيو ويڳاڻو آهي،
 سورن ڪيڙو سياڻو آهي.
 آهيان تو لڻ مان دلگير،
 پريتم نيل وهائن نير.
 ۲. پياي تنهنجي پيار جو آهيان،
 بيو ڪو دلير ڪين مان چاهيان،
 تنهنجي ڏاڍي آهي اڪير،
 پريتم نيل وهائن نير.
 ۳. تون ڪوئي نه آهي مهنجو،
 تون ”آشا“ جو ”آشا“ تنهنجو،
 تڪيان راه تنهنجي مان مير،
 پريتم نيل وهائن نير.

منهنجا سنگر!

١. تنهنجا وڙ ڪيڏا نه ڀلائيندس،
تنهنجي مهما در در ڳائيندس.
تون محبت جي مورت مرشد،
تنهنجي صورت سڀني سڃاڻيندس.
٢. شل وسري نه تنهنجو نام مونکان،
چپيان نام تنهنجو ۽ چڻائيندس.
جيڪو پيار ڏنڻ پريتم مونکي،
پيغام پيار جو پڄاڻيندس.
٣. ڏي پريما پڳتي دان مونکي،
تنهنجو ڌيان سدا مان ڏيائيندس.
٤. ڀلي لوڪ نه سمجهي ڪين ٻڌي،
تو سان نينهن جو ناتو نڀائيندس.
٥. ڪري شيوا ڏکين پسن بکين جي،
ڏيا پريم جي جوت جڳائيندس.
٦. ڪم سونپيان جي تو مونکي مٺا،
ڪندي جيون سڦل بڻائيندس.
٧. هٿين حال مڪرم منهنجي دل جو،
ڪنهنڪي حال مان دل جو ٻڌائيندس.
٨. تنهنجي سڪيائڻ جي ساڪي ڌيان،
تنهنجي راهه سڀني کي سڻائيندس.
٩. لڳي داغ نه دامن کي ”آشا“
رهجي پٽ جي اچي توکي پائيندس.

۲. عجب تنهنجي ليلا عجب راز تنهنجا،
 رشين ۽ منين ٿي نه ڪنهن پار پاتا.
 ۴. ڏئين ڪيڏو ڏاٽو بندوبڻي شڪر آ،
 اچي شرن جيڪو ميسارين تنهن جا کاتا.
 ۵. سڄي تون سباجهو مهر وڻ آهين،
 آس "آشا" تو در چڙي ڇڏي ها نانا.

پريتم!

۱. پريتم نيڻ وهائن نير،
 بيو ڪير ڏي دل کي ڏبرا
 وره ڪبو ويهڻو آهي،
 سورن ڪپڙو سياڻو آهي.
 آهيان تو لڻ مان دلگير،
 پريتم! نيڻ وهائن نير.
 ۲. پياڻي تنهنجي پيار جو آهيان،
 بيو ڪو دلبر ڪين مان چاهيان،
 تنهنجي ڏاڍي آهي اڪير،
 پريتم! نيڻ وهائن نير.
 ۳. تو بن ڪوئي نه آهي منهنجو،
 تون "آشا" جو "آشا" تنهنجو،
 تڪيان راه تنهنجي مان مير،
 پريتم! نيڻ وهائن نير.

پريوءَ جي حوالي

۱. بنڊا پاڻ ڪر تون پريوءَ جي حوالي،
پريوءَ جي حوالي، جيڪو جڳ کي پالي.
اڳي پوءِ تنهنجو ڪٿي ٻار پريو،
سڄي دنيا سائين پيو ٿو سنڀالي.
۲. آهي ڏاڍي ترڪڻ وڪارن جي هٿڙي،
ڪڙچ قدم هڪ هڪ سائينءَ کي سنڀالي.
ڪندين پاڻ ارڀڻ ته هڪو تون ٿيندين،
بنڊا ڪر ڪرم سڀ پريوءَ جي تون نالي.
۳. لهي سار سڀ جي سڀاهو ٿو سائين،
پتا ماما وانگر هو سڀ کي ٿو پالي.
سواسن جي پونجڻ نه ويرت وڃائج،
اُٿي نامر چپ تون ”آشا“ پراته ڪالي.

دياوان داتا

دياوان آهين ديالو تون داتا،
پتا تون اسانجو اسانجي تون ماما.

۱. بندو آهه بيوس تون وس وارو آهين،
ڪرم ريڪا ميٿين تون آهين وڌاتا.
۲. لهين ساري جڳ جي تون سار سائين،
ڪندين پياس پوري اسين آهيون آتا.

۱۱. ديش جي ملڪيت پنهنجي ملڪيت،
تنهن کي عيش ۾ ڪين اڏايو
۱۲. وسري ويو ڇا دڏيچ جو تياڳ،
سوارٿ جو پوت پڇايو
۱۳. گنگا يمنا سرسوتي هت،
ڌرتيءَ کي سرڳ بڻايو!
۱۴. سڀ ۾ والي ويابگ ”آشا“،
پيارا ڪنهن کي ڪين رنجايو

پرياتي پڄڻ

- تو غفلت ۾ آهي جنم هي ڳنوايو،
ڪري سڀوا سمرڻ حنم ڪر سڃايو.
۱. اُٿم ڪرم آهي پريءَ جي ته پڳتي،
تو اُلجھن ۾ اُلجھي پريءَ کي ڀلايو
۲. سدا ڪال ڪنڌ تي تنهنجي سوار آهي،
اجا ڪين تو ڪو سمر آهه ٺاهيو
۳. ڪري قول آئين پريءَ سان پيارا!
مابا جي چڪر ۾ تو تنهنجي ڀلايو
۴. پڙهين خوب پيارا، ڪڙهين ڪين پر تون،
ملي محب تنهنجي جنهن آيو مڌايو.
۵. منش دهر اموک ملڻ آهه مشڪل،
ڪري قدر تنهن جو، نه ويرت وڃايو
۶. ”آشا“ لڙڪ لاڙج پرينءَ کي پسڻ لڳ،
ڪيو باد، تنهن وٽ پرين پاڻ آيو.

پريوءَ جي حوالي

۱. ٻنڌا پاڻ ڪر تون پريوءَ جي حوالي،
پريوءَ جي حوالي، جيڪو جڳ کي پالي.
اڳي پوءِ تنهنجو ڪٿي ٻار پريو،
سڄي دنيا سائين پيو ٿو سنڀالي.
۲. آهي ڏاڍي ترڪڻ وڪارن جي هٿڙي،
ڪڻج قدم هڪ هڪ سائينءَ کي سنڀالي.
ڪندين پاڻ ارڀڻ ته هڪو تون ٿيندين،
ٻنڌا ڪر ڪرم سڀ پريوءَ جي تون نالي.
۳. لهي سار سڀ جي سڀاهو ٿو سائين،
پتا ماما وانگر هو سڀ کي ٿو پالي.
سواسن جي پونجي نه ويرت وڃائج،
اُتي نام چپ تون ”آشا“ پراته ڪالي.

دياوان داتا

دياوان آهين ديالو تون داتا،
پتا تون اسانجو اسانجي تون ماما.

۱. بندو آهه بيوس تون وس وارو آهين،
ڪرم ريڪا ميٿين تون آهين وڌاتا.
۲. لهين ساري جڳ جي تون سار سائين،
ڪندين پياس پوري اسين آهيون آتا.

۱۱. ديش جي ملڪيت پنهنجي ملڪيت،
تنهن کي عيش ۾ ڪين اڏايو
۱۲. وسري ويو جا دڏيچ جو تياڳ،
سوارٿ جو پوت پڇاڻو
۱۳. گنگا يمنا سرسوتي هت،
ڌرتيءَ کي سرڳ بڻايو
۱۴. سڀ ۾ والي وياپڪ ”آشا“،
پيارا ڪنهن کي ڪين رنجاو

پرياتي پڇڻ

- تو غفلت ۾ آهي جنم هي گوايو،
ڪري سڀوا سمرڻ جنم ڪر سڃايو.
۱. اُٿم ڪرم آهي پريوءَ جي ته پڳتي،
تو اُلڇڻ ۾ اُلڇي پريوءَ کي پلايو
۲. سدا ڪال ڪنڌ تي تنهنجي سوار آهي،
اها ڪين تو ڪو سمر آه ٺاهيو
۳. ڪري قول آئين پريوءَ سان پيارا
مايا جي چڪر ۾ تو تنهنجي پلايو
۴. پڙهين خوب پيارا، ڪڙهين ڪين پر تون،
ملي محب تنهنجي جنهن آيو مٽايو.
۵. منش ديهه امولڪ ملڻ آه مشڪل،
ڪري قدر تنهن جو، نه ويرت وڃايو
۶. ”آشا“ لڙڪ لڙج پرينءَ کي پسڻ لئ،
ڪيو ياد، تنهن وٽ پرين پاڻ آيو.

پريوءَ جي حوالي

۱. ابتدا پاڻ ڪر تون پريوءَ جي حوالي،
پريوءَ جي حوالي، جيڪو جڳ کي پالي.
اڳي پوءِ تنهنجو ڪٿي بار پريو،
سڄي دنيا سائين پيو ٿو سنڀالي.
۲. آهي ڏاڍي ترڪڻ وڪارن جي هٿڙي،
ڪڇ ڪڇ قدم هڪ هڪ سائينءَ کي سنڀالي.
ڪندين پاڻ ارڀڻ ته هڪو تون ٿيندين،
ابتدا ڪر ڪرم سڀ پريوءَ جي تون نالي.
۳. لهي سار سڀ جي سڀاهو ٿو سائين،
پتا ماما وانگر هو سڀ کي ٿو پالي.
سواسن جي پونجي نه وڃي وڃائج،
اُتي نام چپ تون آشا پراڻه ڪالي.

دياوان داتا

دياوان آهين ديالو تون داتا،
پتا تون اسانجو اسانجي تون ماما.

۱. بندو آه بيوس تون وس وارو آهين،
ڪرم ريڪا ميٿين تون آهين وڌاتا.
۲. لهين ساري جڳ جي تون سار سائين،
ڪندين پياس پوري اسين آهيون آتا.

۱۱. ديش جي ملڪيت پنهنجي ملڪيت
تنهن کي عيش ۾ ڪين اڏايو
۱۲. وسري ويو ڇا دڏيچ جو تماڳ،
سوارت جو پوت پڄايو
۱۳. گنگا يمنا سرسوتي هت،
ڌرتيءَ کي سرڳ بڻايو
۱۴. سڀ ۾ والي وياپڪ ”آشا“،
پيارا ڪنهن کي ڪين رنڀايو

پرياتي چئن

- تو غفلت ۾ آهي جنم هي گنواو،
ڪري سڀوا سمرڻ جنم ڪر سڃاڻو،
۱. اُٿم ڪرم آهي پريءَ جي نه پڄتي،
تو اُٿن ۾ اُلجھي پريءَ کي ڀلايو
۲. سدا ڪال ڪنڌ تي تنهنجي سوار آهي،
اڃا ڪين تو ڪو سمر آهه ٺاهيو
۳. ڪري قول آئين پريءَ سان پيارا!
مايا جي چڪر ۾ تو تنهنڪي ڀلايو
۴. پڙهين خوب پيارا، ڪڙهين ڪين پر تون،
ملي محب تنهنڪي جنهن آيو مٽايو.
۵. منڻ ديهه امولڪ ملڻ آهه مشڪل،
ڪري قدر تنهن جو، نه وبرت وڃايو
۶. ”آشا“ لڙڪ لڙج پرينءَ کي پسڻ لئ،
ڪيو ياد، تنهن وٽ پرين پاڻ آيو.

پريوءَ جي حوالي

۱. بندا پاڻ ڪر تون پريوءَ جي حوالي،
پريوءَ جي حوالي، جيڪو جڳ کي پالي.
اڳي پوءِ تنهنجو ڪٿي ٻار پريو،
سڄي دنيا سائين پيو ٿو سنڀالي.
۲. آهي ڏاڍي ترڪڻ وڪارن جي هٿڙي،
ڪڇ ڪڇ قدم هڪ هڪ سائينءَ کي سنڀالي.
۳. ڪندين پاڻ ارڀڻ ته هڪو تون ٿيندين،
بندا ڪر ڪرم سڀ پريوءَ جي تون نالي.
۴. لهي سار سڀ جي سڄهو ٿو سائين،
پتا ماما وانگر هو سڀ کي ٿو پالي.
۵. سواسن جي پونجِي نه وِرت وڃائج،
اُٿي نامر جڀ تون ”آشا“ پراته ڪالي.

دياوان داتا

دياوان آهين ديالو تون داتا،
پتا تون اسانجو اسانجي تون ماما.

۱. بندو آهه بيوس تون وس وارو آهين،
ڪرم ريڪا ميٿين تون آهين وڌانا.
۲. لهين ساري جڳ جي تون سار سائين،
ڪندين پياس پوري اسين آهيون آتا.

۱۱. ديش جي ملڪيت پنهنجي ملڪيت،
تنهن کي عيش ۾ ڪين اڏايو
۱۲. وسري ويو ڇا دديچ جو تياڳ،
سوارت جو پوت پڇايو!
۱۳. گنگا يمنا سرسوتي هت،
ڌرتيءَ کي سرڳ بڻايو!
۱۴. سڀ ۾ والي وياپڪ ”آشا“،
پيارا ڪنهن کي ڪين رنجايو!

پرياتي پڇڻ

۱. تو غفلت ۾ آهي جنم هي گنوايو،
ڪري سڀ سمرڻ جنم ڪر سڃايو.
۲. اُتم ڪرم آهي پريو جِي ته پڳتي،
تو الجهن ۾ الجهي پريو کي ڀلايو
۳. سدا ڪال ڪنڌ تي تنهنجي سوار آهي،
اها ڪين تو ڪو سمر آه ٺاهيو!
۴. ڪري قول آئين پريو سان پيارا!
مابا جِي چڪر ۾ تو تنهنکي ڀلايو!
۵. پڙهين خوب پيارا، ڪڙهين ڪين پر تون،
ملي محب تنهنکي جنهن آيو مٽايو.
۶. منش ديهه امولڪ ملڻ آهه مشڪل،
ڪري قدر تنهن جو، نه ويرت وحابو!
۷. ”آشا“ لڙڪ لاڙج پريءَ کي پسڻ لڙ،
ڪيو ياد، تنهن وٽ پرين پاڻ آيو.

پريمر جي جوت

- اُتو پريمر جي جوت جڳايو،
نفرت جي اوندو مٽايو!
دنيا جي چمن ۾ پوکيو گل،
ڪنڊا ڪنهن لاءِ ڪين وڃايو! ۱.
- ڪلفت جي ڪٽا ڪٽي آهي،
تنهن کي اُلفت سان چمڪايو!
من ميري کي صاف ڪرڻ لاءِ،
سڄو صابن سڪ جو لڳايو! ۲.
- وير وروڌ مان ڪجهه نا وٺيو،
هڪ ٻئي کي سڀ گلي لڳايو!
اهم وڌي ويو آچوڌاري،
من پنهنجي کي ئي سمجهايو. ۳.
- ورهين کان وچڙيل جي آهن،
تن رٿن کي پرچايو!
اُچڙ دليون آباد ڪرڻ لاءِ،
محبت جو مينهن وسايو! ۴.
- سنساري سرچڻ جا ناهن،
هڪ سائينءَ کي سرچايو!
ويدن جي هيءَ سرجڻ ڀومي،
ڪلياڻ وڌو جو چاهيو. ۵.
- رشين منين جي پاڻ ڀومي،
پڙيانگ نه تنهن کي بڻايو!
۶.

اڪيلو ڪين آهين

- پريو توسان سدائين سان،
ڪين تون پيارا آهين اڪيلو!
۱. هڪ هڪ جي هڻ سار لحي ٿو،
قدم قدم تي رکڻا ڪري ٿو،
راس ڪري ڪم پريو پاڻ،
ڪين تون پيارا آهين اڪيلو!
۲. تون آهين هڪڙو اوزار،
ڪم ڪرڻ وارو ڪرتار،
پاڻ تي ڪر تون ڪين ڪي ماڻ،
ڪين تون پيارا آهين اڪيلو!
۳. پريو جي وٽ شرڻ پيارا،
مٽجي ويندڙ سڀ مونججارا،
ڪڍج نه بي ڪنهنجي تون ڪاڻ،
ڪين تون پيارا آهين اڪيلو!
۴. فڪر ۽ ڦرنا چنتائون ڇڏ،
من مالڪ سان پنهنجو تون ڳڏ،
رب سان ڪر تون روح رهاڻ،
ڪين تون پيارا آهين اڪيلو!

بيت

ماڻيان محب مشاهدو تن ۾ آهي تات،
الهي پهر اڪين مان وسي برهه جي برسات
من ۾ آفقات، سوڍل تنهنجي وصل جي.

هري اوم

هري اوم هري اوم هري اوم . هري ،
چئو پريم سان سپ وري ۽ وري !

۱. هري اوم هري اوم جيڪو چئي ،
اُهو موهم مايا جا ٻنڌن ڪئي .
کلي ٿي اُنهيءَ لئه پريوءَ جي دري ،
هري اوم هري اوم هري اوم هري .

۲. چوراسي چڪر پوءِ جنم هي مليو ،
تنهنجو پاڻه پيارا ته آهي گليو ،
وري ڪين ملندءِ هي موقعو وري ،
هري اوم هري اوم هري اوم هري .

۳. رسن ۾ تون ريجهي عمر نا گنواءِ ،
امله هيرا ماڻڪ هٿان نا وڃاءِ ،
ڪٽج ڪين پاپن جي سرتي پري ،
هري اوم هري اوم هري اوم هري .

۴. هي سنسار ساگر مهاپاري آ ،
وڪارن جا واڱهو، بس توبه زاري آ ،
”آشا“ نام بيڙي تون ويندين تري ،
هري اوم هري اوم هري اوم هري .

۶. پياس تنهنجي درشن جي آهي،
 ”آشا“ گيت ملن جا ڳائي،
 تون ڪر ڪو سڻائو واڻ!
 منهنجا ڪرشن ڪنميا آڻ!

پياس پوري ڪر

۱. پرڻم! پياس تون پوري ڪر
 منهنجو ڪلندو ڪڏهن مقدرا
 گيت ورهه ها ويئي ڳايان
 تنهنجو درشن دلبر چاهيان
 پنهنجي پيار سان ڇولي ڀر،
 پرڻم! پياس تون پوري ڪر.
۲. صورت تنهنجي سيني سامان،
 در تنهنجي هي داسي آهيان،
 ڪندين تون ئي ساري سر،
 پرڻم! پياس تون پوري ڪر.
۳. من مندر ۾ توکي ڏييان،
 آڏ ڳاڏ کان تنهنجي آهيان،
 ”آشا“ چاڪر تنهنجي در،
 پرڻم! پياس تون پوري ڪر.

شري ڪرشن ڪنعيا

منهنجا ڪرشن ڪنعيا آءُ!

اچي کير مڪڻ تون ڪا؟!

گوپيون تو بن مانديون آهن،

وره تنهنجي ۾ گيت ٿيون ڳائڻ،

ڪر تن تي تون ڪهڪا؟

منهنجا ڪرشن ڪنعيا آءُ!

گوال ٻال آهن ويڳاڻا،

اچ تون تن جي دل جا راڻا،

تون له تن جو ست سماءُ،

منهنجا ڪرشن ڪنعيا آءُ!

مٿر مٿر مرلي تو وڃائي،

جنهن به ٻڌي، تنهن سرت پلائي،

لڳي تنهن کي نه ڪوسو وا؟!

منهنجا ڪرشن ڪنعيا آءُ!

گانيون نماڻيون نير وهائڻ،

ڪوس گهرن ۾ ڪيئن نه ٻاڏائڻ!

نٿيون گانيون کائڻ گاهه!

منهنجا ڪرشن ڪنعيا آءُ!

ڪيئي دشاسن ڪنس ستائڻ،

دروپدين جي عزت لٽائڻ،

ڪر تن کي تون ئي تباہ!

منهنجا ڪرشن ڪنعيا آءُ!

تات تنوار

۱. تنهنجي تن ۾ تات تنوار،
 ڪڏهن ايندين مٺا منار.
 ڏينهن جو تنهنجي راه ناريان،
 روئي روئي رات گذاريان،
 آهي سڀني ۾ تنهنجي سار،
 تنهنجي تن ۾ تات تنوار.
 ۲. ساحن وئين تون سُر سٺائي،
 فرش تان تون وئين عرش اُڏائي،
 عرش مان وئين تون ڪچري پارا
 تنهنجي تن ۾ تات تنوار.
 ۳. اون هئي توکي ڪيڏي منهنجي،
 تون مرشد مان هانتي تنهنجي،
 ڏنو امڙ جهان مونکي پيار،
 تنهنجي تن ۾ تات تنوار.
 ۴. وره ۾ ورهه ويا ڪيئي گذري،
 ”آشا“ جي آشا نه ٿي پوري،
 ڏيندين ڪڏهن دلبرديدار،
 تنهنجي تن ۾ تات تنوار.

بيت

پرين ويا پرديس ڏانهن حبتل ڪيئن جيئان!
 نيئن نند حرام ٿي، ويئي لڙڪ پيئان!
 سڄي سڳڻ ٿيئان، ماڻيان محبت مشاهدو.

پريوءَ سان رهاڻ

- ڪر پريوءَ سان روح رهاڻ،
لوڪن سان تو گهڻو ڳالهايو!
لک ڪروڙ تو هتي ڪمايا،
سواس امولڪ پنهنجا گنوايا،
هتان جي مائيا هتي رهي،
نام پدارت ڪين ڪمايو!
لوڪن سان تو گهڻو ڳالهايو!
دنيا جي جهنگهڻن ۾ اٽڪي،
ترشڪوءَ وانگر تو لٽڪي،
سوچ نه ڪيو تو اياڻا ڪو،
ويرت پنهنجو وقت وڃايو!
لوڪن سان تو گهڻو ڳالهايو!
چوراسيءَ بعد جنم مليو ٿي،
پيارا تنهنجو پاڳ کليو ٿي،
رسن ۾ ريجهي رس ورتا،
پر پريتس کي نا پرچايو!
لوڪن سان تو گهڻو ڳالهايو!
ٿورو ڳالهائڻ منو ڳالهائڻ،
ڪنهن کي پيارا ڪين رنجائڻ،
”آشا“ سڀ سان پال پلاءِ،
سنتن منڙا آ سمجهايو!
لوڪن سان تو گهڻو ڳالهايو!

چئو جھوليلعل

- چئو سڪ سان جھوليلعل
آھم داتا اڏيرو لعل۔
۱. سنڌ ۾ وٺي اوتار هو آيو،
دشتن کي جنهن مٽيءَ ملايو،
آھم اسانجو هو رکپال،
چئو سڪ سان جھوليلعل۔
۲. لعل جي جيڪي جوت جڳائڻ،
شرڌا سان بهراڻا ڪڍائڻ،
ڪري پورا تن جا سوال،
چئو سڪ سان جھوليلعل۔
۳. لعل سائين جا پنجرڙا ڳايون،
ويتا وساري ڇهريون ڀايون،
جھولڻ ڪندو ڀلا ڀال،
چئو سڪ سان جھوليلعل۔
۴. سڀ هنن خالي جھوليون ڀري ٿو،
ڊکرا ڊکين جا دور ڪري ٿو،
ڪري سڀن کي مالا مال،
چئو سڪ سان جھوليلعل۔
۵. دولهه ”آشا“ سڀ هي پڄائي،
شرڌا سان جيڪو سيس نوائي،
آهي ننگي سدا ننگپال،
چئو سڪ سان جھوليلعل۔

دل جو دريڻ

دل جو دريڻ ڪرتون صاف

درشن ٿيندءِ دل ۾ پيارا!

۱. اوديا جي لت دور ٿئي ٿي،

سوجهي پنهنجي تڏهن پوي ٿي.

من مندر ۾ پريو دلار!

درشن ٿيندءِ دل ۾ پيارا!

۲. جڳ ۾ ره تون جڳ کان نيارو،

پريوءَ کي تون ٿيندين پيارو،

مٽي ويندءِ سڀ من جا مونجهارا

درشن ٿيندءِ دل ۾ پيارا!

۳. ٻاهر پٽڪي عمر وڃايئ،

هيرا جواهر ڪيئي گنوايئ،

اندر پس نوراني نظارا

درشن ٿيندءِ دل ۾ پيارا!

۴. پريو توکان پري نه ”آشا“

انترمڪ ٿي ڇڏي نراشا.

اندر آند جا ته پنڊارا

درشن ٿيندءِ دل ۾ پيارا!

سچڻ ڪين آئين

سچڻ ڪين آئين

منا ڪين آئين

۱. سڀن ۾ ساريان جاڳندي پڪاربان،
اٿي پھر تو لاءِ روئندي گذاربان !
سچڻ ڪين آئين ! منا ڪين آئين !
۲. ديبا ھي مزن مان مزو نا اچي ٿو
دونهون درد جو دل ۾ دائر دڪي ٿو
سچڻ ڪين آئين ! منا ڪين آئين !
۳. سواءِ تنهنجي ساحن ڪنھن سان حال اوريان ؟
ڪهڙي پار وئين تون ڪهڙي پار ڏوريان !
سچڻ ڪين آئين ! منا ڪين آئين !
۴. ڪڏهن من مدر ۾ تون محبوب ايندين،
پناسي روح ”آشا“ ڪڏهن پيار ڏيندين
سچڻ ڪين آئين ! منا ڪين آئين !

ويچار ۱۹

تنهنجي درد فراق ۾ جيئن ٿيو دشوار،
ڪير لهي منهنجي سارا ستگر منهنجا سپرين.

پنهنجو ڪيائون

مهر ڪري مونڪي پنهنجو ڪيائون،
تن کي ڪين وساريان مان.

۱. ڪيئن چمندا ها هت هو منهنجو،
پيار ڏئي ڪيائون مونڪي پنهنجو،
تن کي ور ور ساريان مان.
مهر ڪري مونڪي پنهنجو ڪيائون.

۲. پاڻ کان پاسي ڪڏهن نه ڪيائون،
پري نه رهجانءِ ائين چيائون،
پل پل تن کي پڪاريان مان.
مهر ڪري مونڪي پنهنجو ڪيائون.

۳. ور ور دل وٺندا ها منهنجي،
ڪيڏي سار هو لهندا ها منهنجي،
تن لئه هنجون هاريان مان.
مهر ڪري مونڪي پنهنجو ڪيائون.

۴. سوامي جن جي مون تي عنايت،
”آشا“ تن جي مون تي رحمت،
ڪيئن تن جي ورهه ۾ گذاريان مان!
مهر ڪري مونڪي پنهنجو ڪيائون.

۲. دڙو ڏوري ڪري ڪين سگهي دل کي ڪڏهن
 ساهه پر تون سمائل نه مون کان پل به پري.
 ۳. ”آشا“ تي عنايت تنهنجي محبوب رهي،
 لونءِ لونءِ ٿي تنبورِي حيان وڃي عرص ڪري.

سڀ جو سائين

تون سڀ جو آهين سائين،
 تون محر جو مينهن وسائين.
 تون پيار جو آهين ساگر،
 پياسين جي پياس بجھائين.
 تون ڪروڙا جو سوروڀ،
 ٿوسين سان پال يلائين.
 لهرن لوڏن وڃ سیر مان،
 تون ٻيڙا ٻني لڳائين.
 جيڪي تههتي شرڻاچن ٿا،
 دڪم درد ٿو تن جا مٽائين.
 تون ئي خالق مالڪ آهين،
 تون بگڙي سڀ جي بڻائين.
 ”آشا“ اچن جي تووَت سوالي،
 تون سڀ جي آس پڄائين.

روح جا راڻا

١. تون مون ڏي نهارين مان توڏي نهارين،
صرف توکي ئي مان اکين ۾ وهاريان.
نذر ٿي نپايان توسان نينهن ناتو،
ڳلن ڳوڙها ڳاڙهي مان ورور پڪاريان.
٢. مان لوڪن جي ليکي رهان لوڪ وچ ۾،
مگر تات تنهنجي مان تن ۾ تنواريان.
ڪمل چرن ڏياريان تنهنجو نام ڳايان،
سڏائين سواسن سان توکي مان ساريان.
٣. منهنجي روح جا راڻا اها آه ”آشا“
ڪندي ڪار ڪم پي نه توکي وساريان!

منهنجا پريتم!

١. تنهنجي تصوير مان منهنجي ٿي اکڙين ۾ تري،
تصور ٿو ڪريان تنهنجو جڏهن نير جهري.
نينهن واري نظر سان نوازش ٿو ڪرين،
سرڳ ڌرتيءَ تي جڏهن پاڪر ۾ پري.
٢. قدمن جي تنهنجي خاک اٿئي پهر لڳايان،
اهڙو شل پاڳ سڏا منهنجو مان محب وري.

اڃا ڪين آئين شيام !

- ڪيئن پايان مان وشرام؟
 اُها ڪين آئين منهنجا شيام!
 روئندي روئيندي راتيون گذرن،
 ۱. بن بادل منهنجو اکڙيون برسن،
 اوربان ڪنهن سان حال اندر جو،
 اچي اُگه لڙڪ منهنجا گهنشيام،
 اُها ڪين آئين منهنجا شيام!
 ۲. ورهه ۾ وباڪل ويٺت آهيان،
 ڏڍ ڏئي دل ڪي پريايان،
 ”آشا“ جي تون اڱڻ ۾ ايندين،
 تنهنجي چرنب چارئي ڌام،
 اُها ڪين آئين منهنجا شيام!

منهنجو ستگر

- منهنجو ستگر دين ديال
 مون تي مهر ڪندو منار.
 ۱. لهرن لوڏن وچ سير مان،
 ڪندو بڙو منهنجو پار.
 ۲. سنيھ خوشاگر آهي سوامي،
 آهي پڳتيءَ جو پندار.
 ۳. پر اڳڪاري سنت لائاني،
 آهي گبان سندو گلزار.
 ۴. درشن ڪئي دڪ دور ٿين ٿا،
 ٿين سڀ باغ بهار.
 ۵. ستگر منهنجو سڄي ساجهو،
 ”آشا“ در تي آ پينار.

سوامي ٿيئون رام مهاراج

۱. سوامي ٿيئون رام جڻه جڻڪار،
سنت ۾ وٺي آئين اوتارا!
سندڙيءَ جو تون سنت سونهارو،
ديش وديش ۾ ٿئين هاڪارو،
چوڌاري تنهنجي هٻڪار.
سوامي ٿيئون رام جڻه جڻڪار!
۲. پريم پرڪاشي منڊل ٺاهي،
ست نام ساڪي چپي چپائي،
پريم جو توه ڪيو پرچار،
سوامي ٿيئون رام جڻه جڻڪار!
۳. گرو نانڪ جيان صورت نماڻي،
امرت جهڙي تنهنجي واڻي،
گيان سندن تون هئين گلزار.
سوامي ٿيئون رام جڻه جڻڪار!
۴. سنت سچو تون هئين لاثاني،
راهه ڏيکاري توه روحاني،
ستگر توتان سد بلهار،
سوامي ٿيئون رام جڻه جڻڪار.
۵. سار لڏي توه دڪين بڪين جي،
سيوا ڪئي توه پسن پڪين جي،
”آشا“ پڳتيءَ جو تون ڀنڊار.
سوامي ٿيئون رام جڻه جڻڪار!

ڏرحي سڙغا !

۱. سڪندي ٿيڙم حال، تو سار نه لڏي سهرين،
ڪڏرا منحنجا حال، آءُ اچي ڏس روبرو.
۲. رڙندي ٿڌي رات، ڏينهن جو پڙ پڇاڻان،
اٿڙين مان بوسات، سڄڻ مڏا وسندي رهي.
۳. ڪنهن مان اوڙيان اورو، عجب جا ماڻهو حتي،
منهنجي من ۾ عيبر، سڙ سڏان مان توهان.
۴. آهين ڪيڏو نه ٿورو، ته به دل کان ڏور نه پانيان،
شايد تون مجبور، ته ته سڄڻ ملين اچي سڳهه ڀر.
۵. ويٺس ڪنهن مري، ڇا ايندين ٿڌن سهرين،
واپس ويٺين وري، منهنجي ڪا ڏسي ڪري.
۶. ڪير ڪري ٻيو پيڙ، ڪير اٿس آراستي،
تون ئي هڪ آڏو، ڪنڊ آڏا ٿي ڄا.

ويٺو ۱۰

ڪر جو اچڻ نه ڪين وڃي تو،
مڙهو مڙهي مڙهو آهين،
ڪر به پڙ نه ٿو ٿئي ٿو.

هري پڄن

- 1 هري پڄن ۾ ڇت نا لائين،
ويرت مانڻ جنم وڃائين.
دنيا مان تون ڪجهه ڪين وٺيندين،
سهڪي سهڪي دم تون ڏيندين.
وينو ڪوڙا ڪرم ڪمائين،
هري پڄن ۾ ڇت نا لائين،
2 سڳا سنبندي سات نه ڏيندءِ،
انت سمي نه سهائي ٿيندءِ،
تو ناحق پاڻ ڦاسائين،
هري پڄن ۾ ڇت نا لائين،
3 هيرن جهڙي امولڪ ديهي،
آلس ۾ تو وڃائي ويهي،
وينو ويرت سواس وڃائين،
هري پڄن ۾ ڇت نا لائين،
4 هڪ ڏينهن ”آشا“ هلڻو آهي
سڀ ڪجهه هٽڙي ڇڏڻو آهي
ڇو نه لنو لالڻ سان لائين،
هري پڄن ۾ ڇت نا لائين،

ويچار ۱۷

سواسن جا ٿا هيرا وڃايون،
ڪال اچي تو جڏهن ڪنڌ تي،
ڳوڙها ڳاڙي پوءِ پڇتايون!

ڪنهن سان سليان ؟

- ڪنهن سان آنءُ سليان هي سُر،
سرتيون! ساجن مئيءَ کان دُور.
آڏو اياڻن روڻن آجايو، ۱
ناحق پاڻ تي لوڪ ڪلايو،
ڪيم وڌو ئي ڄڻ ته قصور،
ڪنهن سان آنءُ سليان هي سُر،
ڦڳڻ ڦولاريو دل نه ڦولاري، ۲
مون لئه خزان آ جڳهه لئه بحاري،
ڄاڻ انبن جھليو پيڻ پُور،
ڪنهن سان آنءُ سليان هي سُر،
محبت ڪرڻ ڪو محڻو ناهي، ۳
پرير ته پوتر ڀاڙ ئي آهي،
مونکي لوڪن سمجهيو نه مور،
ڪنهن سان آنءُ سليان هي سُر،
جن کي جانم ساڻي پنهنجو، ۴
هٿڙي ڪين بڻيو ڪو ڪنهنجو،
آهي ٻيڙيءَ جو هي پُور،
ڪنهن سان آنءُ سليان هي سُر،
ننڍڙي ”آسا“ ڪين اچي ٿي، ۵
اکڙين مان برسات وسي ٿي،
آهي درد جو هي دستور،
ڪنهن سان آنءُ سليان هي سُر،

جيو ديا

- جيو ديا جي جوت جڳايو،
پکين پسن کي گلي لڳايو،
پريوءَ جي اولاد سڀيئي،
چري نه تن تي هلايو. ۱.
- مانش ديهه مندر مالڪ جو،
سدا پوتر تنهن کي بڻايو. ۲.
- جوڻو ٻين کي پيڙي ستائي،
پاڳه پنهنجو تنهن پاڻ ڦٽايو. ۳.
- ماس ماڻهن جو کاتو ناهي،
ڇو پاڻ کي پسون بڻايو. ۴.
- ديا نه جنهنجي دل ۾ آهي،
ٿيو جيئن ته تنهنجو اجايو. ۵.
- پلا مڇيون سنتان درياھ جي،
تن کي لقمو کين بڻايو. ۶.
- کاڌي جو ٿي اثر ٿو من تي،
من جو سک اوهين کين وڃايو. ۷.
- ٿوري زبان جي چسڪي خاطر،
ڇو گگدامن جو خون وهايو. ۸.
- سوارٿ ۾ اوهان انڌا ٿي ڇو،
جيري خاطر، بکري ڪهايو! ۹.
- دادا جو پيغام هي ”آشا“،
سوامي جن جو خيال هنڊايو. ۱۰.

٢. تنهنجي حڪم سان سڀ ڪجهه ٿئي ٿو،
 حڪرو پڻ پي ڪين لڏي ٿو،
 تون ئي ساري جهٽ جو چالڪ.
 تون منهنجو مالڪ، مان تنهنجو بالڪ.
 ٢. تون ساگر مان تنهنجي چولي،
 پيار پنهنجي جي ڏي تون لولي،
 ”آشا“ تنهنجي راه جو سالڪ،
 تون منهنجو مالڪ، مان تنهنجو بالڪ.

سچڻ ايندا

- سچڻ شال ايندا ڀرڻ شال ايندا،
 ٻرين هي اچڻ سان دڪ دور ٿيندا
 ١. الڻي پهر ڪن کي اندر ڀر مان ساريان،
 ساريندي ساريندي هنڪون ويٺي هاريان،
 محب جلد ملندا نذر ڪي ته نيندا،
 سچڻ شال ايندا ٻرين شال ايندا
 ٢. سواءِ تن هي منهنڪون واهر وسيلو،
 مان بيوس اياڻو هلي ڪين حيلو،
 اچي مون دڪيءَ کي سي ڏي پاڻ ڏيندا،
 سچڻ شال ايندا ٻرين شال ايندا
 ٢. آهن منهنڪا راڻا سچڻ سونهن وارا،
 سدا ساهه سڀاڻا اکين جا سي تارا،
 نبل آهيان ”آشا“ اچي سي ڇهيندا،
 سچڻ شال ايندا ٻرين شال ايندا

جيو ديا

- جيو ديا جي جوت جڳايو،
پکين پسن کي گلي لڳايو،
پريوءَ جي اولاد سڀيئي،
چري نه تن تي هلايو. ۱.
- مانش ديهه مندر مالڪ جو،
سدا پوتر تنهن کي بڻايو.
جوڻو ٻين کي پيڙي ستائي،
ياڳه پنهنجو تنهن پاڻ ڦٽايو. ۲.
- ماس ماڻهن جو کاڌو ناهي،
چو پاڻ کي پسون بڻايو.
ديا نه جنهنجي دل ۾ آهي،
ٿيو جيئن ته تنهنجو اجايو. ۳.
- پلامچيون سنتان درياهه جي،
تن کي لقمو کين بڻايو.
کاڌي جو ٿي اثر ٿو من تي،
من جو سک اوهين کين وڃايو. ۴.
- ٿوري زبان جي چسڪي خاطر،
چو گگدامن جو خون وهايو.
سوارٿ ۾ اوهان انڌا ٿي چو،
جيري خاطر، پڪري ڪهايو. ۵.
- دادا جو پيغام هي ”آشا“
سوامي جن جو خيال هندايو. ۱۰.

۲. تنهنجي حڪم سان سڀ ڪجهه ٿئي ٿو،
هڪڙو پن پي ڪين لڏي ٿو،
تون ئي ساري جڳت جو چالڪ.
تون منهنجو مالڪ، مان تنهنجو ٻالڪ.
۲. تون ساگر مان تنهنجي چولي،
پيار پنهنجي جي ڏي تون لولي،
”آشا“ تنهنجي راه جو سالڪ،
تون منهنجو مالڪ، مان تنهنجو ٻالڪ.

سچڻ ايندا

- سچڻ شال ايندا پرين شال ايندا،
پرين جي اچڻ سان دڪ دور ٿيندا
۱. الٽي پهر ڪن کي اندر ڀر مان ساريان،
ساريندي ساريندي هنجون وٺي هاريان،
محب جلد ملندا نڌر کي ته نيندا،
سچڻ شال ايندا پرين شال ايندا
۲. سواءِ تن جي منهنجو نه واهر وسيلو،
مان بيوس اياڻو هلي ڪين حيلو،
اچي مون دڪيءَ کي سي ڏي پاڻ ڏيندا،
سچڻ شال ايندا پرين شال ايندا
۲. آهن منهنجا راڻا سچڻ سونهن وارل،
سدا ساهه سيباڻا اکين جا سي تارا،
نبل آهيان ”آشا“ اچي سي جهپيندا،
سچڻ شال ايندا پرين شال ايندا

ڪڏهن ڏيندين درشن

۱. ڪڏهن ڏيندين درشن تون ڪرڻ مراري!
۲. وٺي عمر منهنجي ائين گذري ساري!
۳. اٿڻ پياس پريتر ڪرين شل تون پنهنجو،
نه ڪا طلب بي ڪا، نه آڌار ڪنهنجو!
۴. وري منش چولو ڪڏهن مونکي ملندو!
ٿيندو تنهنجو درشن منهنجو پاڻ ڪلندو!
۵. تنهنجي سڪ جي ساجن سمرڻي مان سوريان
اچڻ من مندر ۾ توسان حال اوريان.
۶. مڌر مرلي موهن اچي تون وڃائج،
ڪري مڱڻ مونکي ڇاڻي ڇپائج.
۷. دنيا جي مزن مان مزو ڪين آيو،
ملين جي تون ”آشا“ کي جيون سڃايو.

تون منهنجو مالڪ

- تون منهنجو مالڪ مان تنهنجو مالڪ
ساري سرشتي جو تون ئي پالڪ.
۱. مات پتا جيان سار لهين ٿو،
ڏوهه ڏنگايون ڪين ڏسين ٿو،
تنهنجا وڙ، مان ڪين ڪي لائق،
تون منهنجو مالڪ، مان تنهنجو مالڪ.

۲. نه دل ٿي لڳي پنهنجي دنيوي ڪمن ۾،
 ٿيان مان ته مالحل تنهنجي چمن ۾،
 چوندي پشپ پيارل مان تو لئه وڇاين،
 آئين اکين سين مان ور ور نهاربان.
 ۲. ڪپي ڪين مايا نڪي مان مونڪي،
 نڪي عهدو ”آشا“ نڪي شان مونڪي،
 ڪپي پيار تنهنجو، ٻيو سڀ ڪتو ساريان
 آئين اکين سين مان ور ور نهاربان!

پياس

اٿم پياس پريتم! پنهنجي سنگ واريو،
 ڪري ڪرپا درستي ته ساگر مان تاريو.
 ۱. وڪارن جو طوفان لڳي تيز ٿو پيو،
 اوهان ٿي اچي اُن آنديءَ کي تاريو.
 ۲. اوديا جي اوندھ اندر ۾ آراڻا،
 اوهان گيان شمع اچي تنهن ۾ هاريو.
 ۲. اڳي آهيان ٿيندس سڳي ٻاڪھ سان ٿي،
 پنهنجي بيار امريت جو پيالو پيئاريو.
 ۲. ڪمل چرن ڌيان بان اها آھ ”آشا“
 ستل آهيان ننڊ ۾ انجلي اُٿاريو!

دادی شانتی واسواڻي

۱. مڌر مشڪ واري او شانتی نماڻي!
دادل در تي تنهنجي ڪماڻي اڳهاڻي!
ڏنڻ پيار سڀ کي تو پرڀوءَ جي پياري،
جيئي نام پرڀوءَ جو جيون تو تاري.
دادل شاه مرشد سدا توسان ساڻي،
مڌر مشڪ واري او شانتی نماڻي!
۲. دنيا جي رسن کان هيو منهن تو موڙيو،
ڌڻيءَ سان ملڻ لڻ تو نينهن ناتو جوڙيو،
سڄڻ جي تون سڪ ۾ سدائين سڀاڻي،
مڌر مشڪ واري او شانتی نماڻي!
۳. ڪنول گل جيان تو گذاري حياتي،
انڻي پھر لالڻ سان لنوڙي تو لاڻي،
پرڀوءَ ڳود ۾ تو وڃي موج ماڻي،
مڌر مشڪ واري او شانتی نماڻي!

ڪڏهن شام!

۱. آئين اکين سين مان ور ور نھاريان،
ڪڏهن ايندين ڪرشن مان تو لڻ پڪاريان.
وڻي ننڊ نيڻن مان آموڪلاڻي،
اکين کي اوسيئڙو فقط تنهنجو آهي،
انڻي پھر توکي مان رڳ رڳ ۾ ساريان،
آئين اکين سين مان ور ور نھاريان!

۲. اٿم مون ۾ ڪيئي ستر مدايون،

ڏسو ڪين منهنجون مرشد ڪچائون.

دک درد منهنجو مرشد مٽايو.

هلنديءَ هلايو هلنديءَ هلايو!

۳. اکين آب آئي ارداس ڪريان،

چرن اوھان جي سر پھنڪو ڌريان،

”آشا“ جي عرضي مرشد اگھايو،

هلنديءَ هلايو هلنديءَ هلايو!

محب ملن

منهنجا محب ملا منار ملن،

روئي روئي هن لئه نيٺ سڪن.

۱. دلبر دل جو درد ٿا ڄاڻن،

روح رھائون ڪريان ساڻن،

ڪي گھربون گھر ۾ ٿڪن،

منهنجا محب ملا منار ملن.

۲. تن جو تنورو ويٺي وڄاڻن،

گيت ورهه جا ويٺي ڳاڻن،

اچي ڪانگل لات لنون،

منهنجا محب ملا منار ملن.

۳. ساجن لئه مان اکرڙيون وڄاڻن،

گنگا بمنا ويٺي وهائين،

”آشا“ من ڪا سار لهن!

منهنجا محب ملا منار ملن.

مان آهيان ڀولي

۱. مان آهيان سڄڻ ڏاڍي ڀولي،
ڪجانءِ اڙڪي مان تون سولي.
در دنيا جا ڪيئي گهميا مان،
آخر تنهنجا چرڻ چميا مان،
چو ته تنهنجي آهيان گولي.
مان آهيان سڄڻ ڏاڍي ڀولي.
۲. آهيان ڏاڍي عيبن هاڻي،
ميٺ مڊايون منهنجا ساڻي،
سائين پريم جي پاءُ چولي،
مان آهيان سڄڻ ڏاڍي ڀولي.
۳. ”آشا“ کي پنهنجي گود وهاري،
سگ جي سڙي تنهن کي پيئاري،
ڏج مهر سندي تون لولي،
مان آهيان سڄڻ ڏاڍي ڀولي.

هلنديءَ هلايو

۱. هلنديءَ هلايو! هلنديءَ هلايو!
موٽاج مونکي نه سائين بڻايو.
سهڻ جي نه مون ۾ رهي آ ڪا شڪتي،
ڪير ڪين پڙهي نه ڄاڻان ڪا يڪتي.
ٻڌل بيڙي منهنجي ڪناري لڳايو،
هلنديءَ هلايو! هلنديءَ هلايو!

پرين پاڻ ڪندو ڪم راس

ٻاڻهي پرين ڪندو اچي ڪم داس جو سمورو،
جنهنجو صدق سچڻ ۾ ڪم ٿيندو تنهن جو پورو.

۱. بربو ٻاڻ سالڪن جي سڌ سار اچي لهي ٿو،
گهر جون پنهنجي يگتن جون پورون اچي ڪري ٿو.
وشواس رک واليءَ ۾ يگيءَ جو ڪڻ تبورو،
جنهنجو صدق سچڻ ۾ ڪم ٿيندو تنهن جو پورو.

۲. تنهن در تي دبر آهي، انڌير ڪين آهي،
بگڙيل جو سانگ آهي ساحن پاڻهي بڻائي،
جهن تي سندس عنايت رهندو نه ڪم اڏورو،
جهن جو صدق سچڻ ۾ ڪم ٿيندو تنهن جو پورو.

۳. ”آشا“ نه آس لاهج، وڻ ويجهي ٿي ڏٺي جا،
احسان ڪڻ الڪ جا ٻوڪين ڪڻ ڪي ڪنهن جا،
نيڪين جو نيڪ توکي ملندو اوس اُجورو،
جنهنجو صدق سچڻ ۾ ڪم ٿيندو تنهن جو پورو.

هري اوم چپ

هري اوم چپ تون هريءَ جا پيارا،
هريءَ جا پيارا نينهن ۾ نيارا !

۱. چپيندين هريءَ کي سدا سڪي ٿيندين،
صرف پاڻ سان تون نام پونجي نيندين،
ها پونجي توسان انگه سنڱه سهارا،
هري اوم چپ تون هريءَ جا پيارا !

۲. پاڳن سان ملي ٿي توکي منش ديحي،
ويرت وڃائج نه تنهنڪي تون ويحي،
قدر تنهنجو ڪر تون گينور ڇڏ گينوارا،
هري اوم چپ تون هريءَ جا پيارا !

۳. ”آشا“ دنيوي ڳالهيون ڇڏج تون وساري،
تون پل پل پريوءَ کي ڪر ياد پياري،
تون انتر مڪي ٿي پيءُ امرت جي ڌارا،
هري اوم چپ تون پريوءَ جا پيارا !

ويچار ۱۶

ڪين واليءَ کي وسارج تون بندا،
جو وساري حيف تنهنڪي آڏا.

پريو ليلا

پريو تنهنجي ليلا اڀرم اپار،
وجان توتان سائين مان بلهار.

۱. جل ٿل ۾ ٿو جيو اُپائين،
هر ڪنهن کي ٿو روزي رسائين،
لحين ساري جهڳٽ جي سار،
پريو تنهنجي ليلا اڀرم اپار.

۲. تون ئي ڪٿي مان ڪيڇ اُپائين،
بوند مان ڪيئن موتي ٿو بڻائين،
ٽين ڪاڙ ۾ هيرا هزار،
پريو تنهنجي ليلا اڀرم اپار.

۳. خيڪي ڪرن ٿو تنهن ۾ پلائي،
حيو اجاڻ ٿو سمجھي برائي،
آئين برپٽ ۾ تون بهار،
پريو تنهنجي ليلا اڀرم اپار.

۴. آءُ ترشنا ٿي پنڪائي،
ءِشڪوءَ وانگر ٿي لڪائي،
ڪٽ مايا جو تون چار،
پريو تنهنجي ليلا اڀرم اپار.

ڇا تي ڪرين ايمان!

۱. بندا ڇا تي ڪرين ايمان!
آهين ڏينهن ٻن جو مهمان!
ڪوڙي ڪاڻا ڪوڙي ميا،
درخت جي چٽ آهي ڇايا،
آهي فاني سارو جهان،
بندا ڇا تي ڪرين ايمان!
۲. سڪندر قارون پارا لڏي ويا،
شاهي حڪومت هتي ڇڏي ويا،
ڪري خالي مڪل مڪان!
بندا ڇا تي ڪرين ايمان!
۳. چئن ڏينهن جو چٽو آهي،
سايو سمجهين، ساڀيا ناهي،
تنهنجي من مٿ جو خفقان،
بندا ڇا تي ڪرين ايمان!
۴. نام ڇڏي تون ڪوڏيون کڻين ٿو،
جن لاءِ ”آشا“ هڏ تون هڻين ٿو،
سي ساڙي ايندءِ شمشان!
بندا ڇا تي ڪرين ايمان!

ويچار ۱۵

ڪين ڪر تون مال ايڏو زال تي
ڪين ڪر تڪرار ڏن ۽ مال تي.

پاڻي ڪين ولوڙ!

تون پاڻي ڪين ولوڙ

من تون پاڻي ڪين ولوڙ!

۱. دنيا جا هي ڏنڌا ڌاڙيون،

ڏوڙ اڻي بنگلا ۽ ماڙيون،

تن کان منهن تون موڙ،

من تون پاڻي ڪين ولوڙ!

۲. جڳت سمورو مرو اسٽل آ

پياس نه پوري ڪري سوجل آ

مٿو نه پنهنجو ڦوڙ،

من تون پاڻي ڪين ولوڙ!

۳. پريو ڪي تون ويلين وساري،

دم دم توکي سنڀالي ساري!

تنهن سان ورتي جوڙ،

من تون پاڻي ڪين ولوڙ!

۴. سائين سان رڪ نينهن جو ناتو

ميساري ڇڏ تون ٻيو ڪاتو،

تون دنيوي سنڀند "آشا" توڙ،

من تون پاڻي ڪين ولوڙ!

ويچار ۱۴

ترڪ کان پوءِ غائب ۾ تون غرق ٿي.

سنت شرومڻي ساڌو واسواڻي

۱. دادا ساڌو واسواڻي تون آتمڪ روشنمنار.
سنت شرومڻي سنت جا پرڻام توکي وار وار.
گيانِي ڌياني برهمچاري پڻ سڌارڪ فيلسوف.
۲. نور نوراني نيڻن ۾ پيشاني تنهنجي جلويدار.
تون رشي تياڳي تپسوي سنيهم جي صورت هئين،
نياز نوڙت سادگي ۽ گيان جو هئين تون ڀنڊار.
۳. بيواهن جا لڙڪ اُگهيا ۽ پيار تو تن کي ڏنا،
تون هئين هيٺن جو حامي ۽ غريبن مددگار.
۴. تو اميريءَ کي ڇڏي پاڻو فقيريءَ جو لباس،
قرب جي ڪفني تو پاڻي ميران وانگر قربدار.
۵. تقرير ۽ تحرير تنهنجيءَ ۾ عجب تاثير هو،
اڻ ڪوٺيءَ جو ڪوي ۽ سچو تون ساهتيڪار.
۶. سنڌ جو ٽنگور هئين ۽ سنڌ جو تون چيتني،
ساڌنا پڳتيءَ سان تو ڪيو ساڳاٽڪار.
۷. گيان پڳتي ڪرم جو هو تنهنجي جيون ۾ سنگم،
مٺ محبت جا هئا تو وٽ عشق برهم جا انبار.
۸. تنهنجي واڻي گنگا جل جيان انتهڪرڻ سيتل ڪري،
جو پڙهي شردا رکي تنهن جو ڪيو ٿي بيڙو پار.
۹. خلق ۾ خالق پسي تو خلق جي خدمت ڪئي،
اڇ سڄي سنسار ۾ تنهنجو منا آ ناماچار.
۱۰. جنم دن تنهنجو ملهايون سک ۽ شردا سان آسين،
تنهنجو وارث ”انجلي“ ”آشا“ ڏئي سڀني کي پيار.

ڪڏهن شام ايندين !

ڪڏهن شام ايندين مان ويٺي پڪاريان،
 اُڃايل اکين سين مان ور ور نھاريان.
 عجب سونھن تنھنجي آھي سونھن وارا،
 تنھنجي مھڻي مورت نہ سڀي وساربان.
 نڪي پوڳ جاڻان سماڏي لڳائي،
 تنھنجي پٻاس جا ويٺي ڳوڙھا مان ڳاڙبان.
 مڌر تنھنجي مرلي مڌر تنھنجي مسڪان،
 منو نام تنھنجو مان ور ور اُڃاريان.
 مان اکرن ۾ پريتم تہ نڪي وھاريان،
 اٿئي پھر ”آشا“ مان تن ۾ تنواريان.

تنھنجو ڌيان

تنھنجو ڌيان ڏيابان، نھنجو ڌيان ڏيابان،
 تنھنجو ڌيان ڏيابان، نہ ٻيو ڪج مان چاھيان.
 ۱. لوڪن سان ناتا ٽوڙي سڄڻ مان،
 حوڙبان توسان ناتو، توسان لنو لڳايان.
 ۲. جيڪا تنھنجي مرضي، اوس ٿيندي سائي،
 جيئن تون ھلائين، ڀلو پنھنجو پائيان.
 ۳. ڪمل مڪرو تنھنجو ڪڏهن آن؟ ڏسندس،
 ورھ ۾ ويڳاڻي ورھ گيت ڳايان.
 ۴. دنيا جون اڃائون نہ ھرگز ڪي ڪنڊيون،
 ”آشا“ درس تنھنجو فقط آن؟ پايان.

سنت شرومڻي ساڌو واسواڻي

۱. ۱۱۱ ساڌو واسواڻي تون آتمڪ روشنمنار.
سنت شرومڻي سنڌ جا پرڻام توکي وار وار.
گيان ڌياني برهمڇاري پڻ سڌارڪ فيلسوف.
۲. نور نوراني نيڻن ۾ پيشاني تنهنجي جلويدار.
تون رشي تياڳي تپسوي سنيهه جي صورت هئين،
نيار نوڙت سادگي ۽ گيان جو هئين تون ڀنڊار.
۳. بيواهن جا لڙڪا اڳها ۽ پيار تو تن کي ڏنا،
تون هئين هيئن جو حامي ۽ غريبن مددگار.
تو اميريءَ کي ڇڏي پاتو فقيريءَ جو لباس،
قرب جي ڪفني تو پاتي ميران وانگر قربدار.
۵. تقرير ۽ تحرير تنهنجيءَ ۾ عجب تائير هو،
اوج ڪوٽيءَ جو ڪوي ۽ سچو تون ساهتيڪار.
سنڌ جو ٽنگور هئين ۽ سنڌ جو تون چيٽني،
ساڌنا ڀڳتيءَ سان تو ڪيو ساکياتڪار.
۷. گيان ڀڳتي ڪرم جو هو تنهنجي جيون ۾ سنگم،
مٺ محبت جا هئا تو وٽ عشق برهه جا انبار.
تنهنجي واڻي گنگا جل جيان انتهڪرڻ سيتل ڪري،
جو پڙهي شردا رکي تنهن جو ڪيو ٿي بيڙو پار.
۹. خلق ۾ خالق پسي تو خلق جي خدمت ڪئي،
اڄ سڄي سنسار ۾ تنهنجو منا آ ناماچار.
جنم دن تنهنجو ملهايون سڪ ۽ شردا سان آسين،
تنهنجو وارث ”انجلي“، ”آشا“ ڏئي سيني کي پيار.

ڪڏهن شام ايندين !

- ڪڏهن شام ايندين مان ويني پڪاريان،
اُڃايل اکين سين مان ور ور نھاريان۔
- عجب سونھن تنھنجي آھي سونھن وارا،
تنھنجي مڻي مورت نہ سُرِي وساريان۔
- نڪي يوگ ڄاڻان سماڏي لڳائي،
تنھنجي پياس جا ويلِي ڳوڙھا مان ڳاڙيان۔
- مڌر تنھنجي مرلي مڌر تنھنجي مسڪان،
منو نام تنھنجو مان ور ور اُڇاريان۔
- مان اکڙين ۾ پريتر تہ توکي وھاريان،
اٺي پھر ”آشا“ مان تن ۾ تنواريان۔

تنھنجو ڌيان

- تنھنجو ڌيان ڌيان، تنھنجو ڌيان ڌيان،
تنھنجو ڌيان ڌيان، نہ ٻيو ڪج مان چاهيان۔
- لوڪن سان ناتا ٽوڙي سڄڻ مان،
جوڙيان توسان ناتو، توسان لنو لڳايان۔
- حيڪا تنھنجي مرضي، اوس ٿيندي سائي،
جيئن تون هلائين، پلو پنھنجو پانيان۔
- ڪمل مڪرو تنھنجو ڪڏهن آن؟ ڏسندس،
ورھ ۾ ويڳاڻي ورھ گيت ڳايان۔
- دنيا خون اڇائون نہ هرگز ڪي ڪنڊيون،
”آشا“ درس تنھنجو فقط آن؟ پايان۔

واٿون واجهايان

پريتم! تنهنجي اچڻ لاءِ واٿون ويٺي واجهايان،
واٿون ويٺي واجهايان پلڪون ويٺي وڇاڻ.

تنهنجي ورهه ۾ آهيان ورهين کان مان ويڳاڻي،
روئي روئي هنجون هاريان، بند ڪين ٿئي ٿو پاڻي
دل درد سان ڀريل آ، واسا مان ويٺي ڳاڻيان،
پريتم! تنهنجي اچڻ لاءِ واٿون ويٺي واجهايان.

جيءَ جا جيٿارا جانب تڳان تنهنجي ٿي سهارِي،
آهه ڪاڻ ڪانڌ مون ۾ آهيان مان تو ڀناري،
تو کان سواءِ سپرين، ڪجهه ڪين ٻيو مان چاهيان،
پريتم! تنهنجي اچڻ لاءِ واٿون ويٺي واجهايان.

اچي لطف ڪين ”آشا“ دنيوي مزن مان ساڃن،
اقبال عهدو آهي، جنجال مون لاءِ راجن،
چرٿن ۾ تنهنجي ويهي تنهنجو ئي ڌيان ڏيان،
پريتم! تنهنجي اچڻ لاءِ واٿون ويٺي واجهايان.

ويچار ۱۳

پنهجن سان ڪر ڪين ڪي پاسو،
پيار جو پريتم پيا سي آهيان،
ڏي ڏي دل ڪي وصل دلا سو.

ڪڏهن ملنديين !

۱. اُٿي رات آڏيءَ مان تو لئه پڪاريان،
پڪاري پڪاري هنجون ويٺو هاربان.
سنهند توسان جوڙيان ٻيا ناتا مان توڙبان،
مان هڪ پل پي ساجن نه توکي وساربان.
۲. ڪمل چرن تنهنجا مان ڳوڙهن سان ڏوٿي،
پيٽان ڳوڙها سي مان، ٻين کي پيٽاريان.
۳. دنيا جي نه ڪا چاهه آهي منهنجي ڇت ۾،
صرف تنهنجو ئي مان ته نالو اُچاربان.
۴. تن جو تنبورو مان ”آشا“ وڃايان،
ڪڏهن ملنديين راڻا مان تو لئه نهاربان !

ڪين اُڏام

۱. تون اُپ ڏي ڪين اُڏام!
پيارا اُپ ڏي ڪين اُڏام!
قد ڏس پهنجون، ست ڏس پنهنجو
خاڪو پتلو آهي تنهنجو
۲. تنهنجو آخر مڙهه مقام!
ڪهڙي باغ جي تون آهين موري،
ڇڏ آڪڙ ۽ تون مفروري،
پوندءِ ڳچيءَ ۾ دام!
۳. مان مان کي تون مات ڪري ڇڏ،
”آشا“ هينئون هوت سان تون ڏڏ،
تون پائيندين وشرام!

سنگر مهاراج ويا هليا !

سنت شرومڻي سوامي شانتي پرڪاش پيارا ويا هليا،
سنڌي جاتيءَ جا سونهان سنگر سونهارا ويا هليا !
دل ڀريل آ درد سان، اڪڙيون سپن جون اشڪبار،
غم ٿي غم چوڌار آ، جيءَ جا جيئارا ويا هليا !
سار جن دم دم لڌي پيار جن هر دم ڏٺو،
مڪب سي منار منهنجا قرب وارا ويا هليا !
گيان جي پرڪاش سان جن است اوديا کي ڪيو،
جن ڏٺي ٿي روشني روشن منارا ويا هليا !
سڪ جا ساگر ها سوامي ڪروڻا ديا جا روپ ها،
دين دڪين بي سهارن جا سهارا ويا هليا !
جن جي درشن سان ٽڙيا گل باغ جا، آئي بهار،
باغبان لائاني سي دل جا دلارا ويا هليا !
نام جي نوڪا ۾ چاڙهي، ڀوساگر مان پار ڪيو،
سي ملاح ڪامل سوامي، اڪڙين جا تارا ويا هليا !
گل ڪنول وانگر گذاري جن زندگي سنسار ۾،
ستگرو، نرليپ سي نپ جيان نيارا ويا هليا !
راس ڪرشن جيان رچائي پريتم منهنجا رمندا رهيا،
گوال گوپيون ”آشا“ روئن جيءَ جا جيئارا ويا هليا !

دادا جشن واسواڻي جي جنر دن موقعي تي

۱. لک لک جنر مبارڪ دادا جشن پيارا،
ساري وشو ۾ تون چمڪين هيئن چنڊ ۽ ستارا!
سيوا سنيح سمرڻ هي تون راهه ٿو ڄاڻين،
۲. انهي پهر تنهنجي مک مان وهي گنگا جي ٿي تارا!
پگتي ڪرم ۽ گيان جي تروپي تون ته آهين،
۳. ڪيئي پياس ٿا بچائين تو در اچي دلارا!
نوراني نور جهلڪي پيشاني تنهنجي چمڪي،
۴. درشن تنهنجي سان دلبر من جا متن مونتهارا!
محبت جي موم ٻاري روشن ڪرين ٿو رستو،
۵. آهين روحاني رهبر سونهون سچو سونهارا!
آهين پيار جو تون ساگر، هڪ بوند جو مان چاهڪ،
۶. ڪر پياس پوري پريتم، ڪري پال تون پلارا!
آلاپ ”انجلي“ تنهنجا پينام ڏين پرين جو،
”آشا“ ٿنا مان گايان، منهنجي اکين جا تارا!

ويچار ۱۲

تنهنجا ملڙا ملڙا ٻول،
ڏين ٿا آتڻ دل کي ڪيڏو،
منهنجي روح لئه آهڻ ٿول.

ڪر هاڻ

جيڪي ڪرين سو ڪرتون هاڻ،
پوءِ پيارا پڇتائيندين

۱. سواسن جا ٿو هيرا وڃائين،

ويرت جيون ائين بتائين،

سمجھ پيارا تون ته سڃاڻ،

پوءِ پيارا پڇتائيندين!

۲. دان ڪرڻ ۾ دير نه ڪر تون،

پڇ ڪرڻ ۾ اوڀر نه ڪر تون،

شپ ڪرمن جي ڪڍ سرهاڻ،

پوءِ پيارا پڇتائيندين!

۳. نام سان نت تون نينهن لڳائج

نام تون ڏيائج، نام تون ڳائج،

پريو ڪندو ڪم تنهنجو پاڻ،

پوءِ پيارا پڇتائيندين!

۴. پريو جي وٽ شرط پيارا،

”آشا“ چمڪن تنهنجا ستارا،

بي ڪنهنجي ڪڍ ڪين تون ڪاڻ،

پوءِ پيارا پڇتائيندين!

ويچار ۱۱

ڪر دير نا تون دان ۾ پڪ ڪين آهي ساهه تي،
جيڪي اتي خيرات ڪر، ڪال قاصد راهه تي.

پرین پردیس

۱. پرین ویا پردیس منحنجو ساه سانگین کي ساري
ستین سمندین ساجن منحنجا دل روئي حنجنون هاري.
پياس ڪرڻ پياسين هي پوري، ویا ڏورانهن ڏيڻ ۾
ستگر باحقون نام هو امرت ڪير ڀلا ٻيو پيئاري!
۲. وير وڪارن هي آ پاري لوب مود جون لڙون،
دحشت واري هن درياه مان ڪير ڀلا ٻيو تاري.
۳. ست نام ساڪي منتر ڏيئي راه بتائن سچ جي سيئي،
محبب مٺا محبت هي مورت دل تن کي ڪئن وساري!
۴. ”آشا“ تن جي آه عنايت روح کي ڏين ڦا ڇيڪي راحت،
ڀال ڪيائون هن پوريءَ سان آنءُ پيس تن جي پئاري!

جانب جلدي آءُ

۱. منحنجو سڏ ڪن ۾ آ ساهه،
منحنجا جانب جلدي آءُ!
لوڪن کي لک ڪڙي منحنجي،
ڪين ملي دلداري ڪنهنجي،
ڪڙو توکان لک لڪاءُ،
منحنجا جانب جلدي آءُ!
۲. آئي سرءُ آ وڻي بهاري،
مون لئه اوندو جڳهه لئه ڏياري،
لڳو آهي ڪوسو واڌ،
منحنجا جانب جلدي آءُ!
۳. مطلب جي آهي دنياڌاري،
جوني ”آشا“ جڳهه جي ياري،
آهي تنهنجو سچو بس ناءُ،
منحنجا جانب جلدي آءُ!

ونيه

- ڏکيو ڏينهن نه ڏيکار،
 رک پاڻ کان نه ڌار.
 ۱. آهيان، اڳ به مان تنهنجي،
 آهيان پوءِ مان به تنهنجي،
 هلي ڪين ڪي منهنجي،
 اچي منهنجو ڪڍ ٻار،
 ڏکيو ڏينهن نه ڏيکار.
۲. مون ۾ سڱه ڪين آهي،
 مونکي ڏانوَ به ته ناهي،
 وڃان ڪيڏانهن مان ڪاهي،
 آيس تنهنجي مان دوار،
 ڏکيو ڏينهن نه ڏيکار.
۳. ڪمل چرن تنهنجا ڏيڍان،
 تنهنجو نام ويهي ڳايان،
 تارون تن جون وڄائي،
 ڪڍي سڪ جي ستار،
 ڏکيو ڏينهن نه ڏيکار.
۴. ”آشا“ تنهنجي آهي داسي،
 سدا تو لاءِ آ پياسي،
 ڪري قياس مون تي قياسي،
 پنهنجو پيار تون پيٺار،
 ڏکيو ڏينهن نه ڏيکار.

راس ڪندو ڪم پاڻ

1. منهنجا راس ڪندو ڪم پاڻ،
ادبون آهيان انءُ آڻڻ.
سد سد آهي هو ڪريالو،
مهروان آ دين ديالو،
پري نه پر بتم آهي منهنجو،
مون سان آهي سدائين ساڻ، منهنجا راس.....
2. صدق رکي جنهن محل پڪاربان،
ورهه ڀر ويلي هنجون هاربان،
لڙڪ اُگهي ڪيئن پيار ڪري ٿو،
لهي سار سڄڻ ٿو پاڻ، منهنجا راس.....
3. جڳي ڪري ٿو تنهن ۾ چڱائي،
هر رچنا ۾ رکيل پلائي،
راز نه سمجهي لوڪ آياڻو،
آهي سندس منديل مانداڻ، منهنجا راس.....
4. هاري پي اُن جي حبت پي اُن جي،
غم پي اُن جو خوشي پي هُن جي،
ڪين گهبلو من ٿو سمجهي،
آهي ويرت هيءُ چڪتاڻ، منهنجا راس.....
5. ڪن ڏسي ٿو منهنجون ڪچاڻون،
معاف ڪري ٿو ”آشا“ مڊايون،
ڊولڻ ٿي ڍڪي عيب اسانجا،
آهي سڄڻ ستار سڄاڻ، منهنجا راس.....

منهنجا سنگر

ڪري ياد توکي سنگر تنهنجي مهمما ڳائيندس،
تنهنجي مهمما ڳائيندس، سکيا تنهنجي هنڊائيندس.

۱. تون گيانِي هئين ڏياني ودوان تون لاثاني،
تنهنجي گيان جي جوتي مان گهر گهر ۾ جڳائيندس.

۲. ڪڄان مهر منهنجا مرشد چپيان نام سدا تنهنجو،
چپي نام تنهنجو سنگر پين کي پي چپائيندس.

۳. تون پيار جو ساگر هئين ڪيڏو پيار ڏنڻ پريتم،
جو پيار پيتم تنهنجو سو پين کي پيئاريندس.

۴. هئين حال محرم دل جو منهنجي سر جو تون سائين،
لوڪن کي لڪ ڪهڙي ڪنهنڪي حال ٻڌائيندس!

۵. لڏي سار دڪين جي تو، ڏنو پيار پڪين کي تو،
ڪندي شيوا تن جي مان جنم سڦلو ٻڌائيندس.

۶. ڪندي ڏيان تنهنجو سنگر دل ورور ڀرجي اچي،
تنهنجي وره ۾ هر دم مان نيڻين نير وهائيندس.

۷. ”آشا“ تي ڪڄان آسيس توڙ تائين رهجي اچي،
لڳي داغ نه دامن کي هڪ ڏينهن توکي پائيندس.

منهنجا پريتم

منهنجا پريتم مون وٽ آهي،
تو کي سڙي منهنجو ساه!

۱. ويٺو من ڪيئي شري،
ڪڏهن ايندين مون تي وري!
ناهي جيون تي ڪو جڏا،
منهنجا پريتم مون وٽ آهي!

۲. تنهنجا پل پل پور پور،
روبو روبو نيل نيل!
ڪر دلير ڪو ڪڪا،
منهنجا پريتم مون وٽ آهي!

۳. ڪيڏي سار تون لهندو هئين،
دک سڃي نه سگهندو هئين،
پري ڪير ورح جو گهاٽو!
منهنجا پريتم مون وٽ آهي!

۴. منهنجا مرشد مهر تون ڪر،
منهنجا ڪشت ڪلش تون ڪر،
جئن لڳي نه ڪوسو واٽ،
منهنجا پريتم مون وٽ آهي!

۵. ”آشا“ تو لاءِ آ ويڳاڻي،
ڳائي سدائين ورح جي واٽي،
لڳي وصل سندو ڪو واٽ،
منهنجا پريتم مون وٽ آهي!

اُٿي جاڳه!

اُٿي جوڳين وانگر جاڳه!
ته بنڊا پائين پرينءَ جو ماڳ.
سسئيءَ وانگر سمهي جي پوندين،

مهل وڃڻ تي رتُ پيو روئندن،
توڪي ڏسڻو پوندو ڏهاڳه،

اُٿي جوڳين وانگر جاڳه!
ته بنڊا پائين پرينءَ جو ماڳ.

تن جي تندن کي تارون بڻائي،

سڄڻ جي سڪ جو ساز وڄائي،
تون ڳاءِ روحاني راڳه،

اُٿي جوڳين وانگر جاڳه.
ته بنڊا پائين پرينءَ جو ماڳ.

سائينءَ سان جن لنو آ لائي،

پنهنجي آڏي ذات سڃاڻي،
سي ماڻن سدا سهاڳ،

اُٿي جوڳين وانگر جاڳه!
ته بنڊا پائين پرينءَ جو ماڳ.

سائينءَ جو جي سمرن ڪن ٿا،

”آشا“ سڀ ڀر پرين پسن ٿا،

ويو کلي انهن جو پاڳه،
اُٿي جوڳين وانگر جاڳه!

ته بنڊا پائين پرينءَ جو ماڳ.

پريوءَ جو ڌيان ڏيائ

اُتي پريوءَ جو ڌيان ڏيائ

بي ڪنهن سان چت نا لاءِ.
ڌيان ڏئيءَ جو ڏئيءَ سان ميلي.

هاڳه پيارا امرت ويئي.
ننڍون ڪندي نا وقت وڃاءِ.

اُتي پريوءَ جو ڌيان ڏيائ
بي ڪنهن سان چت نا لاءِ.
مايا سان تون ناتو جوڙي.

مالڪ کان منهن ويلين موڙي.
غلطيءَ اهڙيءَ لئه پڇتاءِ.

اُتي پريوءَ جو ڌيان ڏيائ
بي ڪنهن سان چت نا لاءِ.
ڪٽنب قبيلو ساڻ نه هلندو.

سڳا سڀنڌي ساڻ نه ڏيندو
نام سان پيارا نهن لڳاءِ.

اُتي پريوءَ جو ڌيان ڏيائ
بي ڪنهن سان چت نا لاءِ.
مطلب هي سڀ دنياڌاري.

جولي ”آشا“ جهڙي جي ياري،
طلسم ۾ نا دل اٽڪاءِ.

اُتي پريوءَ جو ڌيان ڏيائ
بي ڪنهن سان چت نا لاءِ.

پلائي

سڀني سان ڪر تون ته پلائي،
جيون تنهنجي ٿي سگهائي،
بري منش سان ڪر نه ٻڙائي،
پلي ڪرڻ ۾ آهه پلائي.

ڪرڻي پرڻي

جهڙي ڪرڻي تهڙي پرڻي،
آهه وڏن جي سچ هيءَ چوڻي،
پانچالي ڪئن ڪئي پلائي،
ڪرشن هن جي لاج بچائي.

شپ ڪرم

انب پوکيندين انب کائيندين،
اک پوکيندين اک پائيندين،
شپ ڪرم جو ٻج تون پوکج،
مانش جيون پيارا موڪج.

پريو شرڻ

پريوءَ جي وٽ شرڻ پيارا،
ميٽيندءَ من جا مونجهارا،
سوريءَ مان هو ڪنڊو بڻائي،
بيڙا سڀ جا پني لڳائي.

احنڪار

احنڪار ٻوڙو اندو بڻائي،
ڏاڍائي ۽ ظلم ڪرائي،
شب ڪرمن جو ڦل ته ڳڻائي،
راڻ پارا مٽي ملائي.
گر ڪرپا

گر ڪرپا سان پاڳه ڪلي ٿو،
گر ڪرپا سان رام ملي ٿو،
شڙڏا سان ڪر گر جي شيوا،
توڪي ملندا مڪتي ميوا.

رام نام

رام نام پارس سر آهي،
لوحه منش کي سون مڻائي،
نام پدارت جيڪو پاڻي،
پاڳن وارو سوئي آهي.
ديا

ديا ڏرم پڇ ڪيو سدائي،
ڪٽي نه ويندءُ پئسو پاڻي،
ديا بنا ماڻهو ڪاسائي،
ديا بنا جيون ته اجائي.

نام سمرڻ

نام جو سمرڻ ڪيو پيارا،
مٽجي ويندو سڀ مونجهارا،
پڳتيءَ ۾ ٿيندي آ شڪتي،
پڳتي شڪتي ڏيندي مڪتي.

چوپايون

ڪام

ڪام جيءَ کي اندو بڻائي،
تيءَ جي ڏس تي سندس گهٽائي،
ڪين سگهي ٿي هر گز پوئجي،
پوئجي پوئجي ٿي ٿو روئجي.
ڪروڙ

ڪروڙ ته رت جو ڍاڀ وڌائي،
تنهن مان ڪي نقصان رسائي،
ماڻهوءَ کي چنڊال بڻائي،
شاهي منهنجي ڪروڙ وڃائي.
لوپ

لوپ ڪٿي سان گڏ ڪرائي،
لوپ منهنجي ننڊ ڦٽائي،
لوپ ڪٿي ٿو پاپ ڪرائي،
رت کي رت سان ٿو ويڙهائي.

موه

موه دڪان جو ڪارڻ آهي.
جنهن جنهن ۾ سو پئڪائي،
ڪنهن ۾ موه نه رک تون پيارا!
لوڪ اٿي مطلب جا سارا.

او پريتيم !

- ڪير ٻڌي منهنجي بات !
ڪنهن کي منهنجي تات !
1. دير وڌي دلبر درشن ۾،
غير جا بادل چانبا من ۾.
ورن جي وچ چمڪي چوڌاري،
وسي نيٺن مان برسات،
ڪير ٻڌي منهنجي بات !
2. اکرين جو مان اڳل سڄايو،
پلڪن جو مان پلنگه وڄايو،
هر ڪين پرين آئين !
تارا ٻڙيندي گذري رات،
ڪير ٻڌي منهنجي بات !
3. جل ترڻي جنن جل لئه آئي،
سڀ پي چاهي بوند سنوآئي،
مان پي پياسي ٿن پريتيم لئه،
”آشا“ درشن جي فقرات،
ڪير ٻڌي منهنجي بات !

ويچار ۱۰

- رڪ نه تون مونکي پرين منهنجا پري،
برن جي ٿي باهه سيني ۾ بري.

پريم جو پنت

۱. پريم جو آهي پنت نرالو،
پريم سان ٿئي ٿو اندر اُجالو.
پريم ۾ جن جن پاڻ پتوڙيو،
جيءُ جانب سان جن جن جوڙيو،
آهي تن جو جڳهه ۾ نالو،
پريم جو آهي پنت نرالو.
۲. لوڪ لڄا سڀ لاهي لاهي،
ميران هلي گرڌر ڏي ڪاهي،
ميران وانگر ٿيءُ متوالو،
پريم جو آهي پنت نرالو.
۳. پريوءَ کي ڪر پاڻ تون ارڀڻ،
سواس سواس سان ڪر تون سمرڻ،
سائين تنهنجو سدا رکوالو،
پريم جو آهي پنت نرالو.
۴. پريم ته آهي امرت ڌارا،
پيئن ٿا ڪي ڪي پاڳن وارا،
پي ڏس ”آشا“ پريم جو پيالو،
پريم جو آهي پنت نرالو.

ويچار ۹

حياتي اچائي نه پنهنجي وچاءُ
اُٿي جاڳهه پيارا ڏٺيءَ کي ڏيآءُ.
ڏني جا امانت توکي ڏٺيءَ آ،
نه ڪر تنهن ۾ خيانت سڦلي بڻاءُ

۱۱. "انجليءَ" حي تخلص سان دادا ڪيئي گيت رچيا آهن.
 درد سوز آتن گيتن ۾ پريمي پريم سان ٿا ڳائڻ.
 ۱۲. آهي وڏو ودوان گياني پر نه ڏيکاري ڏيندو آ.
 ڦٽل وارو وڻ جتڪيل سڌائين نصيل سڌائين ٿيندو آ.
 ۱۳. سندس نيٽن ۾ نور نوراني چمڪي سندس ٿي پيشاني
 پريءَ جو ٿو نام جپائي ۽ راحه ڏيکاري روحاني.
 ۱۴. جانب حادوگر هي آهي، دلين تي جادو لڳائي ٿو.
 پيار ڏئي حرڪتن کي پنهنجو پل ۾ پنهنجو بڻائي ٿو.
 ۱۵. "آشا" تي "انجليءَ" جي نوازش متب منو آهي منار،
 ڪين وساري سگهندو "آشا" پياري دادا جشن جو پيار.

دلبر

- منهنجي دل جو دلبر يار سڄڻ
 رسي مون کان ڪئن ٿيو ڌار سڄڻ!
 ۱. پل پل مان جنهن کي ساريان ٿي،
 ويٺي رت جا لڙڪ مان هاريان ٿي،
 من قرب ڪري منار سڄڻ.
 منهنجي دل جو دلبر يار سڄڻ.
 ۲. جنهن پيار ڏئي مون کي پنهنجو ڪيو،
 سو جانب ڪئن جدا ٿي ويو!
 اکيون روئن ٿيون زارون زار سڄڻ.
 منهنجي دل جو دلبر يار سڄڻ.
 ۳. "آشا" هوندي مون ڪها اهڙي ڪئي،
 مون کان متل موچاري هڻن مان وٺي،
 هاڻي ڪئن ڪندو مون کي پيار سڄڻ.
 منهنجي دل جو دلبر يار سڄڻ.

پوڄنيہ دادا جشن واسواڻي

۱. سنڌين جو آ سنت سونهارو، دادا جشن پيارو آ.
۲. گيان سندو گلزار آ دادا، پڳتيءَ جو ته پندارو آ.
۳. دادل شاه جو روحاني وارث منهنجي روح جو راڻو آ.
۴. سادي رهڻي اعليٰ ڪهڻي سد سد هو ته نماڻو آ.
۵. درد آ هنجي دل ۾ ٻين لاءِ، درد تنهن جا دور ڪري محبت جي مرهر سان تن جا گهاٽو پيارو هو ٿو پري.
۶. ٻين جي پيڙا پنهنجي سمجهي تن جي پيڙا مٽائي ٿو، لڙڪا اُگهي تن جا هو تن کي پنهنجي سيني لڳائي ٿو.
۷. پڪين پسن کي پيار ڏئي ٿو، جوت ديا جي جڳائي ٿو، گگدامن تي ڪمل ڪري هو تن جي جان بچائي ٿو.
۸. پشپن کي پي پٽ نه ڏي هو صورت صاحب جي ڄاڻي مڇلين کي جيئدان ڏئي ٿو مورت مالڪ جي ڄاڻي.
۹. پنهنجي امرت وچن سان هو تتل دلين کي ٺاري ٿو، نام جي نوڪا ۾ هو ڇاڙهي، يوسف مان تاري ٿو.
۱۰. درشن سان دڪ دور ٿين ٿا مونجهارا ٿا مٽجي وڃن، چت ڦرنن کان فارغ ٿئي ٿو روح رهاڻيون جڏهن ٿا ڪن.
۱۱. مرلي منوهر وانگر دادا پريم جي مرلي وڄائي ٿو، ميران ڀومي بندراڻن آ، تنهن ۾ راس رچائي ٿو.
۱۲. مرشد محب مني دادل لئه ڪيڏي شردا هن ۾ آ دادل تان بلهار وڃي ٿو دادا هن جي من ۾ آ.

سچڻ ساريان!

۱. روئي روئي ڇنڇون مان ڇاريان،
ويني توکي سچڻ مان ساريان!
منهنجي اڳڙين کي نه آرام آ،
ويني وات مان تنهنجي نڪاريان. روئي...
۲. ورهين جو هي آهه وڇوڙو،
آڻ ۽ ٿوندڙ ۾ نه گذاريان. روئي...
۳. دنياوي لطف بي لطف لڳن ٿا،
ڪيئن سچو بنا مان ٿاريان! روئي...
۴. تون ئي منهنجي سر جو سائين،
تو تان پريتر سڀ ڪجهه واريان. روئي...
۵. "آڻا" اٿم تون ايندين اٿل ۾،
ويني ٻاهر برهه جي مان ٿاريان. روئي...

ويچار ۷

ويج ويجهن وٽ ته ڀڳي ڏيئي ٻاجه جي،
سو ڏر ڪڏهن نه من، حٿان دوا جي ملي.

ويچار ۸

ناسور نه ڪو تون پيارا! حٿي محمان ڏينهنڙا چار تون،
ڪر ياد رب کي تون سدا، سوچي ته ڪر وڻوار تون.

وسري ويو پڳوان!

ڏن جي ڏن ۾ من جي ڏن ۾ توکان وسري ويو پڳوان
ڪهڙي ڪم لاءِ هڙي آئين، سوچ ذرا انسان!
توکان وسري ويو پڳوان!

(۱) ڪاٺ پيئڻ گهمڻ ڦرڻ ۾ سواس وڃائڻ نندون ڪرڻ ۾،
غفلت ڇڏي گينوارا هاڻي، تون آهين هت مهمان!
توکان وسري ويو پڳوان!

تون سوچ ذرا انسان!
(۲) مايا ميڙي ميڙي مري ويا، پاڻ سان ڪوڏي ڪين کڻي ويا،
مايا ميڙڻ لاءِ نه آهي، هت جس ڪر ڪجهه دان!
توکان وسري ويو پڳوان!

تون سوچ ذرا انسان!
(۳) ڇا تو آندو ڇا تون نيندين، دنيا مان ڪجهه ڪين وٺيندين،
جيڪي چمڪي سون ته ڄاڻج، آڪوڙو جهڙو جو شان!
توکان وسري ويو پڳوان!

تون سوچ ذرا انسان!
(۴) سمرڻ ۾ ڪر سواس سڃايا، شيوا ۾ ڪر سڦلي مايا،
عهدي عقل جو ”آشا“ ڇڏي تون، ڪوڙو هي ايمان!
توکان وسري ويو پڳوان!

تون سوچ ذرا انسان!

مهر ڪريو

- ڪريو مهر ستگر مهر وان آهيو،
سڄڻ مون منجهيل ڪي سنئين دڳه لڳايو.
ٽرڻ ڪين ڄاڻان منهنجي دل جا راڻا،
ٻڌل ٻيڙي منهنجي ڪناري لڳايو. ۱.
- ڪيئي جنم گذريا نه ٿي پياس پوري،
ڏيئي نام امرت منهنجي اُڄ بجهايو.
اوهان پيار ڪروڻا جا پندار آهيو،
ڏيو بوند هڪڙي جنم ٿئي سڃايو. ۲.
- مان وهمن وسوڙيل آهيان منهنجا مرشد،
اوهان منهنجي من جا مونجهارا مٽايو.
نڪي يوگه ڄاڻان سماڌي لڳائي،
ڏئي گيان ستگر مون ساڪي پسايو. ۳.
- رڪان ڪهڙي پيٽا نه منهنجو ڪي آهي،
ٻه ٿي لڙڪ منهنجا اوهين شل اگهايو.
نه لائق مان آهيان ڪميون مون ۾ ڪيئي،
پنهنجي در جي لائق مونڪي شل بڻايو. ۴.
- ڪري من ايڪاگر چپيان نام تنهنجو،
منهنجي سُرتي سائين شبد سان ملايو.
اوهان وٽ نه آهي ڪرپا جي ڪمي ڪا،
سنگت جي سوامي ”آشا“ اڄ پڄايو. ۵.

ستگرو سوامي ٿيئونرام مبارج

١. ڏن ڏن ستگر ٿيئونرام،
وارون وار ڪيون پرنام،
ستگر سوامي برهمڳياني،
برهم نيشني برهم ڏياني،
يوگ وٿراڳه پڳتي ۽ ڇا ڏام،
ڏن ڏن ستگر ٿيئونرام،
٢. گرونانڪ جيان صورت نمائي،
امرت حڙي هن جي واڻي،
پرهمر هو هن ته ڏنو پينام،
ڏن ڏن ستگر ٿيئونرام،
٢. پرهمر پرڪاشي منڊل ناھي،
اڳيانين کي راهه بتائي،
دڪي دليين کي ڏنائون وڻرام،
ڏن ڏن ستگر ٿيئونرام،
٢. ستنام ساڪي جپي جپائي،
يو ساگرمان پار لڳائي،
پورن ڪيائون پرهمين جا ڪام،
ڏن ڏن ستگر ٿيئونرام،
٥. صورت خنڱي ڪٽي سبڪاني،
چمڪي تن جي ٿي پيشاني،
ڏسي تنکي مليو ”آشا“ آرام،
ڏن ڏن ستگر ٿيئونرام.

جهوليلعل سائين

۱. جهوليلعل سائين لعلون لعل سائين،
اڏيرالعل سائين ٻيڙا ٻني لائين.
ڪڍن ڪي بهراڻا جوتيون جڳائين،
پلو پريمي پائين پنڄڙا به ڳائين،
رڪن صدق جيڪي مرادون تن پڇائين،
جهوليلعل سائين! ٻيڙا ٻني لائين.
۲. سنڌ ۾ تون آئين اوتار ڌاري
ڪيئ رکشا ڌرم جي پاپين کي ماري،
آهين مهروان تون پال تو ڀلائين،
جهوليلعل سائين! ٻيڙا ٻني لائين.
۳. آيا جيڪي سوالي ويا سي نه خالي
ڪيئ وڙ تنين سان ورڻ ديوالِي،
تنهنجو در ديا جو ڪليل آ سڌائين،
جهوليلعل سائين! لعلون لعل سائين.
۴. پلو پائي آشا دولهه تنهنجي در تي،
آسيس ڪر ڪا سڌا تون سنڌين تي،
ڪير ڪنڊ تي رهن هو سڌائين،
جهوليلعل سائين! لعلون لعل سائين.

پلئ

آءُ اڏيرالعل تون اچي ڪر سڪار،
مسڪينن جو ٿي اچي تون دولهه مددگار،
رڪشا ڪر هندو ڌرم جي، وري وٺي اوتار
ڪلفت ڪڍي اندر مان ڏيون سپن کي پيار،
مينهن وسائج مهر جو جيئن سڪي رهي سنسار،
”آشا“ عرضدار آ، دولهه تنهنجي در تي.

۱۲. ستڱرو منهنجو سماج سڌارڪ ٻيڙو سماج جو پار ڪيو.
گئو شالا ۽ ناري شالا اسپتال ڦرماڻ ڪيو،
سڪرت جا ڪيئي ڪم ڪيا، پر نه ڪڏهن هن ماڻ ڪيو،
۱۳. ٻيڙن لاءِ ٻڌا آشرم کولي، ٻارن لاءِ وديا مندر،
وڌوائن جي سنڀال ڪئي، بي گهرن کي وٺي ڏيندو هو گهر.
۱۴. ٻين جا دڪر پنهنجا هن سمجهي، دڪرا تن جا دور ڪيا،
سوين آيا ٿي سوال ڊر ٿي، سوال سندن منظور ڪيا.
۱۵. ”آشا“ جي هو روح جو راڻو، گرم يونگي لائائي هو،
امراپور مان آيو ڪٿي، امرت جام هي جاني هو.
۱۶. اهڙن ستڱر سوامي جن کي، داس ڪري پرڻام سڏا،
۱۷. نام پڌارت ڏيئي سين کي، ڪارج سنگت حاتم ڪندا.

منهنجو ستڱر

منهنجو ستڱر دين دٻالو آ،

جو نام جو حاب ڇپائي ٿو.

ڪڍي چوراسيءَ جي چڪر منجهان،

هڙ جيون مڪت بڻائي ٿو.

۱. دنيا جي درياهه ۾ ٿي ڪشتي ٻڏي،

گرو ڪشتي پار لڳائي ٿو، منهنجو ستڱر....

۲. اڳيان جي اوندھ ڏاڍي آ،

گرو گياں جي راهه بتائي ٿو، منهنجو ستڱر...

۳. ڪنھن کي تن جو دڪ، ڪنھن کي من جو دڪ،

گرو دڪرا سيئي مٽائي ٿو، منهنجو ستڱر....

۴. مانا جو آورڻ دور ڪري،

گرو ساکي روپ پساڻي ٿو، منهنجو ستڱر....

۵. ڪام ڪروڙ لوپ حي باهه منجهان،

گرو ”آشا“ اچي بچائي ٿو، منهنجو ستڱر....

سنگرو سوامي شافتي پر ڪاش مهاراج

۱. سنگر منهنجو دين ديالو، رام جي راهه بتائي ويو،
منتر ڏيئي ستنام ساڪي، نام جو جاپ جپائي ويو.
سوامي شافتي پر ڪاش اسانجو سنت سچو لاثاني هو،
برهمڻيشني، برهم شروتري، ڌياني، برهم ڳياني هو.
۲. سوامي ٿيئون رام هنن ۾ ڳيان جي جوت جڳائي هئي
سوامي سروانند جن جي پي صورت تن ۾ سمائي هئي.
پرير پر ڪاش منڊل جو چندرما جنهن سيتلتا پر دان ڪئي،
درشن ڪئي دڪ دور ٿيا ٿي نري رڳ رڳ پريمين جي ته پئي.
۳. جو ڳي جادوگر هي هو، پرير جي بين بجائي ويو،
پنهنجي امرت وچن سان هو، منتر مڱڻ بڻائي ويو.
دڪين بڪين جي سار لڏي هن، هيئن جو پي حامي هو،
روحاني رمزون ته ٻڌايون، سنگر انٽريامي هو.
۴. جڻ شري ڪرشن جڻ شري ڪرشن ٻولي سدائين مٺي ٻائي،
مڌر مڌر مسڪان هئي جنهنجي، مڌر مڌر جنهنجي واڻي.
پرير ديا جو ساگر سوامي، سنگر جيءَ جو جيئارو هو،
پر اپڪاري پرير پيارو، لکن دلين جو سهارو هو.
۵. پنهنجي تن کي تسيا ڏيئي، بين کي راضي رکندو هو،
سوڪ ٻوڏ جا پيڙت جيڪي، تن جي سار هو لهندو هو.
پنهنجي سڪ کي جڳ جي خاطر، هن ته سدا قربان ڪيو،
پنهنجو ڇت نرمال رکي، هن بين جو ٿي سمنان ڪيو.
۶. سمرڻ سان پنهنجي جيون کي سڦل بڻائڻ وارو هو،
سڀني کي پڻ ساڳي منزل ڏانهن هلاڻ وارو هو.
ڳيان سندو گلزار سوامي، ڳيان جي سڳند ڦهلائي ويو،
پچن ۽ گيتن کي جوڙي، امرت رس برڪائي ويو.
۷. مانس، شراب ڏيئي لپتيءَ ورڌ سدا ته پرچار ڪيو،

پوترتا ۽ پرارڻا گمان ڇو مارڻ ڏاڏا بتائي ويو.

۱۲. ڏکين بکين ۽ پکين پس ۾ شيام سندر جو روپ پسو.

تن جي شيوا ڪريو پيارا اهڙو ڏاڏا ڏس ته ڏسيو.

۱۳. جيودبا جي حوت جڳائي پس پکين کي ڏنو جيئڻدان.

ستلن کي ته سڃاڻ ڪري ڏنو پياري ڏاڏا آتڻ ڳيان.

۱۴. سنڌ مان هٿ پونا ۾ آيو محبت حاجت مينهن وسيا.

ميران يومي ۲۶ ج يومي ٿي تنهن ۾ ڏاڏل رنگه ته رچيا.

۱۵. هٿ برها ڪيا وڌيا مندر ڏاڏا وڌيا جو دان ڏنو.

ميران ستسنگه دواران ڏاڏا پرپر ٻريو جو پاڻ ڏنو.

۱۶. اسپتالون ناري شالئون کولي ڏاڏل ڪيو ڪيڏو اُپڪار.

سڀني پرائين جي ڪٿي سيوا سڀني کي ڏنو دل جو پيار.

۱۷. درد ٻين لڻه هندي دل ۾ حمدردي جي صورت هو.

نياز ۽ نورث پريم ديا جي پيارو ڏاڏا مورت هو.

۱۸. وڏائڻ جا لڙڪ اُڻهيائين ڏنڻين اٺائڻ کي ته پيار.

ڏکين جا دڪ دور ڪيائين اڙين جو ته بڻيو آڌار.

۱۹. نوري نمائي جي تخلص سان ڏاڏا هزارين گيت لکيا.

سمرڻ سيوا ٻريو پڳتيءَ جي آهي تن ۾ سندر سڪيا.

۲۰. سندس اکين ۾ عشق ٻيو ۽ اکرن ۾ پي آتش هئي.

ميران حڪمي پڳتي پاونا سندس واڻيءَ مان طاهر ٿئي.

۲۱. ”اڪيلي“ ”آشا“ سندس آياري، پيار جو پيالو پيئاري ويو.

نام جي نوڪا ۾ ڇو چاڙهي پوساگر مان تاري ويو.

پوجنيہ دادا ساڌو ٿي. ايل واسواڻي

۱. پيارو دادا پيارو دادا سنت سچو سونهارو هو،
هن يگ جي هو مهان ويوتي گيان سندنو گلزارو هو.
۲. پنجويهين نومبر پيارو دادا سنڌ ۾ وٺي آيو اوتار،
ماتا وارن جي ڪڪ ٿي سڦلي پتا ليلارام باغ بهار.
۳. شڪرانا مڃيائون پريوءَ جا ڏنو جنهن ته هيو لاکيڻو لعل،
وريون واڌايون ڏنيون دعائون ٻالڪ جيئي هزارين سال.
۴. چني ٺاهيندي براهمن آڳيو ٻالڪ هي ته نرالو آ،
قانون نالو سندس رڪان ٿو هنجي اندر ۾ اُجالو آ.
۵. روشن راه ڪندو هي جڳهه جي ٿيندو رهبر روحاني،
مکڙو سندس ڪيئن مشڪي ٿو، ڇمڪي سندس ٿي پيشاني.
۶. وڏو ٿيو جئن دادا عمر ۾ لڪل پڙهڻ ۾ ٿيو هوشيار،
سنت ايڪانت ۾ ويهي ڪندو هو پياري پريوءَ جو ويچار.
۷. قابل پروفيسر ٿيو دادا، آدرشي اُستاد هيو،
ٻڌي سندس وياڪيان سکيائون هرڪو ٿي ته متاثر ٿيو.
۸. پرنسپال جي پڌ تي هوندي ڪيڏو دادا هو نرمان،
ڀاڻ ڪندو هو امڙ جي خدمت توڙي هو اعليٰ ودوان.
۹. ويڪانند جيئن ويو وديش ۾ رشين جو هو پيغام کڻي،
نام جي ورڪا آيو وسائي امرت جو هو جام کڻي.
۱۰. ميران وديا هلچل دواران دادا ڏٺو سندس نئون،
ميران وديا مندر کولي رستو بتايو سچو سنئون.
۱۱. سادگي سڀوا سنيهه ستيهه جا دادا ديپ جڳائي ويو.

۱۰. ڏٺين تون جن "ا" جيءَ کي حفاظتون،
اُهي متر ٿو "ا" ٿي بولدا هچائون.
۱۱. ڏٺي مان ڏٺيءَ جي سدا ڏيندو ره تون،
دورو ٿمندن سان هميشه پيو وه تون.
۱۲. ڪري جو ٻين جي ٿو خدمت سڏائين،
ڪري ٿو خدا تنهن تي رحمت سڏائين.
۱۳. خدا خلقي مخلوق آهي سموري،
وسي والي سڀ پر ٿو ظاهر ظهوري.
۱۴. ڏٺيءَ جي ٻچن کي ستائڻ نه گهرجي،
ڪري ڪشم تي، رنجائڻ نه گهرجي.
۱۵. جي چاهين سڀ ٿيان ته ٻين کي سڀي ڪر،
ڪندو سائين تنهنجي به ساريءَ سڌاسر.
۱۶. نه تاڻ ٿي ره، تون وهندڙ ندي بڻ،
ڪل پوڻءَ تي ٿي وسائڻ جو واهڻ.
۱۷. بڻج تون پراڻين لکن جو سهارو،
سڄي سوپ پائي، ٿي پريوءَ کي پيارو.
۱۸. جڳت ۾ رهو پر جڳت کان نيارا،
ائين شيار سندر چوي ٿو پيارا.
۱۹. سڄوسڪ پراپت ڪرڻ جي ٿا چاهيو
ته "آشا" اچائون گهڻايو مٿابو.

سچو سک

۱. ڏٺيءَ جي آڪيڏي اسان تي عنايت،
لهي سار سائين ٿو ساعت به ساعت.
۲. ڪرڻ گهرجي جنهنجي سدائين عبادت،
بندو بي شڪر آڪري ٿو شڪايت.
۳. ڪرڻ ڪين گهرجي امانت ۾ خيانت،
سزا ڏيندو سائين، ڏيڪاريون ديانٽ.
۴. عقل، علم، اقبال، اسباب ۽ زر،
ڏني آهي ڌاتر؛ دڪين کي سڪي ڪر.
۵. تون عيشن ۾ وڙت ٿو مايا وڃائين!
خوشامد جي صدقي چو لڪ ٿو لٽائين؟
۶. هي مسڪين محتاج ٿي روپ رب جو،
ڏسي تن ۾ سائين، ڀلو ڪر تون سڀ جو.
۷. دنيا مان وٺيو ڪنهن نه تون ڪجهه وٺيندين،
جڏهن ڪال آينءَ نه ڪو ڏي ڪا نيندين.
۸. رکيو موهه جن جن سي ڏاڍا دڪي ٿيا،
وڙاڳي ۽ گيانِي، سدائين سڪي ٿيا.
۹. سوارٿ جو سارو هي سنسار آهي،
لٽو ڪر، ڊڪڻ وسريو، وهنوار آهي.



سوچ پيارا!

فاني آهي سارو جهان
چاتي بنداً تون ڪرين ايمان!

۱. ساري دنيا آ مسافر خانو،
تون پي آهين هت محمان!
۲. جڳت سمورو آهه جهميلو،
تنهن ۾ چوڻين تون غلطان!
۳. کنهبي هو سڀ چنگو آهي!
ڪوڙو آهي شان ۽ مان!
۴. حادوءَ جي هيءَ ننگري آهي،
سڀني جو هت سڀ سامان!
۵. جن لئه ڪوڙ ۽ پاپ ڪمائين،
سي ساڙي ايندءَ شمشان!
۶. موهه نرڪ تون ڪنهن ۾ پيارا!
پتڪائي ٿو موهه انگيان!
۷. ڪين امامت ۾ ڪر تون خيانت،
حيڪي اٿي سو ڪر تون دان!
۸. ستر جي وٺ اوت تون سالڪ!
جيڪو ڏيندو آتم گيان.
۹. پريوءَ کي جو ڪري پراپت،
آهي سچو سوڻي ودوان.
۱۰. پياس ۾ ”آشا“ ڳوڙها ڳاڙج،
اوس ڏيندو درشن پڳوان



سنگرو سوامي ٿيئونرام مهاراج

۱. سوامي ٿيئونرام سنگر توکي نت پرڻام آ،
وشو ساري ۾ ٿيو پرسڌ ته تنهنجو نام آ.
۲. پاڳه تنهن ڀت جا ڀلا ٿيا توکڻي جت ساڏنا،
او ٽپسوي ٽيڇ وارا تنهنجي سڦل آراڏنا.
۳. سادگي سيوا ديا ۽ پيار جو اوتار تون،
سوامي ٿيئونرام ڀڳتي گيان جو گلزار تون.
۴. تو ڇپايو جڳت کي ستنام ساکي سنيهم سان
نام جو سمرڻ ڪندي سي پارڀا سنسار مان.
۵. تو ٽنڊي آدم جي برڀت کي منا آباد ڪيو،
جي اُڃڙ دليون هيون تن کي سدائين شاد ڪيو.
۶. تون ڪوپسر تنهنجي ڪوٽا راهه ٿي روشن ڪري،
جو صدق سان واڻي پڙهي، پاند پالهو ٿو ڀري.
۷. در تي جي آيا سوالي تن تي رحمت تو ڪئي،
جن کي ڪلفت قلب ۾ تن سان ته اُلفت تو ڪئي.
۸. تون ته آهين چندرما ڪرڻا ته جنهن جا ٿو پسان،
چاند تنهنجي چاندني چئني ڏسائن ۾ ڏسان.
۹. تو اڏينن جي سدائين سار سنگر ٿي لڏي،
ڪيرتي ”آشا“ ته جڳهه ۾ تنهنڪري تنهنجي وڏي.

رشي مٺي گيانِي گڻي پهرين محما تنهنجي ڳاڻن،
هر ڪاريه جي آرنپ ۾ توکي سدا منائن.

پرير شردا سان جيڪو گڻ گيت تنهنجا ڳائي،
الهي رڌيون ۽ سڌيون ”آشا“ سو پرسمي ٻائي.

مٺي ۽ جو ڏير

تون پاڻ کي سمجهين شر پيارا،
پر آهين مٺي ۽ جو ڏير پيارا.

۱. تون ته هڪڙو دڪو نه ناهين،
پر سمجهين پاڻ کي سير پيارا.

۲. سڀ ۾ جوت پريو ۽ هي ڄاڻين،
ڪنهن سان رک نا وڃي پيارا.

۳. برو هلي ڪو ڀلو هلي ڪو،
ڪڻ سڀ سان چڱو تون پير پيارا.

۴. رب هي رضا تي راضي رهه تون،
اچي امر آڏو نا ڪير پيارا.

۵. وڃي وڃي مان ڪجهه به نه وٺو،
”آشا“ سڀ جو گهر تون خير پيارا.

پڳوان شنڪر مهاديو

۱. ٻي ٻي ٻي ٻي مهاديو تون ڀولانائڻ ڀنڊاري،
جڻ جڻ جڻ شو شنڪر مهما تنهنجي نڀاري.
دشت وڌي ويا پر گهٽ ٿي ڪر تاندو نرتيه هاڻي،
۲. پيسا سر ڪي پيسر ڪيو تو، دشمن جو تون سنهاري.
بدن تي پنهنجي پيوت لڳائي اڪ ڏاتورا ڪائين،
۳. گلي ۾ مالها نانگن جي بئل تي تنهنجي سواري.
شرڏا سان جو ڏيان ڏيائي چار پدارت سوئي پاڻي،
۴. تل ڦل تي تون راضي ٿين ٿو، پڳتن جا هٿڪاري.
پرواحت ڪرين گنگاڌارا، مستڪ سونهين چندرما،
۵. سڏين توکي ڪٿا پتي پر تنهنجي دنيا ساري.
ويد پي تنهنجي محما ڳائڻ، جوڳي جوڳهه ڪمائڻ،
اُما پتي ڪر آسپا تون ”آشا“ تي هڪواري.

شري گڻيش آستني

جڻ گڻيش جڻ گڻيش وندنا تنهنجي ڪريون،
وندنا تنهنجي ڪريون، ڏيان ٿا تنهنجو ڌريون.

آهين گڻن جو ايش تون آهين وڳهن وهاڻڪ،
گوري پتر گجانند تون آهين سڌي ونايڪ.

سج

- سج جي ٻيڙيءَ چڙهه تون مارا
 پوندين پوءِ ساگر مان پارا
 سج تي صاحب آهي راضي،
 ڪڏج نه ڪنهن بي جي موٽاجي،
 ڪندو ڪرڻا توتي ڪرتار،
 سج جي ٻيڙي چڙهه تون يارا
 سج جي ٻيڙي لڏي لڏي ٿي،
 ڪين ڪڏهن سا ٻڏي ٻڏي ٿي،
 تنهنجو راڻو رب ستار،
 سج جي ٻيڙي چڙهه تون يارا
 ڪوڙي جي ڊڪ آڏ تائين،
 ڪوڙ ڳالهائي شيهو رسائين،
 سج جي ساري سر سدبار،
 سج جي ٻيڙيءَ چڙهه تون يارا
 ڪوڙ کان هر دم ڪري ڪنارو،
 سج جو ”آشا“ون تون سهارو،
 صاحب لهندو تنهنجي سار،
 سج جي ٻيڙي چڙهه تون يار.

شري گرو نانک صاحب

وئي اوتار تون آئين گرو نانک نرهنگاري،
جڏهن سنسار ۾ اڳيان جي اونده هئي ڪاري.

۱. سٽل جي لوڪ هئا نند ۾ جڳائڻ تن کي تون آئين،
سڄي جا واٽ سائينءَ جي بتائڻ تن کي تون آئين،
ٻڌا وڃ سِير ۾ جي ٿي اُڪارڻ تن کي تون آئين،
جي پَنگيءَ ۾ ڏهن ۾ ڳايئ رات سنئين تن کي،
نئين سر ڳيان جي ڄوتي اچي دنيا ۾ توڀاري.
وئي اوتار تون آئين گرو نانک نرهنگاري.

۲. وڏي فرقيپرستي وئي مٽائڻ تنهن کي تون آئين،
ٻري ٿي باه ڪپني جي اُجهائڻ تنهن کي تون آئين،
سڄي آند جا پيالا پيئارڻ تنهن کي تون آئين،
جي مرده هاسي زنده ٿيا تنهنجي سنجيونيءَ سان ئي،
مٽر وائي تنهنجي هرڪو پڙهي شردا سان نرناري.
وئي اوتار تون آئين گرو نانک نرهنگاري.

۳. نماڻن مان تون آهين شاهن جو شاه تون آهين،
اناڻن ۽ اڏينن جو وسيلو واه تون آهين،
ڪندين مشڪل کي تون آسان، هيٺن همراه تون آهين،
اُڃڙ ٿي دل جي بستي آچي گل ٿيڙ ”آشا“ جا
سڄو سنسار معطر ٿي، وڃان توتان مان ٻلهاري،
وئي اوتار تون آئين گرو نانک نرهنگاري.

رام نام

گڻ رام نام جا ڳايو،
ڪيو مانس جنم سڃايو.

۱. رتن امولڪ مانس ديخي،
اڙو رتن نه گپ ۾ گڻايو.
۲. ست ڪرمن لڻ جنم مليو هي،
سو ورڻا ڪين وڃايو.
۳. هي جڳهه سڀڻو، ساڀيا ناهي،
تنهن سان چو ٿا نينهن لڳايو.
۴. طلسم ٿي طلسم چوڌاري،
متان پلجي دل اٽڪايو.
۵. رام جو سمرڻ سحر سماڏي،
تنهن دواران مڪتي پايو.
۶. نيٺن هي گنگا جل سان،
من مندر کي صاف بڻايو.
۷. صاف مندر ۾ موحن براجي،
تنهنکي پريم ڇاپڻ چڙايو.
۸. چاهه جو چنڊ ڏوپ ڏيان جو،
ديپ ديا جو جڳايو.
۹. منهن پنهنجو مايا کان موڙي،
هڪ راتول کي ريجڻايو.
۱۰. تر عتو سان سرت مڙي،
آيت آتم آفت پايو.

پڳوان شري ڪرشن

- ڪرشن مراري برج بهاري،
چڪر سدرشن ڌاري آنءُ پلهاري.
۱. نند يشودا جي اکين جو تارو،
راڌا جي جيون جو جيئارو،
گانيں گوپين جو هو سهارو،
مرليءَ جنهن جي مست ڪيو جڳ،
مور مڪٽ پيتامبر ڌاري،
ڪرشن مراري برج بهاري.
۲. مهاپارت جي لڳي لڙائي،
ارجن. ڪي تڏهن گيتا ٻڌائي،
سچ جي بيڙي پار پڇائي،
ڌرم ڪرم جو جهنڊو جهولايو،
هيو دشتن جو سنهاري،
ڪرشن مراري برج بهاري.
۳. جڏهن جڏهن وڃي پاپ وڌي ٿو،
تڏهن وٺي اوتار اچي ٿو،
جنتا جا اچي ڪشت ڪتي ٿو،
سورهن ڪلا سمپورڻ سوامي،
”آشا“ پڳتن جو هٿڪاري،
ڪرشن مراري برج بهاري.

ڪرپا

ڪرپا ڪيئي تنهنجي ڪرتار
بندو سدائين بيوس آهي.

۱. قدم قدم تي ڪرپا تنهنجي،
ڪانجي حاجت ڇڏي ڪنهنجي،
عقل ۽ طاقت ڪين ڪري،

تون آئين سڀ هو آڏار

ڪرپا ڪيئي تنهنجي ڪرتار

۲. ڄڻ تي تنهنجي ڪرپا آهي،
تنهنڪي سڃندو ڪين ڪو ٻاڻي،
پوراڻيءَ ۾ تون پال ڪرين،
آئين ڏڏن جو تون ڏاتار.

ڪرپا ڪيئي تنهنجي ڪرتار

۳. ڳوٺا ڳالھائين پورا بدن ٿا،
پرڻيا چڻو پي ڪئن نه ڏس ٿا،
جن تي تنهنجي رحمت آ،

لنگرا ڪن پربت پي پار

ڪرپا ڪيئي تنهنجي ڪرتار

۴. شهن تي مٿر جو ڇڏو ڏرين ٿو،
سرويءَ مان تون ڪندو ڪرين ٿو،
حيو جو آشا سيمت ڳيان،

نهنجي لاءِ ابرم پار.

ڪرپا ڪيئي تنهنجي ڪرتار

ماتر وندنا

- پنهنجو دويه درشن تون ماتا پساء!
- آهيان بار تنهنجو تون سيني لڳاء.
۱. سگل ٺوٺ منهنجي دل جي آبستي،
پنهنجي مهر جو تون مينهڙو وساء.
۲. تري ڪين ڄاڻان مان اڻ تارون آهيان،
پنهنجي پاڇه پانهن ڪناري لڳاء.
۳. رڪان ڪهڙي پيٽا نه منهنجو ڪي آه،
به ٿي لڙڪ ماتا! اچي تون آگهء.
۴. نه عهدو نه اقبال مونکي ڪي به گهرجي،
ڪمل چرن ڏياريان، تون پنهنجو بڻاء.
۵. لکين سواس وٿرت وڃايا اٿم،
هاڻ من مندر ۾ تون جوتي ڄڳاء.
۶. جنهن تي تنهنجي ڪرپا کلي پاڳ تنهن جو
چاهيان تنهنجي ڪرپا، ڏي چرڻ ۾ جاء
۷. ڪيئي جنم گذريا نه ٿي پياس پوري
تون درشن ڏئي پياس منهنجي بچهاء.
۸. ”آشا“ تنهنجي در جو آ ماتا بڪاري،
ڏئي پيار پنهنجو تون ڊڪڙا مٽاء.

گرو پوچا

- گرو پوچا جو ڏينهن مھان،
اچو پریمي گروءَ دواڙي.
۱. شڌارکي اچ جو هت ايندو،
ڪارج سڌ پڪ تنهن جو ٿيندو،
رکي اچي جو ٿو وشواس
ستگر بگڙيل پاڳه سنواري،
اچو پریمي گروءَ دواڙي.
۲. گرو گيان جو آهي داتا،
گرو ايشور آهي وڌاتا
گرمک گروءَ جو ڪر تون ڌيان،
گرواڻيان جي اوندهه ناري.
اچو پریمي گروءَ دواڙي
۲. ستگر آهي شاهن شاهه،
گرو ته ڪامل آهي ملاح،
مابا جي پوءِ ساگر مان،
جيون پيڙو ستگر تاري،
اچو پریمي گروءَ دواڙي.
۳. اچو گروءَ جا ٿڻ اچ ڳايون،
هارچندن جاتن کي پايون،
ڪرپا جا آهن پنڊار،
تن تان آسائپ ڪهه واري،
اچو پریمي گروءَ دواڙي.

ڪين ڪئي تو تيارِي !

هيءَ رام جيڻ جي واري،
اڃا ڪين ڪئي تو ڪا تيارِي.
هيءَ رام جيڻ جي واري،
لوڪ وڃي ٿو هٿان لڏيندو،
مال ۽ ملڪيت هتي ڇڏيندو،

هلي ڇيز نه ساڻ ڪا پياري،
اڃا ڪين ڪئي تو ڪا تيارِي،
هيءَ رام جيڻ جي واري.
سسٽيءَ ۾ ٿو سال وڃايا،
سواس امولڪ پنهنجا گنوايا،
ڪرين ڏاڍي ٿو گينواري!

اڃا ڪين ڪئي تو ڪا تيارِي،
هيءَ رام جيڻ جي واري.
موه ممت ۾ من اٽڪائي،
پريوءَ کي تو ڇڏيو پلائي،
تو عمر اڃائي گذاري!

اڃا ڪين ڪئي تو ڪا تيارِي،
هيءَ رام جيڻ جي واري.
ويل وهائي هٿ نا ايندءَ،
سڄا سنبڙدي ساٿ نه ڏيندءَ،
”آشا“ مطلب جي دنيا ساري،
اڃا ڪين ڪئي تو ڪا تيارِي،
هيءَ رام جيڻ جي واري.

پرار ٿنا

- ديالو اسان تي ديا ڪر سدائين.
- سڀني تي مٿس جو مينهن ٿو وسائين.
۱. ٿي تنهنجي رحم سان هلي دنيا ساري،
جڳت جو تون داتا جڳت کي نپائين.
۲. عجب رنگ تنهنجا عجب تنهنجي قدرت
ڪٿي مان ٻيو ڪيچ تون ئي بڻائين
۳. اڳي محل امرت حبيب نام تنهنجو
صبح جو سويلو سجاڳي ڏي سائين.
۴. لڳن تيز طوفان ۽ لهرن جا لوڏا،
پنهنجي بادشاهه سان تون ڪناري لڳائين.
۵. ڌرم ۽ ڪرم جي سچي سوچي ڏي تون
ليل آهيون داتا، سنئين دڳهه لڳائين.
۶. پڙهن ۽ ڪڙهن سان ڪي دل ۾ هندايون
سچي گيان جي ڪاشا جوئي ڇڏائين.
۷. ڪريون شيوا سڀ کي ”آشا“ فرض ڄاڻي،
ڪريون آڳيا پالن سميت ڏي تون سائين!

ويچار ۶

پرو ڪين ڪنهنجو ڀلو سڀ جو ڄاڻيون
اسين خير خواه سڀني جا ته آهيون

مريادا پرشوتر ڀڳوان رام

جڳه جي پيڙا آيو متائڻ جنم وٺي رڳهونندن رام،
ستيه سنيه مريادا جو، پريو پاڻ ڪٿي آيو پيغام.

۱. ڌرم ڪرم جي ٻيڙي ٻڏي ٿي، رام ڪناري تنهنڪي لڳايو،
ترشرا، تاڙڪا، ماريچ، سباهو، ڪردوش ڪي مٽيءَ ملايو،
راوڻ، ڪنيڪرڻ ڪي ماري، ستيه ڌرم جو جهنڊو جهولايو،
پاپين جي بس پاڙ پٽڻ لڻ، هن جوڻيو هو سنگرام،
جڳه جي پيڙا آيو متائڻ، جنم وٺي رڳهونندن رام.

۲. رام جي نام ۾ آهي شڪتي، پٿر پي پاڻيءَ ۾ ترن،
منزل مقصد تي سي پهچن، اچن جي رام شرن،
زهر ڪي امرت رام بڻائي، ٿا ڪشت ڪليش ترن،
روم روم ۾ رام آجن جي، ٿا پائن سي وشرام،
جڳه جي پيڙا آيو متائڻ، جنم وٺي رڳهونندن رام.

۳. اڄ پي ديش ۾ راوڻ ڪيڏا، ڪردوش آڪيچار،
رام راڄ ڪيئن ايندو تيسين، جيسين آتياچار،
باغ ۾ ”آشا“ ايندي بهاري، جڏي رام وٺي ايندو اوتار،
سڪ جو هرڪو ساهه پٽيندو، رام آهي سڪدام،
جڳه جي پيڙا آيو متائڻ، جنم وٺي رڳهونندن رام.

سنتن تان ٻلھار

سنتن تان ٻلھار وڃان مان،

سنتن تان ٻلھار.

۱. حٿ پي حٿ ڪن حٿ پي حٿ ڪن،
حٿ ڪٽ ڪٽ ڪن چٽڪار وڃان مان سنتن....
۲. سنڀھ نمرتا حي سي مورت،
ڏين سين کي پيار، وڃان مان سنتن....
۳. اڳيانين کي گيان ڏئي ھو،
کولين موڪلھ دوار، وڃان مان سنتن....
۴. ڀرپوءِ جو اوتار آئي سي،
ڪن سين جو اڏار، وڃان مان سنتن....
۵. جيڪو اچي ٿو شرڻ اُنھن جي،
ڪن تنھن جو بيڙو پار، وڃان مان سنتن....
۶. ڪام، ڪروڙ، موھ لوپ نہ جن ڀر،
ڪوئي ڪونہ وڪار، وڃان مان سنتن....
۷. ”آشا“ تن جو سدا آياري،
ٻائي حب جا خار، وڃان مان سنتن....

ويچار ۵

ڏٺي تنھنجي لھندو سدائين سنڀار
ڪڏھن ڪين ڪنھنڪي تون پيارا وسار.

۷۲. آهي خالق خلق ۾ خلق جي ڪر خدمت،

سڀ ۾ ساڪي سر ڏسي، سڀ سان ڪر محبت
۷۳. ڪنول رهي جيئن جل ۾، جل کان سدا الپ،

رهج سدا سنسار ۾، تيئن تون نرليپ.

۷۵. ٽهي ڏني جن اندر ۾، سي ٿيا مالا مال،

سڌون ڪندڙ ڪندا رهيا، ڪين مليو تن لعل.

۷۶. چئن ڏينهن جو چٽڪو آجوين جواني،

جيئن جل جا بدبدا، تيئن هي جڳ فاني.

۷۷. رهج سدا سنتوش ۾، جي تون ڀلو چاهين،

ٿوري جيئڻ واسطي، ٿو ناحق نڊ ڦٽائين.

۷۸. اڪيون سنگر لڙ ٿيون، راتيان ڏينهن سڪن،

اندر منهنجي اُڪير آ، شل پريتر هت اچن.

۷۹. اڄ تون منهنجي اڱڻ ۾، ڪريان توکي ياد،

ساجن تنهنجي اچڻ سان، دلڙي ٿيندي شاد.

۸۰. سنگر ۽ پڳوان جا، سدا مڃج احسان،

سارلهن ٿا سپن جي، آهن هُو مهربان.

۸۱. ڏڏن جو ڏاتار آ، ڏڏ ٿي تون ته گذار،

سياڻپ هلندي ڪين ڪي، داتا جي دربار.

۸۲. جيڪي ٿيو تنهن ۾ ڀلو، گذري ڪي ته وسار،

آئينده جو خيال ڇڏ، حال ۾ ٿي هوشيار.

۸۳. آڱ ايرڪا جي تڪي، ٿي تن من جلائي،

ان کان پاڻ بچاءِ تون، ٿي شانتي وڃائي

۸۴. دنيا جي وهنوار ”آشا“ دڪ ٿي دڪ،

پريو جي وٺ شرڻ تون چاهين سچو جي سک.

۶۱. رنگ چڙهي حنن رام جو، ڏسي ته سڀ ۾ رام،
جيون تنهن جو رام مٿي پاڻي سو سڌام.
۶۲. امرت ويلي تون آڻي، چپ ڀريو جو نام،
چنن ڪر چنڌا چڙي، توکي ملندو رام.
۶۳. آڻ مڃي جڳڙا چنڌا، جوڻي اها هنڌاءِ،
آپو ۽ تون، هڪ چڙي، شانتي سک کي پاءِ.
۶۴. هرڻ جيان رُچ ۾ رلي، جيون ڪين وڃاءِ،
ترشنا تياڳي جڳت جي، ڀريو کي پرچاءِ.
۶۵. وائيءَ بوسن وڙ ڪري جيون ڏنو امون،
ستڪرمڻ جي پوک ڪر، ملندڙ آندڻ ٿول.
۶۶. جيڪي ٿيو تنهن ۾ ڀلو، صبر شڪر ۾ رهڻ،
غمر ۾ پي مسڪاءِ تون مات ۾ پيارا سڻ.
۶۷. مات ڪو ميوو ملڙو، کاڌو آه جن جن،
اڳي پوءِ ته اُنهن جي، لوڪ ٿا جهڻ جهڻ ڪن.
۶۸. شرڏا ادب ڀريم سان، ڪري ٿو جو شيوا،
ڪٽي آسيس وڌن جي، ملن تنهنڪي ميوا.
۶۹. جت اڪو آندڻ ٿئي، ڀريم جي هوت ڀري،
ايڪي ۾ ئي ٻل ٻڌي آڻي وڍا ٿري.
۷۰. سڀ سان جڳ ۾ پيار ڪر، سڀ ۾ ڀريو پاڻ،
ڪنهنڪي ڪين سٿاءِ تون، سڀ ۾ مالڪ جان.
۷۱. چڪ ۾ ٿيندي آه سک، رام گهميا پير،
رام کاڌا شبريءَ جا جوڻا جوڻا پير.
۷۲. اُٿندي ويهندي ياد ڪر، تون ڀريو جو نام،
رام ڪڏهن نه وسار تون، رام سڪن جو ڌام.

۴۹. معصون تي ڪهل ڪيو، سڀ ڳوبند جا ٻار،
 ڪاٺيندا سنتان ڪي، مالڪ ڏيندو مار.
۵۰. دان ڪرڻ سان ڏن وڌي، وديا ڏيڻ سان ڳيان،
 ڪوهه مان پاڻي نه کڻي، وڃ ڏيندو انسان.
۵۱. من جو ڪري جو انت ٿو، سوئي سنت سڄان،
 رهي پلي هڻجڻ ۾، جل ۾ ڪمل سمان.
۵۲. سڪي رهڻ جي تون گهرين، سڀ ڪي سڪه پهچاءِ،
 غير ڪڍي تون اندر مان، سڪجي جوت جڳاءِ.
۵۳. سدا رڀن ورتو، سان، سڀ ڪي فيض رساءِ
 وڙ ڪندو والي تو سان، راهه اها اپناء.
۵۴. حسد ايرڪا مان ٿئي تن من جو نقصان،
 پيار ڏيڻ سان پاڻ خوش، پرسن ٿي پڳوان.
۵۵. غير ڪاٺي جيڪو هلي، تنهن جو جڳت ۾ جس،
 ڏوڏي تي ڏوڏو پڇي، تنهنڪي لڳي ٿي ڪس.
۵۶. ڳلا ته منهن ترار آ، ڪنهنجي ڳلا نه ڪر،
 ڪين پٿر اُچلاءِ تون، گلن سان دامن ۾.
۵۷. سچ سائين ڪي ٿو وڻي، سڀ سان سچ ڳالهه،
 ڪوڙو ڊوڙي ڳڏ تائين، سچو ڌڻيءَ ڪي پاء.
۵۸. روحاني شڪتي وڌي، ٻولي سدا جو سچ،
 وڏڙن جي چوڻي اها، آ سچ ته بيٺو نچ.
۵۹. سواسن جا هيرا املهه، ويرت ڪين وڃاءِ
 سمرڻ ۾ سڦلا ڪري، گڻ ڳوبند جا ڳاء.
۶۰. پاڳن سان پيارا ملي، ٿو سنتن جو بستنگ،
 امرت جي ورڪا ٿئي، چڙهي رام جو رنگ.

۲۶. جنهنجي دل ۾ پيار آ، سوئي آ انسان،
نفرت جنهنجي نبض ۾ سو آهي شيطان.
۲۷. هرڪي ليلا خار تي ڪٽن نروجاڻو ڪٽ،
تون پي ريجي رسن ۾، يلجي وئين ڀڳونت.
۲۸. قدم قدم تي ڪاڪ آ، ڪڙج سنڀالي پير،
راڻي وانگر رمز سان، جلندو ڪو نر شير.
۲۹. مومل مومل سان سٽي، ته رسي ويو راڻو،
روئي درد فراق ۾، ڪنهن سان ڪري ماڻو
۳۰. سٺي سمجھي سچ تي، ٿي پنل کان ڌار،
ڏونگر ڏوريندي رهي، ڪارڻ حوءِ ڀٽار.
۳۱. حوڻ اُٿر آ منڻ جي، پر ٿي پيو راڪاس،
مانو مانو جو حتي، پيو ته ڪاڻي ماس.
۳۲. مالڪ کي تون ياد ڪر، ڪنهنجي ڪڇ نه ڪاڻ،
تون نا اڪيلو آهين، صاحب تو سان ساڻ.
۳۳. سوارٽ جا سڀ مٽر ٿي، ڪوبه نه ڪنهنجو يار،
ڪم پرين ڪي چم پرين، مطلب هو سنسار.
۳۴. غير ڪاٺڻ مردانگي، ڪس ۾ ته آهي جس،
تيسو ڪينو ڪين ڪر، ان مان ته لڳندءِ ڪس.
۳۵. ڪروڙ ڪروڙ سان ٿو ٿئي، تن من جو نقصان
بي جي پي دل تي ڏکي، ويو پچ ۽ دان.
۳۶. ڀول ڀليا هي جڳت، ڪين يلج تون يار،
مايا جي حق جار مان، نڪرڻ آ دشوار.
۳۷. عهدي مايا سونهن جو، ڇڏ ڪوڙو ايمان،
دٺ پي ڇلندءِ ڪين ڪي، سوچ ڌرا نادان!
۳۸. باڪارين ٿيون بڪارين، ٿيون ڪڪرين ڪسجن،
مردن جا ڪاٺن ٽڪر، نوڪ سڌو سي وڃن.

۲۲. هر ڪو پورو پاڻ ۾، اهڙو لڳو ته واءُ،
ڪلجڳ جي آهي هوا، پڇي نه ڀاڻو ڀاءُ.
۲۵. تو لئه روئي راڌڪا، ڪرشن جلدي آءُ،
گوپين سان گڏ راس ڪر، مڪڻ اچي تون ڪاءُ.
۲۶. شيام شيام راڌا رڻي، ٿي راڌا ڪرشن روپ،
راڌا تون ڪرشن ڪئين، ليلا راس انوپ.
۲۷. ويرت واد وواد ۾، جيون ڪين وڃاءُ،
ڪم اچي ته پرلوڪ جا، پونجي سڄي ڪماءُ.
۲۸. ڪوئي نه ڪنهنجو گهڻگهرو، مطلب جو آڀيار،
ڪنهن لئه ڪوڙ ڪمائين تون، جوڻو جڳ وهنوار.
۲۹. جڳ سارو فاني اٿي، ڪنهن ۾ رک نا موه،
ٿوري جيئن واسطي، ڪنهن سان ڪرنا ڊوه.
۳۰. ڪنهنڪي ڪين رنجاءِ تون سڀ ۾ آهي رام،
لوڪن کي ڏي پيار تون، تن ۾ آ گهنشيام.
۳۱. دڪ سک جيون ۾ ائين، جيئن ڏينهن ۽ رات،
ڪڏهن ڌرتيءَ تي سوڪ، ڪڏهن وسي برسات.
۳۲. ديا بنا انسان آ، ڄڻ ته پسونءَ سمان،
ديا ڌرم جو مول آ، ويدن جو فرمان.
۳۳. جت سنتوش ۽ شانتِي، سو گهر سرڳ سمان،
جت ڪل ڪل ڪروڌ آ، سو گهر نرڪ جهان.
۳۴. بنڊا چنڌا چو ڪرين، راکو آ ڀڳوان،
سو سار لهي ٿو سڀ جي، جوڙيو جنهن ته جهان.
۳۵. ڪنهن سان رک نا وير تون، سڀ کي ڪر تون پيار،
وير مان ڪجهه نه وٺيندين، اهو اُتم ويچار.

۱۲. سائين سپ ۾ ٿو وسي، ڪنهن سان رڳ نا وير،
 برو هلي با ڪو ڀلو، سپ هو گھر تون خير،
۱۳. باڙو ڪنهن سان ٻول نا، سپ سان منڙو ٻول،
 پريو توکي موت ۾ ڏيندو منڙو ٽول.
۱۴. جن جي ڪنڌ ۾ آ ڪلي، تن نه ملي يڳوان،
 جي چاهين پريو ملي، آڪڙ ڇڏ ايمان.
۱۵. دنا ڪري جو سڀن تي، تنهن تي راضي رام،
 جنهن تي راضي رام آ، پائي مڪتي ڌام.
۱۶. جن لاءِ ڪوڙ ڪمائين، ڪرين سڌائين پاپ،
 هيڙي ڏين ٿا ڏني سڀ، ڪيڏا ڏين سنڌاپ.
۱۷. مطلب حا ماڻهو هتي، مطلب جو وهنوار،
 ڪم لڳو وسريو ڊڪڻ، مطلب هو آ پيار.
۱۸. سمرڻ، سيوا، سادگي، همدردِي ۽ پيار،
 چمڪن گل جنهن ۾ اهي چمڪي سو چوڌار.
۱۹. جنهن تي ڪرنا رام جي، لڳي نه ڪوسو واڻ،
 ونگو نه نهن حوواڙ ٿي، کڻي دنيا مان داڻ.
۲۰. موه نه رک ڪنهن ۾ ملا، دڪ جو ڪارڻ موه،
 رکيو جن پي موه آ، تن سان ٿيو آ دوه.
۲۱. من ميا جي اُتپتي، مابا هيئن چنچل،
 من تي ڪو اعتبار نا، ڪيئن نه ڦري پل پل.
۲۲. ندي بکھائي پياس ڄڻ، تون پي پياس بجھاءِ،
 اُڃڙ دليون آباد ڪر، بربٽ باغ بڻاءِ.
۲۳. ڪسو هلي نا ڪو پڪو، سپ سان نوڙ نڀاءِ،
 هڙي حنهجي يوانا، تهڙو ئي قل پاءِ.

دوها

۱. سنگر جي ڪرپا بنا ڪين ملي پڳوان
جنهن تي ڪرپا رام جي، سنگر ملي سڃان.
۲. سنگر جي ڪرپا بنا ملي نه آتر گيان،
سنگر جي شيوا ڪري بڻج سڄو ڏنوان.
۳. شيوا مان ميوا ملن، پهرين پاڻ وڃاء،
'جن سيوايا تن پائيا' واڻي اها هنداء.
۴. داسن جو پي داس ٿي، جڳت کان ٿي اُداس،
گرو منتر جو چاپ ڪر، سڦلا ڪر تون سواس.
۵. امرت ويلي ٿي وسي امرت جي برسات،
پياس ٻجھائڻ جي گهرين بستر ڇڏا ڌرات.
۶. امرت ويلي جو اُٿي، گڻ گوبند جا ڳاء
امرت ويلو املهه آ، سستي ۾ نه وڃاء.
۷. امرت ويلي اُٿڻ سان تنهنجو ڪلندو پاڳ،
سشوپتيءَ جي سڀڄ تي ماڻيندي ته سهاڳ.
۸. من وڃن ۽ ڪرم سان، سڀ کي سک پهچاء،
سک ڏيڻ سان سک ملي، جيون سڦل بڻاء.
۹. پاڳن وارا جڳت ۾، چن هريءَ جو نام،
رهندي وڃ سنسار ۾، پائن سي وشارم.
۱۰. وڻڪ رهن جي نام کان جيون تن بيڪار،
نينهن لڳائڻ نام سان تن جي جڻ جئڪار.
۱۱. جنهن تي مهر ڪري گرو، ڏئي نام جو دان،
نام نڌي جو گڏ ڪري، سو ئي سڄو ڏنوان.

لک احسان

1. تنهنجا لک مون تي احسان،
ڪيئن لاهيان سي ڀڳوان!
دين ديالو داتا آهين،
سڀ سان سائين پال پلائين،
ڪين تو جهڙو ٻيو مهربان،
تنهنجا لک مون تي احسان.
2. وڙ والي تنهنجا ڪين وساريان،
لائق ناهيان هنجون هاريان،
مٺا منهنجو رکيو تو مان،
تنهنجا لک مون تي احسان.
3. توڙ تائين شل نينهن نيا بان،
پرتم ٻوڪجھ ڪين ڪي چاهيان،
ڏي نون پرما ڀڳتي دان،
تنهنجا لک مون تي احسان.
4. ڪين ڏسين ٿو ڏوهه ڏنگايون،
بخشين ٿو تون ڍول ڍلايون،
آهين ٻريو ڏاڍو ڪمباوان،
تنهنجا لک مون تي احسان.
5. ”آشا“ ڏني تو مانس دٻهي،
جنهن ۾ ڏنڻم سکر سحیح سڀيئي،
پر سماجهي ڪو ڪو انسان،
تنهنجا لک مون تي احسان.

ديوي ماما جي وفدا

۱. ديوي ماما جڳهه جي ماما منهنجي ڀي سا ماما آ،
آدي شڪتي جڳهه دمبا مڻيا جڳهه جي سائي داتا آ،
۲. ڪيڏي ڪرپا آ ماما جي جنهنجو ڪوئي آ نه ٻار،
تنهن کي ڪيئن وساريان مان قدم تي قدم تي سار.
۳. عقل علم سڀ آهي انهيءَ جو مان اڳياني آهيان ٻار،
ماءُ جيان ٿي ڪري ٻالو مونکي ڪري ٿي ڪيڏو پيار!
۴. جيڪي آهيان ديا انهيءَ جي داس ٿي ڪيڏا. سندس احسان!
گيت رچيان ٿو ۽ ڳايان ٿو آهي ڪلا ته سندس وردان.
۵. نالو منهنجو شڪتي هن جي لوڪ سارا ڪن ٿا وڌوان،
جيڪي لکان ٿو جيڪي جوان ٿو آه سمورو سندس ڳيان.
۶. سرسوتي ۽ درگا لڪشمي آهن جنهنجا روپ انيڪ،
ڏيان ڪري جو ماما جو ٿو جڳهه هر بڻجي سوئي نيڪ.
۷. شرڌا سان جو ڪري اُستتي ڪارج ٿين ٿا تنهن جا راس،
ڏيندي ديوي درشن ان کي جنهن جو ان هر اٿل وڻواس.
۸. دنيا جي ساگر مان نڻيا ماما پيار لڳائيندي،
”آشا“ کي آشا ته اها ٿي نيڪ ته پنهنجو بڻائيندي.
۹. تنهن مان جا دڪم دڙ ڪري عرض اوس ته اڳائيندي،
درلپ درشن ڏيئي ماما نيڪ ته آس پڇائيندي.

عرض

۱. اوهانجي اسان تي وڏي مهرباني
بتايو اوهان ٿي ته رستو روحاني،
جڏي ها جياپا آڱهيءَ جا طبيب،
اوهان جي عنايت وساريان نه جاني،
۲. اٺي پهر تصور اوهان جو ڪريان،
پيو نور چمڪي اوهان ۾ نوراني،
اوهان عشق محبت جا اوتار آهيو،
اوهان جي آصورت سراپا سبڪاني،
۳. اوهان درد منهنجي جا درمان آهيو،
اوهان منهنجي جيون ها آهيو سڪائي،
سدائين مان سڪ جي سمرڻي پيو سوريان،
نڪي مال اسباب گهر جي جهاني،
۴. پورب ۽ پشچم لوڪن کي جاڳائڻ،
اوهان ستر ڪيو ٿا بڻجي سيلاني،
۵. سگهان ڪين لاهي مان هڪڙو به ٿورو،
توڙي ”آشا“ گذري سڄي زندگاني،

ويچار ۲

دوا دعا جي ٿي ڪري ته تن من شفاياب
چمڪي ٿو سو جهان ۾ جيئن ماهتاب

۲۱. مات پتا سنگر جي ڪرپا،

جيئو جي روشن راهه بڻائي.

۲۲. هيرالعل جواهر اندر،

سوئي پسي جو، جوت جڳائي.

۲۳. جيڪو اندر سوئي ٻاهر،

وشو ۾ والي وياپڪ آهي.

۲۴. ”آشا“ ست چت آندو روپ.

سرت شبد سان ڏسج ملائي.

ويچار ۲

گيان ۽ وٽراڳ جت موه جو واسو نه ٿي
رام جنهنجي آه من ۾ ڪام جو واسو نه ٿي

ويچار ۳

جڳت ۾ ڪندوره سين سان پيار،
ونج دل ٻين جي، بڻي غمگسار.
ونج دل ٻين جي آهي ثواب،
دڪائڻ نه ڪنهنڪي، دڪائڻ آڀاڻ.

۱۰. داڻو پاڻي ڪڏهن کڻي ٿو،
پتو نه پوندو ڪنهنڪي آهي!
۱۱. بين کي ڏئي پرڀوڙ ٿو ڪيڏا،
پاڻ هڻين سان ڪين هڻائي!
۱۲. بين کي سمجھائڻ آسولو،
پنهنجي من کي نا سمجھائي!
۱۳. ڪيڏو بانور ڪيڏي مان مان!
جيو جي هستي ڪجهه پي ناهي!
۱۴. مابا سلجهيل من اُلجهائي،
تندن کي ڪير اچي سلجهائي.
۱۵. ڪٿي مهاڻي ڪٿي رهي هئا
ڪام جيو کي اندو بڻائي!
۱۶. سونو حرڻ ٿو ڪيئن نه حرڪائي!
پان جي لڪ تياڳي پنيلائي!
۱۷. گياني ڏياني پيا ڪري!
توبه در سائينءَ هي آهي!
۱۸. مرڱ باهر ٿو ڪيڏو پٺڪي
ڪستوري ناپيءَ ۾ آهي.
۱۹. بازيگر جي بازي سڀ آ
گڏين کي ٿو ڪيئن نچائي!
۲۰. پرڀوءَ جو سڀ آهه پساڙو،
ليلا ليلاڌر جي آهي!

چنن

1. کير اندر ۾ ڇڙو آهي !
ڏس تون پيارا جهاتي پائي.
کير ڏسي ٿو سڙ ڪري ٿو!
2. کير ٻڌي ٿو کير سڻائي!
اوچيتن من هوندي پي ٿو.
چيتن من جا راز ٻڌائي.
3. نندرا ۾ اڪڙيون بند آهن،
کير پسي ٿو، کير پسائي!
کين سڃاڻي سگهندين تيسين،
4. جيسين اهر جو پردو آهي.
سپنن جو سنسار سندر آ،
پر تن جي ڪا هستي ناهي!
5. من مايا جي اُتپت آهي،
باندر وانگر نچي نچائي.
پنجن تنن جو پتلو آهي،
6. پاڻ کي ڪيڏو پيو ٻڌائي!
راجا هجي ڪو رنڪ هجي ڪو،
موت، سڀن کي مٽيءَ ملائي.
7. سڙي به هڪڙي کڻي نه سگهندو،
ڪيڏا ٿو مانڊاڻ منڊائي!

مهر جا مهران

۱. مهر جا مهران مالڪ مهر ڪر مون ني سدا،
دير هي مون منجهه مدايون ڪين ڏس سي تون ڪدا.
۲. ڪن گهرجن ڪي پڌارٿ يا حڪومت جو نشو،
روح جي راحت کي رحان رنگ تنهنجي ۾ رتو.
۳. سڱ سڃي سائين سدا سيني اندر پيدا تون ڪر،
کان موٽن جي حا تو وٽ دل منهنجي تن ساڻ ۾.
۴. راه روشن ڏي سدا اوندھ ڪڍي تون دور ڪر،
رنگ بهسڪي ۾ رنگي مونکي ڏٺي منظور ڪر.
۵. باجهه ڪر جيئن ڪين ڦاسان آنءُ ماڻا چار ۾،
گل ڪنول وانگر سدا سائين رهاڻ سنسار ۾.
۶. ڪين ٻيو آهي وسيلو پار پهچائي جو مون،
ڪشتي ”آشا“ جي پهچائي پار پهچا ٿيندين تون.

ويچار

پريو آهين دنن ديال، قدم قدم تي لهين سيال،
ڪيڏي ڪرڻا تنهنجي آهي، سڌي صحت ڏي جڳپال



سر سوتي وندنا

۱. سر سوتي ماتا وديا جو دان ڏي
مان پڙهي وڌوان ٿيان سو گيان ڏي.
۲. وندنا توکي ڪريان مان وار وار
تون وديا جي آئين ديوي نمسڪار.
۳. ويٺا وادني ماتا تنهنجي جڻه جڻڪار
حنس تي آئين سڌائين تون سوار.
۴. توکي آسيس جنهن تي سو ڦليلو
جڳت ڀر نالو سندس روشن ٿيو.
۵. نير سان ماتا ڪريان تنهنجو ڌيان
پرير ٿرڌا سان مان ڳايان تنهنجو گان.
۶. هر ڪا ماتا تنهنجو وردان آ
آشا تي پي تنهنجو ئي احسان آ.

فهرست

نمبر	پاڻ	صفحہ	نمبر	پاڻ	صفحہ
259	سدا حسن	264	292	پريتم اڃان نه آئين	293
260	ملا ڪين آئين	265	293	جڻم حورليلمل	294
261	تنهنجي ياد وڙ وڙ	265	294	ڪڏهن درس	295
262	منهنجا مرشد	266	295	ديا ڪر	296
263	آرتي ساڌو واسواڻي	267	296	اڳڙيون سڪن	297
264	سنت هرداسرام	268	297	اڳين ۾ وهاريان	297
265	پاڻ پڙائين	268	298	جولي پريت	298
266	پاڻي صدوري پاڻي	269	299	منهنجا محبوب	299
267	تو من	270	300	ورهيءَ جو ور لاپ	300
268	دادا جڻ	271	301	پريءَ جو در	301
269	دادا جڻ حنمن	272	302	هي پرماتما	301
270	دادا شيام	273	303	ستڙن جي محما	302
271	پرين پنهنجو ڪن	274	304	سوامي شاستي پرڪاش	303
272	ڪنهن لڻ	275	305	محاراجن جي آرتي	303
273	گوڻند جا گڻ	276		پرپر وڌايو	304
274	گانءَ	276	306	ڏاتو ڪي ڏور	305
275	شاهپور جا سنت	277	307	پريءَ وس	306
276	سامي صاحب	279	308	گوش ڪنڀيا	307
277	راڌا پڪاري	279	309	لنگ ڪلچانءَ	308
278	جيوءَ جي وس ناهي	280	310	پريتم پڙاريا	309
279	ڪر نه وستار	281	311	ستڙو مهر ڪري	310
280	سائين سينوارام	282	312	مماڻي ڏجانءَ	311
281	ڏياريءَ جو سديش	283	313	ڦيءَ سڄاڳ	312
282	سوامي ٿيئونرام محاراج	284	314	سوامي سروانند محاراج	313
283	سوامي شاستي پرڪاش	284	315	جڳ ماما	314
284	سمت هرداسرام صاحب	285	316	پريو ڪندو	314
285	پاپ جو پشسو	286	317	دلور	315
286	عشق جو رستو	287	318	سعرڻي سور	316
287	ساڌو واسواڻي سونهارو	288	319	شري ڪرشن پڳوان	317
288	آءُ ڪرشن مراري	289	320	دلور دادل شاه	318
289	من ۾ محبوب	290	321	نام سان ناتو	319
290	سڀ جو خير	291	322	آئين اڳيون سين	319
291	ستڙي ياد پون	292	324	نندا	320

فهرست

نمبر	پٽن	صفح	نمبر	پٽن	صفح
195	نام سمرڻي	211	227	شيام سندر آيو	238
196	تنهنجو ڏيان	212	228	شري گرديو	238
197	رحيم ڀر رک	212	229	سائين سان لنو	239
198	پکيڙا ۱	213	230	ملهنجا ستر	240
199	منڙا	214	231	ستر جي جدائي	241
200	من مٽ	215	232	ملهنجو ستر	242
201	ڪر نه ڀروسو	216	233	آڏر پکي	243
202	ستر لئه سڪان	216	234	نردوش کي ستائڻ	244
203	پرڀو اڃا	217	235	آئي نام چيو	244
204	گنگا ماتا	218	236	ڪيئن پرڀتم	245
205	وشواس	219	237	ڊولڻ ڊڪجانءِ	246
206	لک شڪرانا	220	238	ڏٺيءَ کي ڏيا	246
207	چڏ ٽڪر	221	239	ساري توکي ساهه	247
208	سمر لاهه	222	240	رام نام چيو	248
209	ڪٽينگر سنسار	222	241	جهوليل	249
210	ڳهيا	223	242	تنهنجي تار	250
211	موه نه رک	224	243	سمت ڏي	251
212	ستر عرض اگهايو	225	244	ستن جو ڪر سنگ	252
213	آيو شيام مراري	226	245	سنت پڌاريا	253
214	پرڀتم پير ڀري	227	246	تنهنجي تنوار	253
215	سوارڻ جو سنسار	228	247	ڪٿي آهي	254
216	رام سان پرڀت	229	248	تو هن	255
217	ڪونهي حال	230	249	چاتيءَ چپائين	256
218	دان ڪريو	231	250	تو کي ريجهايان	257
219	سوامي ليا شاهه مهارج	232	251	تو لئه لهاريان	258
220	ستر جي جنمن	233	252	ڪڏهن محب	258
221	قربان وڃان	233	253	لهندو سار	259
222	ڀڳوت گيتا	234	254	پون ياد	259
223	نام چيو	235	255	داد جشن جنم مبارڪ	260
224	دنيا بازار	236	256	شيام سندر پياس	261
225	پرڀوءَ کي پڪارج	236	257	آيا ستر	262
226	منهنجا راڻا	237	258	دادا واسواڻي شردانجلي	263

فهرست

صفحه	پاڻي	نمبر	مذبح	آيت	نمبر
173	نارڊ ڀڳتي سوتر	163	146	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	131
182	باد ڪندا سين	164	147	سوامي	132
183	ڊيرٽ وقت وڃائين	165	148	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	133
185	جڻ هڻومان	166	149	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	134
186	پرين پڪاريان	167	150	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	135
187	منحنجا ستر	168	151	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	136
188	ملا محتوب	169	151	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	137
188	ڪير پيار ڪري	170	152	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	138
189	منحنجا محب	171	153	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	139
190	شاهپور سنڌن هي آرتي	172	154	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	140
191	پرپوءِ ڪي پڪارج	173	154	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	141
191	رڪي شرڏا اڄ	174	155	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	142
192	سڀ ڀر چڻائي	175	156	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	143
193	نرويشن هي رحمت	176	157	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	144
194	پريتم آيو	177	158	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	145
195	سنڌر سينائون	178	159	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	146
197	ساحن آئين	179	160	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	147
198	تنهنجي ياد	180	161	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	148
199	تون ۽ مان	181	162	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	149
200	ترو تهر آيا	182	163	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	150
201	منحنجا سپرين	183	163	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	151
202	اک شيام	184	164	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	152
202	پياريون گانيون	185	165	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	153
203	موهن آيو	186	165	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	154
204	خوب مايا (ڀاڙتو)	187	166	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	155
205	ترو نانڪ شاه	188	167	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	156
206	راجهر ڪندا	189	168	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	157
207	منحنجا پريتم	190	169	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	158
208	سبح ڪر	191	170	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	159
208	توڪي ياد ڪر	192	170	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	160
209	آيا ستر	193	171	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	161
210	نعت ڪنوررام	194	172	سوامي، ڀاڙتو، ڀاڙتو	162

فهرست

نمبر	پڄڻ	صفح	نمبر	پڄڻ
195	نام سمرڻي	211	227	شيام سندر آيو
196	تنهنجو ڏيان	212	228	شري گرديو
197	رحيم ۾ رک	212	229	سائين سان لنو
198	پڪيٽڙا ا	213	230	منهنجا ستر
199	منڙا	214	231	ستر جي جدائي
200	من مٽ	215	232	منهنجو ستر
201	ڪر نه ڀروسو	216	233	اڌر پڪي
202	ستر لڻ سڪان	216	234	نردوش کي ستائڻ
203	پريو اڃا	217	235	اڻي نام چيو
204	گنگا ماما	218	236	ڪيئن پريتم
205	وشواس	219	237	ڊولڻ ڊڪجانءِ
206	لڪ شڪرانا	220	238	ڏٺيءَ کي ڏيا
207	چڏ ٽڪر	221	239	ساري توکي ساه
208	سمر لاه	222	240	رام نام چيو
209	ڪڙپنگر سنسار	222	241	جهوليل
210	ههڻا	223	242	تنهنجي تار
211	موه نه رک	224	243	سمت ڏي
212	ستر عرض اڻهايو	225	244	ستن جو ڪر سنگ
213	يو شيام مراري	226	245	سنت پڌاريا
214	پريتم پير پري	227	246	تنهنجي تنوار
215	سوارٿ جو سنسار	228	247	ڪٿي آهي
216	رام سان پريت	229	248	تو بن
217	ڪونهي حال	230	249	چاٽيءَ چپائين
218	دان ڪريو	231	250	تو کي ريتجهايان
219	سوامي ليلا شاه مهاراج	232	251	تو لڻ ناريان
220	ستر جي جنمڻ	233	252	ڪڏهن محب
221	قربان وڃان	233	253	لهندو سار
222	ڀڳوت گيتا	234	254	پون ياد
223	نام چيو	235	255	داد جشن جنم مبارڪ
224	دنيا بازار	236	256	شيام سندر پياس
225	پريو کي پڪارج	236	257	آيا ستر
226	منهنجا راڻا	237	258	دادا واسواڻي شرڌانجلي

فهرست

نمبر	پڄڻ	صفحہ	نمبر	پڄڻ	صفحہ
131	سوامي شانتی پرکاش	146	163	نارڊ پڳتي سوتر	173
132	گرود	147	164	ياد ڪندا سين	182
133	تنهنجي در بڪاري	148	165	ويرٿ وقت وڃائين	183
134	راکو پڳوان	149	166	حشر هنومان	185
135	اڃا ڪڏهن	150	167	پرين پڪاريان	186
136	آءُ شيام	151	168	منهنجا ستر	187
137	روڻان زار زار	151	169	ملا محبوب	188
138	من جو منهن	152	170	ڪير پيار ڪري	188
139	سوامي سروانند مهارج	153	171	منهنجو مڃ	189
140	علي خالي	154	172	شاهپور ستنن جي آرتي	190
141	سڄي ماله	154	173	پريو ڪي پڪارج	191
142	رهڻو ٺاهه ۽ بيت	155	174	رکي شڙڏا اڄ	191
143	برهه گيت	156	175	سڀ پر چڻائي	192
144	سڄا سالڪ، پڪار	157	176	درويشن جي رحمت	193
145	من ڪي سڌار	158	177	پرستم آيو	194
146	دادا واسواڻي	159	178	سندر سينگليون	195
147	برهم وارا	160	179	ساجن آئين	197
148	سوامي بودراج	161	180	تنهنجي ياد	198
149	پريو چاهي	162	181	تون ۽ مان	199
150	رام چپيندا رهو	163	182	گرو گهر آيا	200
151	ستگر توکي ساريان	163	183	منهنجا سپرين	201
152	عرض اگهايو	164	184	آءُ شيام	202
153	نام	165	185	پياريون گانيون	202
154	جڳ چڙڏو آهي	165	186	موهن آيو	203
155	پياسي روح	166	187	حوڳ ميا (اوراڻو)	204
156	سندن هو سنگ	167	188	گرو نانڪ شاهه	205
157	پريو پر وشواس	168	189	هاجهم ڪندا	206
158	شيام آءُ	169	190	منهنجا پرستم	207
159	وقت وڃائين	170	191	سوچ ڪر	208
160	پڄڻ ڪر	170	192	توڪي ياد ڪر	208
161	ورهم جا بيت	171	193	آيا ستگر	209
162	دادا حشن آيو	172	194	شهيد ڪنوررام	210

فهرست

نمبر	پڄڻ	صفح	نمبر	پڄڻ	صفح
65	ڪڏهن شيام	87	98	جڳدمبا ماما	116
66	پياس	88	99	من ڪي تنبيھ	117
67	ڪڏهن درشن	89	100	گوتم ٻڌ	118
68	تون منهنجو مالڪ	89	101	سال ٿيا سڪندي	120
69	سچڻ ايندا	90	102	سمهڇ ڪين	121
70	جيئو ديا	91	103	منزل	122
71	ڪنهن سان سليان	92	104	اڃ جي اولاد	122
72	هري پڄڻ	93	105	جوت جڳاء	123
73	ورهي سورڻا	94	106	چئو هري هري	124
74	سوامي ٿيئونرام محاراج	95	107	ڪين نهار	125
75	اڃان ڪين شيام	96	108	ڏٺي ڪي التجا	126
76	منهنجو ستر	96	109	دين ديال ستر	127
77	روح جا راڻا	97	110	ٻول ملي ٻاڻي	128
78	منهنجا پريتر	97	111	جھاتي پائين	129
79	سڀ جو سائين	98	112	مون ۾ عيب	130
80	پنهنجو ڪيائون	99	113	دين ديال	130
81	سچڻ ڪين آئين	100	114	حياتي ۽ جهان	131
82	دل جو دريڇ	101	115	ياد	132
83	چئو جھوليل	102	116	ڪلام	133
84	پريوءَ سان رهاڻ	103	117	ساريان ٿو	133
85	تات تنوار	104	118	ننڊ نه ڪر	134
86	شري ڪرشن ڪنڀيا	105	119	پون پور	135
87	پياس پوري ڪر	106	120	سوالي	136
88	هري اوم	107	121	نام سان ورتي	137
89	اڪيلو ڪين آهين	108	122	طلسم	138
90	پريم جي جوت	109	123	ڪين رنڄاء	139
91	پرياتي پڄڻ	110	124	پاڻي ڪرشنا ديوي	140
92	پريوءَ حوالي	111	125	ماءُ	141
93	دياوان داتا	111	126	محبوب ملو	142
94	پريتر	112	127	درد جو دارون	142
95	منهنجا ستر	113	128	پڳت ڪنوارام	143
96	سترن جون ڳالهيون	114	129	امرت ويلي	144
97	سانت	115	130	مڇ منت	145

فهرست

نمبر	پښت	صفحه	تغیر	پښت	صفحه
1.	سرسوتي ولدنا	17	33	سچڼ ساریان	58
2	مهر جا محراج	18	34	دادا جشن واسوالي	59
3	چنتن	19	35	دلر	60
4	عرض	22	36	پریم جو پنت	61
5	دیوي ماتا ولدنا	23	37	او پریتیم	62
6	لک احسان	24	38	چوپایون	63
7	دوها	25	39	پریو جو ځیان	66
8	سنتن تان ټلھار	32	40	آلي جا پ	67
9	پڳوان شري رام	33	41	منھنجا پریتیم	68
10	پرارلنا	34	42	منھنجا سنگر	69
11	کین کڻي تیاري	35	43	راس کندو کمر	70
12	گرو پوجا	36	44	ولیم	71
13	ماتر ولدنا	37	45	پرین پردیس	72
14	کرپا	38	46	حالب آ	72
15	پڳوان شري کرشن	39	47	کر خان	73
16	رام نام	40	48	دادا جشن جنمندن	74
17	شري گرونانک صاحب	41	49	سنگر ویا هلیا	75
18	سچ	42	50	کڏھن ملندین	76
19	پڳوان شنکر	43	51	کین اڏام	76
20	شري ٿلپیش آستتي	43	52	واٽون واجھایون	77
21	مٽي جو ڀیر	44	53	کڏھن شیار ایندین	78
22	سوامی لیثونرام محراج	45	54	تنھنجو ځیان	78
23	سوچ پیارا	46	55	سنت شرومٽي واسوالي	79
24	سچو سک	47	56	پاڻی کین ولوڙ	80
25	ساڌو ٽی. ایل واسوالي	49	57	چاٽي ایمان	81
26	سوامی شانتي پرکاش	51	58	پریو لیلا	82
27	منھنجو سنگر	52	59	هري اوم حب	83
28	جھوریلعل سائین	53	60	پرین کندو کمر	84
29	ڏن ڏن لیثونرام	54	61	آھیان ٻولي	85
30	مهر کریو	55	62	هلندي ھالو	85
31	شري کرشن پڳوان	56	63	محب ملن	86
32	وسري ویو پڳوان	57	64	دادی شانتي	87

आशीर्वाद

साहित्य सिन्धोरधिकानि रत्ना, न्यादाय भाषा शुचि सिन्धु देशात् ।
ग्रन्थो दयालु कवि प्रणीतः सदा समाजस्य हिताय भूयात् ॥
सिन्धी भाषा महारत्नं, हिन्दी भाषा ऽऽ मयायुतम् ।
भारतांगण सौलभ्यात् लोक मौलिषु राजते ॥

महामण्डलेश्वर श्रीस्वामी विद्यानन्दजी महाराज उदासीन

جڻ شري ڪرشن

اوم شري ستنام ساڪي

دل جو دلارو ديال آشا اندر جنهنجي اُچارو ستڱرو مهاراجن جو
پيارو آهي. سندس دل ۾ غريبن ۽ دريدرن لاءِ درد آهي. اندر ۾ اونهي
اُڪير آهي. سنتن جي سيوا جي آس ۽ پريو پسڻ جي پياس آهي. ستڱرو
سوامي شانتِي پرڪاش مهاراج هئا پريم ڀڳتيءَ جا ساگر. انهن جي سانڌيه
۾ رهي پياري پاڻ ديال آشا سندن پريم پاڻو ۽ چڱو ڪچ ڄاتو. اها ڄاڻ
وري هن پياري ڦهلائي، ستڱرو مهاراجن جي جيوڻي ۽ واڻي ٺاهي ڇپائي.
پريم جي جوت ڄڳائي. هن پياري پنهنجي مڌر آواز ۾ ڪيتريون
ڪئسيون پڻ پريون آهن، جن جي ٻڌڻ سان پر ماتما پسڻ جي پياس
ڄڳندي. سنتن ستڱرن ۾ پريت وڌندي. هن پياري ڀڳتي ڪاويه به لکيو
آهي. پر سٺا آهي جو پياري ديال آشا جو ڀڳتي ڪاويه سڳر هه ”ڪاويه
چنتن من جو منتن“ پرڪاشت ٿي رهيو آهي، جنهنجي پڙهڻ سان
پانڪن جي دلين ۾ پر ماتما ۽ ستڱرن لاءِ پياس پيدا ٿيندي. شل هن
پياري تي پر ماتما ۽ ستڱرو مهاراجن جي آشير واد ٿيندي رهي جو قوم جا
گهڙا پريندو رهي.

سوامي ديو پرڪاش مهاراج

ڪيترا دوما ياد ڪرڻ جهڙا ۽ محفلن ۾ ورائي چوڻ (Quote) ڪرڻ جهڙا آهن، اڪيائيءَ ۾ ويهي گنگنائڻ جهڙا آهن. ٻچن منڊلين ۾ رنگ ڄماڻي سگهن ٿا. درسي ڪتابن جي به سونهن وڌائي سگهن ٿا. آڏيءَ رات اُٿي، امرت ويٺي جو آئند ماڻڻ کي ساڌن سنتن وڌي اهميت ڏني آهي. شاهه صاحب ته اڌ رات حوالتي چنڻس ڪرڻ تي مفتون آهي. تڏهن ته هو لکي ٿو ته آڏيءَ عبداللطيف چڻي روئي ريجھائج راءِ يا سلطاني سهاڻ ٿنڌن ڪندي نه ملي. ڪوي ديال آشا به امرت ويٺي جا گڻ ٻاڻي ٿو.

امرت ويٺي ٿي وسي، امرت جي برسات
 پياس ٻجھائڻ جي گهرين ڇڏ بستر اڌ رات.
 هنن دوهن ۾ اصطلاحي ٻولي به ڪاريگريءَ سان ڪتب آندي وئي آهي. حُسن ته ڪم لٽو ڊڪڻ وسريو، ڏوڏن تي ڏوڏا ٻڃڻ.
 ڪوڙو ڊوڙي ڪڍ تائين وغيره. تنهن کان سواءِ شاهه جي سهڻين سؤرمين ليلا، مومل، سسئيءَ کي به هنن دوهن ۾ گهمندو ڦرندو ڏسون ٿا.
 هن پستڪ ۾ اٽڪل 320 صفحا آهن. پڳتي پاڻ سان چل چل ڪندڙ، نياڻ جي گفٽن سان ڀرپور، ههڙا سندر ۽ شاهي پستڪ سنڌيءَ ۾ اڻ لپ لپ ٿي، پر درلپ ضرور آهن. هن ڪتاب ۾ آيل ٻچن، گيت، دوما ۽ ٻيون ڪوتائون، پڳتي رس ۾ پيل آهن ۽ ڪيترن پريمين جي پياس ٻجھي سگھندي، اهڙي آميدائش.

تاريخ 16 نومبر 2002
 (سائين ليلا شاهه جي وريسي)

17 مئٽري - وارڊ - 3A
 اديپور ڪچ 370205

ڄاڻين ته به نه ڄاڻ، ايءَ در اڀوجهن جو.

ان در سي ئي اگهيا، جن نه پانيون پاڻ.

ريجهائو راجاڻ، آهي اڀوجهن جو. (شاهه)

رانول راجا کي دماغي دليل نه ريجھائي سگھندا، کيس ريجھائي سگھندي دل جي پياس. جتي پيار يا عشق جي مستي هوندي اُتان عقل يا دماغ دُور ڪسڪڻ جي ڪوشش ڪندو تڏهن ته دريا خان شاعر لکيو آهي.

آيو عشق اڱڻ، لاتيون درد ڏڄون

تنهن تي عقل چيو هاڻي ڀڄ ته ڀڄون.

ائين برابر آهي ته ڪوي ديال جيڪي لکيو آهي، ان ۾ ڪا نئين ڳالهه ڪانهي. پر جي اونهو وڃي ڏسبو ته ظاهر ٿيندو ته ڪنهن به شاعر، اديب يا ليکڪ ڪا به اهڙي نئين ڳالهه نئين نه چئي آهي، جا اڳي ڪنهن به يا ڪڏهن به نه چئي هجي. هرانسان جي ويچارن جون لهرون بنا ويزا بنا پاسپورٽ، جتي ڪٿي پيون گهمنديون آهن. جنهن انسان جيڪا لهر پڪڙي، اها اُن جي ٿي ويئي. پر انداز بيان نرالو ٿيندو آهي. ڪوي ديال جي بيان جو انداز سرل، سڌو ۽ سادو آهي. بنا ڪنهن وروڪڙ ۽ گول مول گهمائين کان سواءِ.

ديال آشا جي دوهن منهنجو خاص ڌيان ڇڪايو آهي. ماترائن ۽ چند جي حساب سان به هي دوها لڳ ڀڳ لھڪيل ٺھڪيل آھن. جئن سامي صاحب ويدن جي واڻيءَ کي پنهنجن سلوڪن ۾ سمائي ڇڏيو آهي تنهن ڪوي ديال، ڪبير ۽ تلسيءَ جي دوهن جو نچوڙ ملائي، سنڌين کي انهن جو سواد وٺائي ٿو. اهي دوها ڪويءَ جي سرل ۽ سلوڻيءَ پاشا ۾ لکيل آهن.

دان ڪرڻ سان ڏن وڌي، وديا ڏيڻ سان گيان

پاڻي گڻي نه ڪوهه مان، ڏيندو رهه انسان.



ڊاڪٽر ديال آشا جي قلم جيترو ڪجهه لکيو آهي، اوترو مان
 نه ٿو سمجھان ته ٻئي ڪنهن به سنڌي اديب يارت ۾ لکيو هوندو ا
 ڪيترا نه انعام اڪرام ۽ يونيورسٽي ۽ جون ڊگريون هن وٽ آهن. پر
 ان هوندي به سنڌي ۽ حاڪمي نام نهاد عالم ۽ اديب پاڻ کي وڏو ۽ هن
 کي گھٽ سمجهندا آهن. ديال آشا جي شاعري ۽ ۾ علم عروض جون
 ڪي گھٽ وڌايون ضرور آهن پر ان هوندي به مان محسوس ڪريان
 ٿو ته هن وٽ شاعري دل آهي ۽ جيڪو آواز دل کي چيري ٻاهر نڪري
 ٿو، اُن ۾ ئي اثر ٿيندو آهي. شاعر محترم اقبال لکيو آهي:
 دل سي حو بان نڪلتي هئ اتر رکتِي هئ.

ڊاڪٽر ديال آشا جي شاعري به دل جي چيز آهي ۽ نه دماغ جي کوٽ
 کوٽان. هن ڪتاب ۾ هُو پگھت ڪوي ۽ جي روپ ۾ اُڀري بيلو آهي.

(۱) سائين ۽ سان هن لنو آ ٿا ٿي.

پنهنجي آدي ذات سڃاڻي

سي ماڻن سدا سڃاڻ

پاڻن پرين ۽ هو ماڻ

(۲) خار پي اُن جي حيث به اُن جي.

غير پي ڪُن هو، خوشي به ڪُن جي.

وڻر آهي ڪي ۽ چڪتاڻ

منهنجا راس ڪندو ڪم پاڻ

ادبون آهيان اُن ۽ اڻ ڄاڻ.

هاڻوڪي ديال اڻ ڄاڻ آهي - ڏي ڏٺ ۽ پي. ايس ڊي جو ڊبل
 ڊاڪٽر آهي، تڏهن به هُو پاڻ کي اڻ ڄاڻ ٿو سمجهي. اڻ اڻ ڄاڻائي ۽
 هي ڪري پنهنجي نياز ۽ نورٽ جي ڪري جتي هُو وڃي ٿو اُتي
 سمان پائي ٿو. ڪي نام نهاد/عالم پل هن جي شاعري ۽ تي
 حمد، ڪن، پر ڪُن جي ليکي آئند منگل آهي ڇو ته:

يومڪا

هري دلگير

اهڙا به ڪي علم عروض جا عالم شاعر هئا جن سنڌيءَ جي مها ڪوي ڪشچند بيوس جي شاعريءَ تي خوب خندو ڪيو ۽ اعلان ڪيو ته هو شاعر ئي نه آهي ۽ جي آهي ته ڪچو ڦڪو شاعر آهي. هڪ شاعر، پورو ڪتاب ڪڍيو جنهن ۾ بيوس ۽ بيوس اسڪول جي شاعرن کي لوڻ ۽ مٺاڻ مقصد هو. حسد جي آڱ ۾ پڇرندي ڪنهن لکيو ته بيوس ٻيٽو گهڙو، وڃي گهڻو، هن جي ڪلام ۾ نه شگفتگي آهي نه رنگيني وغيره. ٻيو به الائي ڇا ڪچ ڪوڙ لٽيو ويو. پر اتهاس گواهه آهي ته انهن خندو ڪندڙن جي شاعري تواريخ جو وساريل ورق بڻجي وئي آهي. پر بيوس جو شعر اڄ به اڳوڻي آب تاب سان چمڪي رهيو آهي ۽ روح کي راحت ڏيئي رهيو آهي.

جيڪي شاعر فقط اکرن جي اوجھڙ ۾ پٽڪندا رهن ٿا، يا علم عروض يا چنڊ وديا جو توتارو وڄائي، پنهنجو پاڻ کي، پاڻ ئي شاعريءَ جي شهنشاهيءَ جي خطابن سان نوازي رهيا آهن، ٿوري وقت کانپوءِ اتهاس انهن جي رچنائن کي گند جي ٽوڪري ۾ ڦٽو ڪري ڇڏيندو، ان ۾ مونکي ذرو شڪ ناهي. جي شاعريءَ ۾ اُمنگ اُچل ۽ اڏام نه آهي، جي شاعريءَ ۾ فقط دماغي ڪلابازيون آهن ۽ جي شاعري قافين ۽ رديفن جو جهنجهڻ ئي آهي ته اها ڪوتاهه قائم نه رهي سگهندي. ڪوي بيوس لکيو آهي:

نظم مغزي ڪوٽ ڪوٽان، شعر پلٽان پلٽ دل

ڪاغذي گل ڇا لڳي ۽ ڇا لڳي بيوس ڪلاب

شاعري دماغ کان وڌيڪ دل جي چيز آهي. جيڪو آواز قلب جي ڪوڪ، ساهه جو سڌڪو يا روح جي رڙ آهي ته ان کي بيشڪ شاعريءَ جو خطاب ڏيئي سگهجي ٿو.

پوڄنيہ دادا جشن واسواڻي

ڀارت جي جدا جدا ٻولين ۾ صدين کان ڀڳتي ڪاويہ ڌارا
پرواحت ٿيندي رهي آهہ. ان گنگا ڌارا هزارن تتل دلين کي سيتل
ڪيو آهہ، اشانت هردن کي شانتِي پرڌان ڪئي آهي. ڀڳتي ڪاويہ
پياري ڀرپوءِ جي ڀراپتيءَ لاءِ بہ مار گدرشن ڪري ٿو تہ وهنوار لاءِ بہ
راہ روشن ڪري ٿو. انگري ڀڳتي ڪاويہ جي دائمي اھميت آھہ.

پياري ديال آشا ڪيترن ئي ڀڳت ڪوين جي ڪاويہ جو اڀياس
ڪيو آھہ، ڪن سنت ڪوين جي چرڻن ۾ رھيو آھہ، ڪيترن سنتن
ڀڳتن جا جيون چرتر لکيا اٿائين. انھن جي واڻي، ويچارن ۽ آچار
کان ڀرپاوت ٿي پياري ديال ڀڳتي ڪاويہ جو سرجن ڪيو آھہ. سندس
ڪيترا گيت پياسي دل جي پڪار آھن. سندس دل ۾ پياري ڀرپوءِ لاءِ
اونھي اُڪير آھہ، سترن لاءِ سک ۽ چڪ آھہ، ان ورھ وچان ھي پيارو
گيت ٺاھي ٿو ۽ ٻڌائي ٿو. انھن گيتن ۾ درد ۽ سوز آھہ. سندس دل ۾
آھہ درد مندا ڪا درد !

پياري ديال جو سڀاڳيہ آھہ جو ھن پياري گرڊيو ساڌو ٿي.
ايل. واسواڻي، پنھنجي ستگرو سوامي شانتِي پرڪاش مھاراجن ۽
ٻين سنتن ستپر ڪن جي پيار جون پيالون پيتيون آھن. انھن جي
سڪيائن جي سرھاڻ دواران لوڪن کي معطر ڪري ٿو. ھن پياري جي
دل درويشي آھہ، سنسار ۾ رھي ٿو پر سنساري ڪين آھي. پروڙ پاڻي
اٿائين تہ ھي ۽ جيون ۽ جيون جون بخشيشون آھن امانت دڪي دنيا
جي شيوا واسطي. پنھنجو ڪيترو وقت دڪين دريدرن، پڪين پسن
جي شيوا ۾ سڪارتو ڪندو آھہ، ڪيترا ئي پستڪ لکيا اٿائين ۽

